9

COLECȚIA SF SCIENCE FICTION

LUIGI MENGHINI

AZENEG !

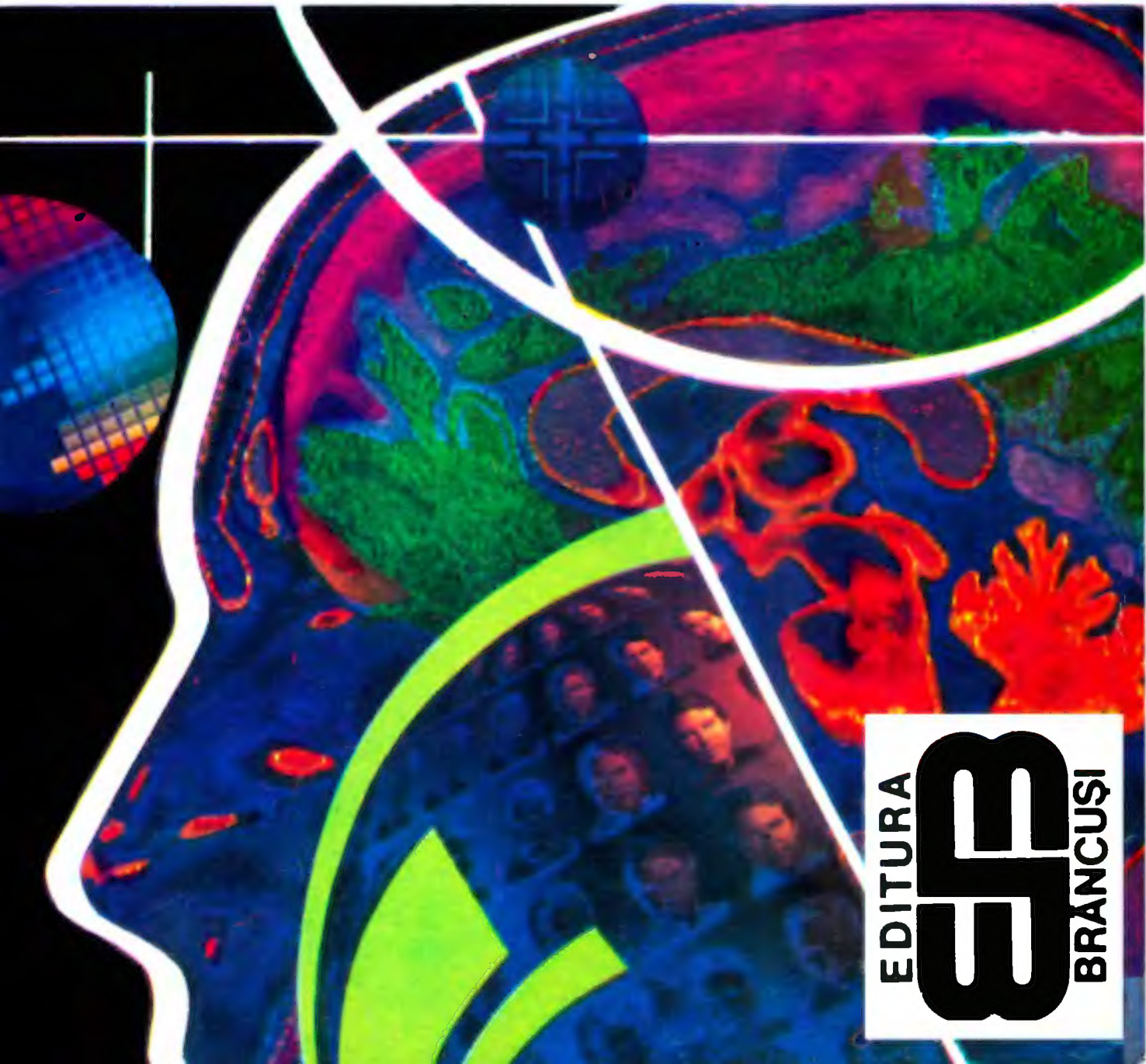

EDITURA BRANCUȘI

Traducerea : VASILE SICHITIU
Coperta : NICOLAE SÎRBU

Luigi Menghini

ISENEG !

© 1990 by Luigi Menghini
© 1990 by Casa Editrice Nord S.r.l.
© Editura Brâncuși, 1993

LUIGI MENGHINI

AZENEG!

EDITURA BRÂNCUȘI

PREZENTAREA AUTORULUI

Între obiectivele pe care literatura științifico-fantastică în proză și le propune, primul este tocmai acela de a descoperi posibilele scenarii după care omenirea va trebui să acționeze în viitor; dimensiuni spațio-temporale situate la limita oricărei forme de imaginație acceptată, dacă nu chiar dincolo de această limită, sau lumi foarte apropiate, realități posibile chiar în spatele acesteia. Azeneg ! *se înscrie în acest ultim filon și nu trebuie deloc să ne mirăm dacă subiectul căutat era deja atît de aproape de noi. Într-adevăr, multe descrieri din text, restructurate de patina romanului, pot foarte bine să-și găsească locul în cronicile zilelor noastre, pot să se refere la țara noastră, la orașul nostru, la vecinul de casă, la noi înșine...*

Pornind de la aceste premise, cheile de lectură ale operei apar ca multiple chiar de la primele pagini (sfătuiesc ca prologul să nu fie subevaluat, acesta fiind în măsură să ofere cititorului atent posibilitatea de a rezolva anticipat enigmele care apar).

Azeneg ! *se poate citi ca un plăcut exercițiu de imaginație, o povestire de aventuri în care acțiunea*

și loviturile de teatru formează împreună o punere în scenă abilă, aproape cinematografică, în linia stilului celui ce scrie. Chiar dacă, trădînd un pic vocația fanteziei fără limite, opera se îndepărtează prin conținut și temă de cele precedente, menținînd, totuși, o legătură ideală cu tipologia caracterizărilor: fără supereroi, fără situații prestabilite.

Pentru cine are chef să stăruie mai îndelung asupra situațiilor expuse, romanul este și o invitație la meditație asupra unei problematici cunoscute literaturii moderne, chiar dacă aceasta se prezintă sub eticheta prozei de evaziune.

Tema luată în studiu este raportul între știință și om într-o epocă așa cum este a noastră, în care științei i se atribuie totul sau aproape totul. De ea depind soluțiile pentru marile amenințări care planează asupra umanității. Cástele care pe vremuri conduceau destinele colectivităților, suveranii, războinicii, marii preoți dețin o putere doar aparentă, compusă din ritualuri, dar adevărata putere a unei națiuni se naște din superioritatea laboratoarelor de cercetare, din binomul știință și tehnologie. Un popor se poate amăgi că, prin intermediul mecanismelor democrației, ar putea controla clasa conducătoare, dar nici o alegere nu va putea să-i oprească pe cei care și-au propus să manipuleze viitorul genetic al rasei umane.

Azeneg ! *punctează această realitate și pune cititorul în situația de a face alegeri. Polii de atracție sînt, în principal, trei: pe de o parte știința laică, care, deși în slujba omului, îi rezervă o greutate unitară nu cu mult diferită de cea a molecu-*

lelor universului pe care el îl reprezintă; pe de altă parte, știința idealistă, îmbibată de supranatural, care recunoaște ființei umane un loc precis în desenul divin și față de care nu îi este permis să se îndepărteze; între ele, copleșit de micimea sa, stă individul uman, mai mult victimă decît stăpîn al deciziilor pe care trebuie să le ia. Evident rămîne ca cititorul să identifice exponenții fiecărei tipologii, iar de rezultatul acestei identificări poate să depindă chiar tipul de concluzie la care se poate, ajunge, chiar dacă pînă la urmă nu va fi atît de simplu să ne facem o idee clară despre toată țesătura narațiunii.

Romanul prezintă mai mulți protagoniști: clasicii buni și răi, ca în atîtea și atîtea povestiri de-ale oamenilor. Dificultatea constă în a-i deosebi pe unii de alții, iar în această privință Azeneg! *prezintă multe situații complexe de acest gen; așadar este greu să-l determini pe campionul absolut al întîmplărilor: poate fi funcționarul de stat, polițistul suficient de cinstit pentru a-și face probleme de conștiință, dar nu destule pentru a-l scoate din angrenajul care este pe punctul de a-l zdrobi; sau poate este vizionarul, acel profet popular incapabil de a menține raportul adecvat între idealuri și realitate; mai poate fi marginalizatul pierdut în propriul său egoism; nu lipsește, în sfîrșit, naivul care se lasă patetic stăpînit de forțele oculte care trag sforile întregii întîmplări. Pe deasupra, lista se îmbogățește cu încă o categorie de figuri cărora ar fi imposibil să li se atribuie în mod voit trăsături specifice: artificialii, creaturi născute în laboratoare genetice, insule pierdute în masa ostilă a*

umanității, care pot fi compătimite, admirate sau disprețuite în funcție de desfășurarea faptelor. Într-adevăr, enigmele sînt mai multe, iar cel ce scrie speră ca dozajul lor să stimuleze dorința cititorului de a ajunge la sfîrșitul povestirii așa cum este normal cu orice operă bună de literatură științifico-fantastică.

Un ultim avertisment nu vă lăsați copleșiți de tragica ipoteză inițială a romanului : fiii noștri sînt la fel de inteligenți ca noi și poate chiar mai inteligenți, și dacă Pămîntul va avea un viitor, depinde numai de ei.

LUIGI MENGHINI

PROLOG

Toate, sau aproape toate persoanele cele mai importante ale Marii Națiuni erau adunate în sala de ședințe a președinției : exponenți ai lumii politice, industriale și științifice. Stăteau așezați pe mai multe rînduri în jurul unei mese în formă de elipsă, după o subtilă alchimie care știa să dea o greutate diferită chiar și acestor ființe care în mod normal se considerau de o valoare inestimabilă. În rîndul celor prezenți se puteau observa, în mare, patru grupuri distincte : la cele două extremități ale mesei erau politicienii, într-o parte cei strînși în jurul secretarului de stat, iar în cealaltă capii grupului de opoziție. Pe cele două laturi mai lungi stăteau, în schimb, față în față, tehnicienii : experți ai problemei supuse spre dezbatere, antreprenori, oameni de știință.

Abia fusese citită o comunicare în urma căreia unii s-au arătat consternați, iar alții s-au arătat complet indiferenți, o indiferență însă care prin liniștea sa glacială anunța o iminentă furtună...

— Domnule secretar, aș vrea să-mi exprim mulțumirea că am fost invitat la această întîlnire de

informare ; acest fapt reprezintă o recunoaștere a activității depuse de partidul meu care, în ciuda faptului că se află în opoziție, a acționat întotdeauna în interesul țării și...

Urmară fraze după fraze, cărora poate nimeni nu le dădu importanță, pînă ce, consumat fiind arsenalul celor care folosesc cuvintele ca pe niște arme, acestea se îndreptară spre miezul problemei în discuție care, oricum, trebuia să fie dezbătută.

— Datele sînt proiecții statistice, și în acest stadiu pot să fie supuse dezbaterii — precizâ secretarul de stat — dar, din păcate, nu pot fi negate.

— La treabă ! — ironiză un bancher din opoziție — una este să susții că ai noștri concetățeni s-au lenevit, altceva este să afirmi că numai peste cîteva generații nepoții noștri vor fi doar o turmă de idioți.

— Eu aș folosi un alt termen — interveni și profesorul Howard cu un gest de liniștire. Eu i-aș numi întîrziați mintali. V-aș ruga să luați în considerație cu atenție conținutul comunicării ce vi s-a prezentat și vă veți da seama că deja de pe acum coeficientul nostru de inteligență, considerat ca medie națională, este inferior celor al generațiilor trecute. Și nu mă refer doar la numărul mic de tineri care termină studiile, sau la testele de aptitudini pentru militarii de carieră ; ne aflăm în fața a ceva și mai grav : zece la sută din cei născuți astăzi prezintă tare ereditare în ceea ce privește facultățile mintale. Iar acest procent va spori cînd aceștia vor ajunge la maturitate și vor procrea alți nenorociți. Acesta este un simptom indiscutabil : cromozomii noștri slăbesc pe zi ce trece, nu putem

ignora acest aspect sau spera într-o inversare accidentală a tendinței. Astăzi am venit aici pentru a decide dacă și cum putem interveni.

Interlocutorul rămase uluit, evaluă din ochi starea de spirit a vecinilor săi și abia apoi se hotărî să răspundă.

— Și în străinătate ? — se mărgini să întrebe.

— Este un fenomen generalizat — răspunse secretarul de stat. Interesează deopotrivă blocul occidental cît și pe cel oriental, țări dezvoltate cît și țări în curs de dezvoltare. Nu avem totdeauna disponibile date precise, dar aceasta este realitatea.

— Și cauzele ?

— Aici opiniile sînt divergente : unii vorbesc de diverse contaminări, alții de radiații cosmice sau de deviații genetice, sînt aduse în discuție și experiențele nucleare din secolul trecut. Mult mai plauzibil ar fi să le considerăm pe toate împreună — explică secretarul de stat aducînd din nou în discuție subiectul inițial. Oricum, noi sîntem fără apărare în fața acestui fenomen care se anunță a fi o catastrofă totală. Îl cunoașteți, desigur, pe profesorul Howard, cel mai distins biofizician contemporan ; el și echipa sa de cercetători s-au ocupat și au rezolvat problema. Noi, în calitate de conducători responsabili ai națiunii trebuie să decidem dacă aplicăm sau nu o astfel de soluție. Acum nu mai este vorba doar de a face politică, de a obține voturi sau de a ne menține la putere ; trebuie să evaluăm cu simț de răspundere care ar fi drumul de parcurs pentru a garanta viitorul națiunii noastre și al întregii umanități. Nu ne pu-

tem permite nici o dezbatere publică și de aceea ne consultăm cu cei mai reprezentativi membri ai opoziției pentru a ne asuma împreună responsabilitatea acestei alegeri. Tot ce se spune în această încăpere trebuie să rămînă absolut secret, iar Serviciile Speciale ale Federației vor garanta acest lucru, chiar dacă asta ar însemna condamnarea la moarte a vreunuia dintre noi. Noi sîntem răspunzători de soarta acestei țări și trebuie să hotărîm.

Aceste cuvinte se dovediră a fi ca un semnal de alarmă pentru ascultători.

— Este o amenințare ? — întrebă cu glas șovăielnic unul care se afla de partea cealaltă a mesei.

— Poate — răspunse celălalt. În orice caz, drept o garanție a seriozității acestei întruniri, independent de alegerea pe care o vom face, Președintele, chiar dacă nu va cunoaște decizia luată de noi, o va gira și o va face operativă printr-un decret special. Noi toți, la sfîrșitul mandatului, ne vom retrage în viața privată. Serviciile Speciale se vor ocupa de respectarea acestei hotărîri.

— Un fel de sinucidere politică în masă — observă caustic un senator. Bine, rămîne să vedem. Și în ce constă această soluție ?

Profesorul Howard scoase din mapa sa un teanc de foi pe care le împărți celor prezenți ; apoi, imediat ce fu sigur că toți aveau în față propunerile sale, începu să vorbească. Cînd termină, în sală părea că timpul s-a oprit. Pe deasupra mesei se încrucișau priviri nesigure, confuze, prin care răzbăteau gînduri și idei contradictorii.

— Să... să fie oare cu putință ? — întrebă, în sfîrșit, timid, capul opoziției.

— Au fost deja efectuate experimente care s-au soldat cu un succes deplin — confirmă secretarul de stat. Singura greutate care se ivește ar fi aceea referitoare la costul operației ; dacă aprobăm această cale, cea mai mare parte a investițiilor statale pentru cercetare științifică va fi înghițită de acest proiect. Asta înseamnă abandonarea oricărei tentative de a cuceri noi zone ale spațiului cosmic, politica de înarmare va suferi o revizuire drastică, iar printr-o legislație adecvată vom absorbi și fondurile destinate industriei private.

— Vor fi voci în Congres care se vor opune.

— Nu, dacă noi toți vom alege aceeași cale.

— Multe firme se vor închide dacă le tăiem comenzile de stat.

— În compensație altele își vor spori activitatea.

— Nu știu dacă noi sîntem autorizați să întreprindem un pas de acest fel...

— Trebuie să decidem pentru binele națiunii.

— Pe de altă parte, subiectul nu poate să fie supus unei dezbateri parlamentare, nici nu poate fi dat publicității. Momentul este dificil și...

— Pentru Dumnezeu ! Oare cum e posibil ? Vorbiți de investiții, de dezbateri parlamentare, ca și cum ar fi vorba doar de o campanie contra cariei dentare sau orice alt nimic de genul acesta. Voi, care ar trebui să fiți apărătorii poporului și ai conștiinței sale !

O surprindere generală se întipări pe chipul celor prezenți. Îngroziți se întoarseră să-l privească pe

profesorul Berthein, care se ridicase în picioare și fixa cu ochi acuzatori persoanele care îl înconjurau.

— Profesorul este aici în calitate de consultant științific al Președintelui — se grăbi să precizeze secretarul de stat după o clipă de ezitare. Oricum, opiniile sale au un caracter cu totul personal. De curînd i-a murit cineva apropiat și este încă marcat...

— Nu într-atîta încît să mă las orbit ! — continuă cutezător omul care se ridicase în picioare. Teoria pe care Howard a prezentat-o aici este o jignire adusă nu numai credinței care animă țara noastră, dar și demnității umane, acelei scînteieri divine care, prin ea însăși, dincolo de testele de inteligență, poate să-l deosebească și să-l salveze pe om de la pericolul de a ajunge un simplu animal de turmă.

— Domnule profesor, — interveni împăciuitor celălalt savant —, eu vă respect crezul religios, știu că sînteți un adept convins al creației, deci părerile noastre sînt contradictorii, totuși, trebuie să țineți cont de faptul că în timp ce domeniul dumneavoastră este cibernetica, al meu este bioenergia. Sînt două stiințe care nu au nimic în comun și față de care fiecare dintre noi își are propria sa competență, fără ca asta să ne dea dreptul să ne amestecăm în specializarea celuilalt. Proiectul meu este riguros științific și nu contravine deloc ideilor morale pe care și eu mi le însușesc.

— Proiectul dumneavoastră este monstruos — replică Berthein cu severitate. Iar în calitate de creștin, pe lîngă aceea de cetățean, nu pot tolera ca niște ariviști, în numele unei științe materialiste și blestemate, să pîngărească imaginea lui Dumnezeu care a vrut ca omul să fie după chipul și asemănarea sa.

— Vă rog, domnule profesor, — insistă secretarul de stat îngrijorat de turnura pe care o lua întrevederea —, problema pe care o dezbatem este deosebit de serioasă și trebuie să ne gîndim la viitorul lumii în care trăim. Proiectul profesorului Howard corespunde cerințelor noastre.

— Eu sînt convins că mai există o soluție la fel de bună și în același timp fără să lezeze demnitatea umană — declară cu promptitudine Berthein. Tehnologia noastră ne-a permis să devenim țara care conduce lumea întreagă. Este absurd ca, într-un moment atît de delicat, să tăiem fondurile dedicate cercetării inteligenței artificiale în favoarea unui studiu al cărui scop este de a înlocui oamenii cu niște monștri !

— Iar eu sînt primul care recunoaște importanța activității dumneavoastră — replică Howard. Însă mi se pare la fel de monstruos, ca să folosesc același termen, să construiești supercalculatoare pe care foarte puțini ar fi în stare să le folosească : numărul laureaților a scăzut cu 50 % și multe instalații de avangardă au fost oprite din cauza lipsei de personal calificat care să fie în măsură să le folosească. Nici nu e vorba de a crede sau nu în Dumnezeu, ci de a supraviețui. În ceea ce privește critica adusă studiilor mele, țin să vă informez că mulțumită activității noastre genetice Pămîntul produce suficientă hrană, lucru pe care cu foarte mare greutate credința dumneavoastră l-ar fi putut obține.

— Studiile mele mi-au permis să ajung la rezultate care ar putea face inutil proiectul profesorului Howard — murmură Berthein stăpînindu-și propriile sentimente. În echipa mea se află chirurgi și ex-

perți iluștri în ceea ce privește creierul omenesc ; dacă ați avea amabilitatea de a-mi acorda un răgaz de timp rezonabil, aș putea să vă prezint o soluție alternativă.

O tăcere glacială se instală după cuvintele savantului. Acesta își înăbuși cu îndărătnicie alte vorbe care-i stăteau pe limbă și îi privi pe cei prezenți, nevenindu-i să creadă că nici unul nu ia poziție în favoarea sa.

— Îmi pare rău, domnule profesor, — replică pînă la urmă secretarul de stat —, dar ne luptăm... mai ales cu timpul.

— Atunci îmi dau demisia — spuse Berthein cu un vădit accent de tristețe. Nu accept să fiu complicele vostru. Și Dumnezeu să vă ierte, pentru că, din moment ce Legea Sa este violată, orice altă limită morală își pierde înțelesul.

Ieși în timp ce noi neliniști îi cuprinseră pe cei prezenți.

— Oare nu va fi pus în pericol caracterul secret al problemei ? — întrebă șeful opoziției. Dacă o singură informație transpiră, grupul meu va trebui să voteze împotriva proiectului.

Secretarul de stat clătină din cap.

— Așa cum v-am mai spus și înainte, situația este gravă, de aceea viața mea, a noastră sau a sa nu înseamnă nimic față de scopul pe care-l urmărim. Iar acum, dacă nu sînt obiecții, va trebui să decidem cum să aprobăm legea care...

CAPITOLUL ZERO

Cei doi tineri contemplau cu un aer visător marile afișe care ilustrau în culori vii localități exotice cu nume melodioase. Numai cînd o funcționară a agenției li se adresă cu un „Ce doriți ?“ se treziră brusc la realitate ; își făcură curaj unul altuia, dar nu reușiră să îngaime decît cîteva cuvinte.

— Am înțeles, sînteți interesați de o Călătorie în Vis — trase concluzia funcționara și le arătă o măsuță liberă la care să se așeze. Trebuie să completați un formular — adăugă ea, apropiindu-se de un terminal video care se afla în apropiere.

— Mă scuzați... — murmură domnișoara. Este adevărat că nu costă decît cinci dolari pe zi ?

— Trei și nouăzeci pentru drepturile rezervate agenției, restul este suportat de către stat — răspunse funcționara în timp ce opera mecanic apăsînd pe clapele aparatului. Sînteți căsătoriți sau în concubinaj ?

— Ne vom căsători peste o lună — se grăbi să răspundă fetișcana. Dar călătoria vrem să o facem înainte. La fabrică mi-au dat un premiu de producție, am fost cea mai bună din echipa mea și...

— Vîrsta, numele și prenumele, adresa — o întrerupse cealaltă pe un ton profesional.

Cei doi își spuseră datele, ea pe de rost, el citind fișa de identitate pe care o purta în buzunar.

— Ce locuri doriți să vedeți ?

— Cele de pe afișe — răspunse fetișcana. Acelea cu palmierii, cu marea și cu toate florile acelea.

— Eu vreau să văd elefanții — interveni el aprinzîndu-se de entuziasm — și balerinele cu fructe la gît.

— Insulele de corali, Marea Caraibilor și Kenia — le comunică femeia așezată la terminal, repetînd ceea ce scria, apoi cu un gest de generozitate adăugă : Parisul noaptea.

— Și Cascada Niagara — îi aminti viitoarea soțioară.

— Nu, nu îmi place — protestă el îmbufnat.

— Nici mie nu-mi plac balerinele cu sînii descoperiți — i-o întoarse tinerica. Mama și tata au fost acolo în luna de miere și spun că a fost foarte frumos.

— Cascada Niagara — scrise funcționara curmînd neînțelegerea. Bine, cred că e de ajuns. Acum trebuie să vă prezentați la adresa aceasta pentru vizita medicală, apoi puteți pleca.

— Va dura trei zile, nu-i așa ?

— Da, trei zile și trei nopți — răspunse cealaltă cu o urmă de ironie.

— Nu va fi însă doar cum este la cinema ?

— Bineînțeles că nu. Vă veți plimba cu un autocar de mare lux, scenele vor fi prezentate cu ajutorul unui procedeu tehnic care oferă imaginile

în mărime naturală, cu efecte sonore și olfactive. Va fi ca și cum v-ați afla acolo.

— Putem să facem și baie în mare ?

— Da, veți putea face și baie — confirmă obosită funcționara și, cu un surîs de complezență, le arătă ieșirea.

Limuzinele parcurgeau străzile încet, cu lungi intervaluri de așteptare în care fiecare șofer se simțea autorizat să-l înjure pe cel din fața sa. Din cînd în cînd cîte unul mai nerăbdător apăsa pe claxon : atunci, ca la un semnal stabilit dinainte, din toate vehiculele izbucnea un cor de sunete dezordonate care nu înceta pînă la următoarea înaintare. Iar oamenii, care mergeau mai iute pe marginea drumului, lăsau impresia că nici nu le pasă de zgomot ; pentru toți, aceasta era lumea de totdeauna, ceva care se consolidase în vremuri îndepărtate cărora li se stinsese pînă și amintirea.

Ernest Tarni făcea parte, din păcate, din acea lume. Și el era posesorul unei frumoase limuzine și era stăpînit de nervozitate din cauza acelei interminabile procesiuni. Totuși, nu folosea claxonul, poate pentru că nu găsea acel gest adecvat situației, sau poate pentru că era unul dintre puținii care își dădeau seama că nici toate claxoanele din lume nu ar fi fost în stare să descurce încurcătura produsă pe arterele de circulație. În plus, spre deosebire de ceilalți, el putea să-și folosească propria poziție socială pentru a rezolva problema. Într-adevăr, după a nu știu cîta oprire, dădu la o parte orice scrupul : de la panoul de comandă dirijă o lumină puternică pe care o fixă pe capota mașinii ; activă sirena și, cu un suspin de ușurare, ieși din

convoi și o apucă în sens invers, constrîngînd puținele mașini care veneau din sens contrar să efectueze manevre rapide.

A fi căpitan de poliție însemna să te poți bucura de mici privilegii, iar Tarni, fără însă să abuzeze, știa să profite. În sfîrșit, surîse relaxat și își îngădui să mai privească o clipă coloana de mașini. Apoi surîsul i se stinse. Un individ oarecare profită și el de situație : un mare camion cu o remorcă vopsită în culori țipătoare se desprinsese imediat din rînd și îi urmă exemplul.

— Nenorocitule ! — blestemă polițistul vădit afectat de acel gest de sfidare. Nu spera s-o scoți la capăt.

Încercă să găsească în jurul său vreun subordonat de la serviciul de circulație căruia să-i semnaleze infracțiunea, dar fără nici un rezultat. Atunci se hotărî să intervină el însuși. Vizibil iritat, imaginîndu-și fața speriată a șoferului lipsit de precauție, își scoase paleta de semnalizare pe care se putea vedea simbolul puterii sale și o flutură în aer de la fereastră.

Marele camion din spatele său încetini, iar el se bucură văzînd acel prim simptom de cedare ; cu gesturi ample îi făcu semn să-l urmeze pe o stradă laterală unde nu ar fi încurcat traficul. Repetă mental discursul ținut în asemenea împrejurări : obișnuita dăscăleală, amenințarea cu ridicarea permisului de conducere, puțin frecuș, iar apoi totul s-ar fi terminat. Nu avea intenția să meargă mai departe, mai ales că nici nu era sigur dacă se află sau nu în sectorul său.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule agent ?

Omul coborîse din cabină și îi zîmbea cu simpatie, ca și cînd s-ar fi cunoscut de cînd lumea. Era îmbrăcat cu o salopetă de lucru foarte curată și bine călcată, pe sub care ieșea gulerul unei cămăși imaculate... Putea fi oricine, în nici un caz însă un biet șofer de camion.

— Mergeați în sens invers — murmumă șovăielnic Tarni. Vă rog să-mi dați permisul de circulație.

— Cum doriți — admise necunoscutul. Însă nu știu dacă pot... Nu sînteți în uniformă și ar putea fi vorba de o glumă.

Căpitanul se simțea din ce în ce mai încurcat, nu ar fi trebuit să se pună într-o astfel de situație : iritarea din primul moment îi trecuse și totul căpăta acum dimensiuni absurde : un ofițer de la poliția de investigații, care se îndeletnicea cu tachinarea trecătorilor pentru infracțiuni prevăzute în codul rutier ! Pe deasupra, ca un fel de pedeapsă pentru gestul său, o neașteptată strînsoare în jurul capului îl împiedica să gîndească normal.

Stingherit și vădit încurcat, îi arătă propria legitimație de serviciu pe care celălalt o privi în treacăt, fără a renunța la atitudinea de bun samaritean față de un sărman idiot.

— Căpitanul Ernest Tarni de la Departamentul XXXVI — spuse el liniștit. De mult timp vă urmărim. Misiunea noastră are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Cum ? — se cutremură polițistul. Mă urmăreați ?

— Nu vă îngrijorați, veți avea și timpul și posibilitatea să înțelegeți. Acum veniți cu noi.

— Capul... cred că mă doare capul...

Polițistul se trezi din vis, după ce pierduse complet noțiunea timpului care trecea, într-un loc pe care nu-l recunoscu. Privi cu atenție lenjeria patului pe care era întins și din care ieșea un vag miros de anestezic. Își pipăi fruntea amorțită și descoperi că este bandajată. Privi în jurul său și întîlni chipul străin al unei apariții feminine.

— Unde sînt ? — întrebă el încurcat.

— Spitalul Central, secția traumatisme — îi răspunse infirmiera în timp ce-i lua pulsul. Ați avut un accident de circulație și v-ați lovit la cap. Dar nu vă îngrijorați, vă aflați aici doar din motive de precauție, mîine vă vom trimite acasă.

— Un accident... Nu-mi amintesc.

— Urmarea firească a loviturii — îl asigură femeia cu un aer profesional. Peste puțin timp vă veți recăpăta memoria și totul o să vă fie foarte limpede.

— Cine m-a adus aici ?

— Ați avut noroc : un medic tocmai trecea pe acolo și v-a acordat primul ajutor. Dar acum dormiți, de la departamentul dumneavoastră deja a fost trimis cineva să recupereze mașina și să întocmească formalitățile care se fac în astfel de cazuri. Nu trebuie să vă agitați, ci numai să vă odihniți.

Omul se pomeni că îi dă dreptate. Totul i se părea atît de firesc, iar la fiecare întrebare care-i trecea prin minte găsea întotdeauna un răspuns logic, pe deplin satisfăcător. Nu-i mai rămînea decît să închidă ochii și să doarmă.

PRIMUL CAPITOL

Culorile. În lumina soarelui orbitor al amiezii lumea dădea impresia că a îmbrăcat costumul unui arlechin nebun ; infinitele vopseluri ale unei imense palete de pictor erau amestecate și fragmentate într-un haos pestriț în care toți și nici unul își asumau rolul dominant. Arbitru imparțial al acestei competiții fără sens, un fum subțire, de un cenușiu stins, vag amestecat în rotocoale subțiri, pendulînd într-o parte și în alta, acoperea și descoperea fără încetare ba un amănunt, ba altul, punînd în evidență cu o imparțialitate absolută sau cu o totală incapacitate de a discerne culoarea victorioasă. Într-o parte, în mod tragic jignit, pămîntul scormonit de excavatoare se sufoca în acea sărbătoare artificială de un roșu-strălucitor, de o veselie macabră. Puținele fire de iarbă care, cu îndărătnicie, mai prinseseră rădăcini printre brazdele răscolite, păreau resturile unei armate învinse care lăsa cîmpul liber în fața învingătorului îmbătat de succes și care împingea înainte noi hoarde alimentate de sosirea continuă a autocamioanelor. Asaltul era neîncetat, așa cum fac valurile mării

cu plaja, o mare care devora pur și simplu și care se întindea datorită lamelor de culoarea argintului ale buldozelor. Apoi bătălia încetă la îndemnul unei sirene îndepărtate și tihna se așternu peste toate. Dar peste această liniște se suprapuse scîrțîitul rănchiunos al unui cărucior cu două roți pe care un omuleț bondoc îl trăgea pe marginea pantei multicolore, urmat de o altă figură deșirată care se oprea la fiecare pas să spioneze în jur cu o mutră suspicioasă.

— Mai avem o oră pînă se termină pauza de prînz. Să ne străduim să profităm — bîigui lunganul, lovind în fața sa cu un baston în dreapta și în stînga.

— Bine zici, colega, — consimți celălalt —, de data asta nu ne vor păcăli.

Se opriră și, după ce se înțeleseră din ochi în tăcere, începură să escaladeze peretele. Sub pantofii lor uzați se iscară scîrțîiturile și pîrîiturile în semn de protest ale tinichelelor, ale cioburilor și ale hîrtiilor, însoțite de bîzîitul mușteloor deranjate de la masă.

— Te rog : numai aluminiu, aramă, alamă și obiecte interesante. Acum sticla n-o mai vor, iar cartonul de aici este prea depreciat.

— Gîndește-te dacă putem să scotocim direct în lăzile de gunoi — suspină omulețul în timp ce își făcea de lucru răscolind ici și colo cu mînuțele murdare. Cu plastic și carton unii reușesc să facă o grămadă de bani, și fără să riște să se îmbolnăvească de cancer ca noi, aici în mijlocul acestor murdării.

— Cancerul îl iei fumînd chiștoace, idiotule — îl mustră lunganul. Aici riști să te îmbolnăvești doar de tetanos care, oricum, este mai bun decît bătaia pe care ai lua-o de la Uniformele Gri dacă te-ar prinde prin cartierele lor. Caută mai adînc, nu mai pierde timpul.

Un șobolan mare, dintre cei care trăiesc prin canalele de scurgere, se ivi fulgerător ceva mai departe constrîngîndu-i să ridice capul. Cei trei se măsurară din priviri, nehotărîți dacă este sau nu cazul să înceapă o păruială, apoi cei doi oameni dădură din umeri întorcîndu-se la munca lor, în timp ce animalul își îndreptă atenția în altă direcție.

— Privește ce lucruri aruncă : o carte practic nouă ! Chiar dacă nu are poze, este, totuși, o carte !

— Hîrtia nu ne interesează, ne-ar trebui prea multă ca să putem cîștiga măcar minimul necesar. Oricum, îți poate fi de folos să te ștergi undeva.

— Complimente, domnule, în cuvintele dumneavoastră iese la iveală sinteza culturii moderne : hîrtie igienică.

Vocea venise pe neașteptate, căzînd de sus peste cei doi cerșetori care săriră iute în picioare, speriați, gata să fugă.

Noul venit însă îi opri făcîndu-le semn cu mîna.

— Vă rog, nu vă temeți. Am venit doar pentru a-i întîlni pe adevărații exponenți ai societății actuale, și cred că i-am găsit.

— Nu am făcut nimic rău, domnule — se tîngui omulețul. Strîngeam doar niște lucruri aruncate... nimic grav.

— Taci, cretinule, — îl mustră celălalt —, vezi că nu are uniformă... Și apoi, după zdrențele pe care le poartă, nu cred că o duce mai bine decît noi.

— Isteț ca totdeauna, dragul nostru Mino — îl ironiză necunoscutul. Pe de altă parte, dacă nu haina îl face pe om, asta nu înseamnă neapărat că eu sînt sărac, măcar ca idee.

— De unde știi numele meu? — se îngrijoră cel apostrofat. Eu nu te cunosc.

Celălalt se mărgini să-i zîmbească. Stătea tăcut pe marginea mormanului de deșeuri, iar soarele desena împrejurul conturului osos al corpului său o ramă strălucitoare care îi constrîngea pe cei doi vagabonzi să-l privească pieziș, punîndu-și mîinile bătătorite la ochi, într-un involuntar gest de supușenie.

— Bine, nu mă interesează — adăugă nervos Mino, pe care prietenii intimi îl mai numeau și Prăjină, ca un omagiu adus celor o sută nouăzeci și nouă de centimetri pe care-i avea și care nu puteau deloc să compenseze slaba dezvoltare în lățime. Dacă nu te superi, noi avem de lucru. Sînt destule lucruri aici ca să nu stea nimeni degeaba, fără să fie nevoie să ne împiedicăm unii de alții, nu-i așa?

Necunoscutul însă nu găsi de cuviință să-i răspundă și continuă să-i țină subjugați cu ochii săi aprinși, care ieșeau în evidență pe chipul descărnat, ca două scîntei strălucitoare.

— Grămezile de gunoi reprezintă un imperiu de bucurii sublime și de plăceri rafinate, un scrin plin de minunății în comparație cu restul lumii,

dragul meu Mino, și tu, cu înțelepciune, te-ai îndreptat spre ele — murmură pînă la urmă necunoscutul, pronunțînd sacadat și cu gravitate cuvintele. Însă eu am venit să te răpesc din paradisul tău și să te duc în infernul oamenilor. Împreună cu prietenul tău credincios Carl.

— Mă cunoaște și pe mine ! — se bîlbîi celălalt înmărmurit.

— Taci !— îl dojeni prietenul, care se întoarse apoi către străin. Aici nu sînt decît rupturi, mirosuri urîte, hîrburi și cioburi care-ți taie mîinile, lucruri care toate împreună nu valorează decît cîțiva dolari și pe care noi încercăm să le tragem afară rupîndu-ne șira spinării, transpirînd și riscînd ciomăgeala vreunui gardian îngîmfat. Deci, te-am ruga, vezi-ți de drum. Și nu mai sta acolo sus, ești prea la vedere !

Dar necunoscutul dădea impresia că nici măcar nu-l ascultă. Se aplecă și întinse mîna spre un borcan spart pe care se zărea desenul carmin al unor cireșe și chipul fericit al unui copil. Îl ridică încet și spuse :

— Chiar credeți cu adevărat că osteneala voastră valorează atît de puțin ?

După aceea scutură o cutie metalică, din care căzu un mare număr de bancnote fluturînd prin aer.

— Dar astea sînt hîrtii de zece dolari ! — exclamă Carl nevenindu-i să creadă.

— Nu sta ca un par. Repede, ia-le ! Ia-le ! — îl încurajă prietenul, prăbușindu-se peste povîrnișul care se surpa sub pașii săi grăbiți.

— E nebun, e nebun ! — țipa omulețul agitînd în aer mînuțele sale murdare, în timp ce bancnotele ușoare jucau printre mîinile sale într-un dans impetuos.

Necunoscutul îi privi cu un amestec de ironie și dezgust. Apoi, cînd obosi după acea agitație isterică, le atrase atenția bătînd insistent din palme.

— Ajunge ! — le ordonă el.

Cei doi încremeniră și întoarseră privirea spre el. Cu mintea urmăreau încă bancnotele, totuși mișcările corpurilor încetară.

— Lăsați banii aceia. Nu vreau să vă cumpăr cu prețul lumii acesteia, ci cu al meu — continuă el. Sau credeți cumva că acele mizerabile bucăți de hîrtie înseamnă ceva mai mult decît hîrtia pe care tocmai ați fi vrut să o folosiți pentru a vă șterge undeva ?

— Sînt... sînt false ? — șușoti Mino trezindu-se încet la realitate. Îți bați joc de noi ?

— Nu este drept... — se tîngui Carl, înăbușindu-și anevoie un suspin care era gata-gata să-i scape. Sîntem niște nenorociți... dar nu este drept să ne tratezi așa... Nu !

Necunoscutul, potrivindu-și cu grijă pașii, coborî încet spre ei, îi ajunse și le puse mîinile pe umeri. Privit de aproape părea un om normal, în vîrstă de cincizeci de ani, poate chiar mai puțin, tras la față, cu necazurile întipărite pe ea, parțial chel, cu o barbă rară și în parte albă, cu haine procurate de la vreo societate de binefacere, prea largă la șolduri și uzată la genunchi, cu pantalonii strînși de o curea albă din plastic, singura notă de veselie pe ima-

ginea unei figuri asupra căreia plana doar bătrînețea și mizeria.

— Nu, nu este drept — admise el, cu o grimasă de tristețe. Nu este drept că te-au dat afară de la lucru, că te-au scos afară din casă, că unul cîte unul prietenii tăi au dispărut și că tinereii din cartier din cînd în cînd îți trag cîte o bătaie, așa, din distracție. Carl prostul, Carl idiotul, Carl care ia de pe jos chiștoace în timp ce trecătorii rîd de el, Carl care trebuie să spună rugăciunea la azil ca să primească o strachină de ciorbă de la surori, Carl suferind de astm, Carl cu foamea lui care îi roade mațele și care consumă orice : gînduri, speranțe, mici și biete visuri pe care încă le mai stăpînește ca pe o marfă furată... Nu, Carl, toate acestea nu sînt drepte.

Omulețul rămăsese încremenit, cu ochii sclipind de lacrimi amare și cu gura căscată în care se vedeau micii dinți galbeni de fumător.

— Dar tu cine ești ? — îngăimă el cu o voce moale.

— Eu sînt o trestie bătută de vînt, sînt cel ce a venit să-i aducă iar pe oameni pe calea Domnului, un om, o piatră, un semn al vremurilor, dar dacă vă este mai ușor să spuneți un nume, ei bine, ziceți-mi Petre, Spartacus, Mahomed, Gandhi, sau doar Mada.

— Și ce vrei de la noi ? — interveni Mino șovăielnic.

— După tine, ce crezi că vreau de la un fost distribuitor de droguri, de la un fost hoț, de la un fost informator al poliției, de la un...

— Bine, bine, mă cunoști — îl întrerupse Prăjină cu o îngrijorare rău ascunsă. Tu știi totul, poți să faci și scamatorii, ai limba ascuțită. Dar ce speri să obții ? Se vede bine că ești un nenorocit la fel ca noi.

Mada nu-i răspunse. Coborî de-a lungul grămezii de gunoi și le întoarse spatele.

— Am un drum lung de făcut și voi mă veți însoți. Vă voi face să scurmați în gunoaie și mai scîrboase decît acestea, și cînd ne vom despărți o vom face doar pentru că vom fi morți. Dar înainte de asta o să mă urmați.

Încetă să mai vorbească, dar continuă să meargă, iar Carl îl urmă. Ochii îi sclipeau, iar în mîini mai strîngea încă bancnotele adunate. Cînd își dădu seama, le rupse și le aruncă departe, ca și cum atingerea lor l-ar fi putut contamina.

— Carl, unde pleci ? — Îl chemă prietenul său, contrariat. Ăsta e nebun de-a binelea. Nu vei face nimic bun cu el...

Omulețul se limită să-i zîmbească, dar nu se opri. După ce încercă zadarnic să-l cheme, Prăjină blestemă, dar se grăbi să-i ajungă pentru a-l urma și el pe acel individ ciudat care spunea că îl cheamă Mada. În spatele lor începu să șuiere sirena pentru reînceperea lucrului, și mizeria orașului începu din nou să se pună în mișcare.

CAPITOLUL AL DOILEA

Superstrada apărea ca un univers îndepărtat, suspendat între cer și pămînt, ca și cum ar fi vrut să se elibereze și să fugă de giganticele coloane de ciment care o țineau bine ancorată de pămînt. La umbra sa o mulțime de clădiri mari fără ornamente umplea în șiruri ordonate rigid spațiul desponibil atît cît puteai să cuprinzi cu privirea. Cele două lumi, strada și localitatea, coexistau ca două realități contrapuse, și, în timp ce prima fremăta de zgomotul miilor de motoare funcționînd la capacitatea maximă, cealaltă tăcea cu resemnarea celui osîndit să sufere. Era vorba de unul dintre atît de multele orășele-dormitor, supuse credincioase ale marilor metropole cărora le furnizau în fiecare dimineață cu punctualitate o armată de femei și bărbați somnoroși, primind în schimb, odată cu lăsarea întunericului, aceleași șiruri de oameni obosiți și încă mai somnoroși, într-o perpetuă reciclare de vieți omenești, o comedie stupidă care continua să se joace zi de zi, din totdeauna.

— Sînt obosit și flămînd — protestă Prăjină. De azi de la amiază tot mergem. De ce nu ne-am întors

prin părțile noastre ? Aici nu ne cunoaște nimeni, ar putea chiar să ne închidă pentru vagabondaj... Mă tot întreb ce mi-o fi venit să mă iau după tine.

— Eu v-am chemat, — murmură Mada cu privirea pierdută în gol —, și tot eu mă voi îngriji de bunăstarea voastră. Dar după cum se vede, tu nu ai încredere în mine și preferi să dai ascultare mai degrabă burții tale decît vorbelor mele. Ei bine, atunci să ne ocupăm de ea.

Cu pași hotărîți o apucă pe o străduță pe marginile căreia se aflau vechi containere cu deșeuri îndelung încercate de intemperii și de mîinile dușmănoase ale oamenilor. Merse cîțiva metri și, în sfîrșit, se opri în fața unei porți și începu să citească lista de numere a unui telefon intern. Cînd găsi numele pe care îl căuta apăsă îndelung pe sonerie și așteptă.

— Cine este ? — întrebă o voce îndepărtată.

— Niște prieteni — răspunse Mada, iar ușa se deschise.

Intrară și urcară pe scările întunecate pînă ce se întîlniră cu o doamnă în vîrstă care-i aștepta înspăimîntată pe unul din paliere.

— Voi... cine sînteți ? — șopti ea, dîndu-se înapoi spre ușa întredeschisă a unui apartament. Nu vă cunosc...

— Și totuși ne-ai deschis, Nora — zîmbi omul cu barba rară și cenușie.

— Bietul bărbatu-meu se întorcea seara tîrziu — le explica ea nedumerită. Iar cînd folosea telefonul intern folosea exact aceleași cuvinte : niște prieteni... Și eu cînd v-am auzit, m-am gîndit...

Mada se apropie de ea și, cu un gest plin de afecțiune, îi puse mîinile pe părul cenușiu pe care-l purta strîns pe creștetul capului.

— Ai suferit deja destul — îi șopti el cu o voce convingătoare. Fiul ți-a fost smuls de lîngă dragostea ta încă de tînăr, fiica ți-ai pierdut-o cine știe pe unde prin labirintul vieții, iar apoi soțul tău. Tu însă ai știut să rezișți, și de aceea te-am ales să mă găzduiești împreună cu cei ce mă însoțesc. Sîntem obosiți și ne este foame.

Biata femeie șovăi ; pentru o clipă păru că se zbate cuprinsă de neliniști sfîșietoare și, în sfîrșit, suspinînd, se urni și îi invită să intre.

Locuința ei era curată, lustruită pînă la neverosimil, inclusiv podeaua care reflecta din abundență tonalitățile puținei lumini care se strecura prin obloanele lăsate. Nici unul dintre noii veniți nu luă aminte la încălțămintea conștiincios aliniată lîngă ușorul ușii, iar pantofii lor erau murdari, și pe unde trecură lăsară urme groase de pulbere și pămînt adunat de-a lungul obositorului drum peste cîmpuri. Nici Nora nu se sinchisi de asta și-i invită într-o cameră de zi dominată de un ciudat amestec de portrete de sfinți și de preafericiți care aveau ca notă comună fețele palide și privirile dulci. Le arătă unde ținea vesela și toate celelalte și îi rugă să se comporte ca și cum ar fi fost în propria lor casă ; apoi, suspinînd întruna, se retrase în mica bucătărie să pregătească cina pentru oaspeții săi.

Totul se desfășurase prea repede și de aceea Mino și Carl își dădură seama mai tîrziu de cele întîm-

plate, încît abia după ce liniștea deveni apăsătoare, Prăjină se hotărî să dea frîu liber îndoielilor sale.

— Tu o cunoșteai deja, nu-i așa ?

Cel întrebat se descotorosi de haina care și așa nu-i prea venea bine și se descălță, cu un suspin de ușurare.

— Continui să pui întrebări la care deja ai răspunsul — îl dojeni el. Nu spuneai că simți nevoia să te întremezi ? Uite, peste puțin timp vei mînca, dacă nu cumva foamea care te chinuie e altfel de foame...

— Tu... tu ai bizarul har de a mă zăpăci — bîigui lunganul care nu se simțea deloc în largul său în acea casă care-i amintea prea mult de viața pe care o repudiase ceva mai devreme. Măcar pot ști ce gînduri ai ? Nu vrei cumva să profiți de bunătatea acestei bătrîne ? Bagă de seamă că demnitatea mi-am păstrat-o și anumite jocuri nu le accept.

Mada își încreți ochii, iar aceștia pierdură dintr-o dată acea lumină extatică și se transformară în niște gheare capabile să sfîrtece sufletul omului.

— La ce fel de demnitate te referi ? — șuieră el. Aceea care te împingea să faci bișniță cu droguri la porțile școlilor ? Sau la aceea care îți dădea dreptul să intri ca un hoț în casele unor oameni cum este bătrînica asta și să te cărăbănești cu puținele lor lucruri ? Mino, Mino, dacă te-am ales, n-am făcut-o pentru credința ta. Cristos are nevoie și de Iuda, trebuie să mă mulțumesc cu tine așa cum ești !

Cuvintele căzură peste cel în cauză ca niște lovituri de ciomag ; la fiecare din ele inima lui parcă

era gata să explodeze din cauza bătăilor sale furioase care îl zguduiau. Simți cum i se micșorează neîncrederea, și într-o clipă simți nevoia de a fi iertat de omul acela care lăsa impresia că știe totul despre trecutul său și despre gîndurile sale. Căzu în genunchi, cu privirea în pămînt, și bîigui :

— Sînt doar un biet idiot, domnule ; nu știu ce mi se întîmplă, dar te rog ține-mă lîngă tine... — și începu să plîngă.

— Toți sîntem sărmani, — admise celălalt —, și toți avem nevoie unii de alții. Dar să nu-mi mai spui domnule, pentru că nu sînt.

Îl ajută să ridice capul și, deodată, Mino se simți inundat de o imensă bucurie. Îi venea să rîdă, să cînte, să danseze și savură mental pofta aceea de infinit pentru care se simțea predestinat.

CAPITOLUL AL TREILEA

Nimeni nu punea la îndoială faptul că a fost o sfîntă ; oricum, pentru cei neîncrezători, o mare foaie de hîrtie înrămată în lemn aurit, printre fîlfîit de aripi de îngerași și înspăimîntătoare cuvinte latine, ne amintea că ea, Marian Blandboy, pe numele de călugăriță sora Seninătate, a fost recunoscută drept sfîntă încă din timpul vieții de către Papa Brando Secundus de la Biserica Sfinților și a Apostolilor, de aceea era autorizată să producă miracole unde și cum ar fi considerat ea de cuviință. Iar cuviincioșii, în acea dimineață, nu lipseau, dacă judecăm după mica mulțime de credincioși curioși care se îngrămădise în puținul spațiu pus la dispoziție cu amabilitate de supermagazinul de pe artera OK. În mod normal, sora Seninătate primea în biroul său particular, și numai pe bază de programare, dar, avînd în vedere că nu toți își puteau permite să plătească aceste ședințe cu un caracter personal, săptămînal ea le oferea protejaților săi lipsiți de bani ședințe colective, în timpul cărora, cu o înțeleaptă prudență, se pricepea să îmbine nevoile spirituale ale credincioșilor cu necesitățile publicitare

ale comercianților din ținut. Ritualul era simplu, dar eficient, și reușea să-i satisfacă pe toți.

Întîi vorbi directorul supermagazinului, aminti calitatea produselor, campania de reduceri de prețuri și îi invită pe cei prezenți să nu încerce să cumpere pe credit : asta nu intra în politica societății sale. În sfîrșit, apăru și ea. De atîta entuziasm atmosfera din local căpătă o vie efervescență, complice fiind și un stereo care inundă magazinul cu un cor de voci cristaline. Unele dintre bătrînele doamne aflate în primele rînduri se grăbiră să îngenuncheze și rînd pe rînd toți ceilalți le imitară, în afară de trei oameni care rămaseră în picioare, ignorînd consternarea Norei care îi însoțea.

Acest fapt atrase atenția celor din jur. De două zile întreaga circumscripție știa despre necunoscuții care locuiau cu femeia : ieșeau rar, însă suficient pentru a face să circule zvonuri, șușoteli, aprecieri caustice, mai ales în ceea ce îl privește pe omul cărunt care stătea totdeauna la mijloc, cu ochii scînteind și care părea sculptat în piatră. Cei răutăcioși, la rîndul lor, povesteau că Nora, deși nu mai era tînără, mai cultiva încă anumite pofte tinerești... Pe de altă parte, fiica ei nu era cumva dama de consumație din cartierele bune ale orașului, și nu datorită banilor ei femeia își putuse cumpăra locuința ? Trei oameni însă...

Sora Seninătate, așezată pe un jilț împins de un harnic însoțitor, îi invită pe toți să se ridice.

Frumusețea fusese vreme îndelungată suverana absolută a acelui chip, și chiar în acel moment, în ciuda anilor și a excesului de cremă, farduri și

altele asemănătoare necesare machiajului, femeia avea o înfățișare plăcută.

— E frumoasă ca Sfînta Fecioară — suspinau printre șoapte credincioșii cei mai aprinși, și poate că nu era o simplă exagerare.

— Dragii mei, — începu sfînta cu o voce dulce, dar puțin răgușită din cauza numeroaselor țigarete pe care și le permitea —, sînt bucuroasă că vă văd în număr așa de mare și astăzi. M-am rugat pentru voi...

Se întrerupse, și cu o grimasă mai mult decît convingătoare îi aminti unui slujbaș că este cazul să oprească magnetofonul care continua să emită fluxul acela de voci argintii.

Satisfăcută, își recăpătă chipul serafic și reluă :

— Și în timp ce mă rugam, Dumnezeu mi-a trimis o viziune : am văzut soarele răspîndind lacrimi de sînge, pămîntul secînd și, în dimineața asta, am cunoscut durerea și moartea.

Un fior de groază trecu din privire în privire printre cei prezenți. Unii gemură încetișor.

— Păcatul, frații mei, păcatul continuă să domnească printre voi și printre fiii voștri.

— Ajunge, femeie infamă !

Vorba aspră și mușcătoare izbucnise pe neașteptate, lăsînd-o pe sfîntă cu gura căscată, incapabilă să-și mai continuie discursul, iar toți cei prezenți rămaseră uluiți, privindu-l pe omul care îndrăznise.

Mada înaintase și o fixa cu ochii săi plini de indignare pe femeie.

— Ajunge, — urmă. el —, nu mai profita de mintea simplă a celor de față, nu mai este timpul

falșilor profeți și nici momentul potrivit să ne jucăm cu profeții de duzină.

Lumina mistică dispăruse de pe chipul surorii Seninătate care, ridicată în picioare, îl țintuia pe necunoscut cu o privire plină de furie, în timp ce doi dintre robuștii săi însoțitori veneau din cealaltă parte a magazinului să-l neutralizeze pe cel care produsese incidentul.

Dar omul părea să nu dea importanță la nimic : continuă să înainteze prin mulțime în timp ce un nimb luminos apăruse în jurul său, dîndu-i fizionomiei sale firave o măreție neașteptată.

— A venit vremea să ne fie frică, forțele Răului sînt chiar în mijlocul nostru, iar fructele operei lor sînt amare și perfide la fel ca minciunile acestei femei ; dar fiii binelui nu sînt singuri în lupta care ne așteaptă, și pînă la urmă vor triumfa.

Cei doi energumeni erau chiar în spatele lor, dar ceva misterios le dejucă planurile. Abia ridicară mîinile asupra lui și fură izbiți din senin de o descărcare de energie care îi obligă să se oprească ; în același timp luminile din încăpere se făcură din ce în ce mai mici pînă se stinseră într-un murmur surd, asemănător cu un tunet îndepărtat, dar care făcu să vibreze pereții magazinului. Prin întuneric, vocea lui Mada răsună și mai înspăimîntătoare :

— A venit vremea Azeneg-ului, a venit clipa cînd îngerii au colți de lup și vrăbiile gheare de pajură ! Dumnezeu ne-a dăruit lumea și noi trebuie s-o apărăm de fiii diavolului, trebuie s-o purificăm înainte ca focul etern al Răului s-o mistuie. Blestemat, blestemat să fie cel ce se va opune forței Binelui Timpul iertării s-a scurs, s-a scurs !

Un urlet de durere rupse însă vraja acelei clipe. Luminile se aprinseră, iar cei prezenți se pomeniră privindu-l îngroziți pe Mada, la picioarele căruia sora Seninătate se zbătea zguduită de teribile chinuri.

— Ajutor !... ai milă — îl implora femeia, în timp ce o subțire dîră de salivă i se scurgea de-a lungul buzelor pîrlite de suferință. Ajunge...

Mada rămase mult timp nemișcat. Nici cea mai mică urmă de satisfacție nu apăru pe chipul său sever, ci numai o nesfîrșită amărăciune. Apoi, ca și cum s-ar fi lăsat copleșit de un neașteptat sentiment de milă, privirea i se îndulci, se aplecă și îi atinse femeii capul cu palmele.

— Ești iertată, Marian, du-te și nu mai păcătui.

Ea suspină, dar încetă să se mai tînguiască. Cu greutate reuși să se ridice și o luă la sănătoasa urmată de însoțitorii săi.

Directorul supermagazinului, el însuși spectator neputincios al întregii scene, înaintă ca și cum ar fi vrut să plece după sora Seninătate.

— A uitat să-și ia partea cuvenită — murmură el încurcat. Domnule... poate că domnia voastră ar putea...

— Numele meu este Mada — îi precizează acesta fără să se sinchisească de sutele de ochi uluiți care îl priveau.

— Sînteți cumva vreun sfînt ?

— E important pentru tine ? — îl întrebă rece Mada.

Directorul făcu față cu mare greutate privirii ascuțite a interlocutorului, își plecă fruntea în piept și șopti :

— Sînt gata să închei cu dumneavoastră contractul pe care îl aveam cu... doamna Blandboy : o după-amiază în fiecare lună, concomitent cu perioadele cînd se fac reduceri de prețuri. Ați cîștiga cinci la sută din beneficiul net.

— Crezi oare că banul este cel care îmi inspiră cuvintele ?

— Într-adevăr, eu credeam...

Mada îl făcu să tacă printr-un semn care spunea că a înțeles.

— Voi veni, dar nu pentru banii tăi ; o să vorbesc, dar nu pentru a-ți lăuda produsele. Știu prea bine că furi din marfa nevîndută, citesc limpede în mintea ta că ții o contabilitate dublă, că nu plătești taxele cuvenite și modifici termenul de valabilitate al produselor pentru a-ți înșela aproapele. Dumnezeul tău este banul, iar eu nu vreau să am de-a face cu el.

— Dar cum vă permiteți ?! — protestă indignat directorul.

— Și cu ce drept o constrîngi pe casieră să se culce cu tine, amenințînd-o că altfel o dai afară ? Abuzezi de putere, încalci promisiunile de fidelitate pe care i le-ai făcut soției, te umilești pe tine însuți și tîrăști și pe alții în rușine. Bagă de seamă și îndreaptă-te, pentru că Domnul nostru nu poate ierta la infinit.

Ceva parcă se rupse în omul din fața lui. Pentru o clipă încercă să reacționeze, dar nu-și găsi cuvintele, apoi se clătină îngălbenind și, în sfîrșit, căzu în genunchi și plînse.

Cei prezenți erau pur și simplu uluiți : prea multe lucruri de necrezut se întîmplaseră sub ochii lor ;

cu mintea buimacă îl priveau pe individul acela osos care ascundea în el o forță incomensurabilă. Apoi, imediat ce una dintre femeile care se aflau acolo începu să se roage, toți, într-un singur glas, o imitară.

Mada, fără să ezite, își uni rugăciunea cu a lor, iar după cîteva clipe, făcîndu-le semn cu mîna le ceru să tacă, și ei îl ascultară.

— Fraților, — spuse el, într-un chip așa de dulce încît sufletul celor ce-l ascultau se umplu de îmbietoare speranțe —, acum noi toți sîntem o singură familie. Tatăl ceresc ne-a unit, i-a alungat pe falșii profeți, v-a purificat inimile. A venit vremea să ascultați vorbele Sale, a venit timpul să vă pregătiți pentru misiunea pentru care am fost aleși : salvarea acestui oraș, a acestei națiuni, a lumii întregi va depinde de modul în care noi vom ști să răspundem...

CAPITOLUL AL PATRULEA

Casa Norei devenise un punct de referință pentru mulți oameni care locuiau în oraș : curioși, persoane care aveau nevoie de ajutor, martori ai întîmplării de la marele magazin...

Mada, căruia cei mai mulți îi ziceau Tatăl cel Bun, avea pentru toți o vorbă bună, un sfat și, cînd era necesar, făcea cîte o minune cu efecte luminoase și sonore. Dar cu totul altceva atrăgea lumea spre el, ceva ce ținea de simțire, ceva care pătrundea în străfundurile sufletelor : oricine se apropia de el avea o senzație de bucurie, de pace interioară, și de cele mai multe ori simțea nevoia să se întoarcă la el.

— Acolo este un polițist ! Este îmbrăcat civil, dar flerul meu mă ajută să-l recunosc.

Mino simți că-i fuge pămîntul de sub picioare, și după ce fu pronunțată fraza aceea, continuă să se agite cuprins de o spaimă veche. Aceeași spaimă i se transmise și lui Carl. Sări ca un arc, privind jur-împrejur, ca și cum ar fi căutat o ieșire pe care să fugă.

Mada nu-i învrednici însă nici măcar cu o privire. Tocmai asculta spovedania unei cămătare bătrîne bîntuită de coşmaruri ; sărmana femeie se temea să nu moară din cauza blestemelor pe care mulţi i le adresau. Omul, surîzînd cu seninătate, o lăsă îndelung să-şi descarce sufletul, apoi îi puse mîna pe cap şi o expedie.

— Tu încă nu eşti pregătită — îi spuse el. Lăcomia ta te împiedică să te bucuri de pacea pe care ţi-aş da-o eu. Du-te şi întoarce-te la mine doar cînd nu vei mai avea datornici.

— Trebuie să renunţ la toţi banii mei ? — bombăni ea. Acesta-i ajutorul pe care mi-l poţi da ? Nu cumva mă crezi idioată ?

— Atunci de ce ai mai venit la mine ? — i-o tăie Mada, indiferent la neliniştea prietenilor săi.

— Toţi spun că eşti un sfînt, că poţi să faci miracole — răspunse bătrîna. Credeam că mă poţi vindeca de insomnii... sînt dispusă să-ţi fac o ofertă bună.

— Şi aşa, poliţistul de afară poate să intre liniştit, să constate că primesc bani de la credincioşii mei şi să mă poată acuza de înşelăciune, de evaziune fiscală, de specularea bunei-credinţe a oamenilor. Asta voiai ?

Femeia se clătină. Deschise gura să zică ceva, dar nu fu în stare. Rămase înmărmurită privindu-l pe omul din faţa sa, apoi zvîcni ca un arc, sări în picioare şi fugi înspăimîntată, ca urmărită îndeaproape de o ameninţare invizibilă.

— Era într-adevăr înţeleasă cu zbirii ? — interveni Mino rupînd tăcerea care se aşternuse în încăpere.

— Da, însă mă așteptam ; dar nu ei sînt adevărații noștri dușmani.

— Dar noi n-am făcut nimic rău — obiectă Carl. Noi n-am luat mită de la nimeni, acceptăm numai mîncare, mai mult pentru Nora decît pentru noi, ceva haine, o dată o pereche de pantofi...

— Zbirii nu au nevoie de probe deosebite pentru a-i condamna pe oameni — comentă și Prăjină mohorît. Eu îi cunosc. Cînd au pus ochii pe tine s-a terminat, mai ales dacă nu ai un protector sus-pus. Îmi amintesc de un nenorocit care mergea să vîndă băuturi răcoritoare la cantonul de pe autostradă ; într-o zi nu a vrut să-i dea gratis unuia dintre ei și a sfîrșit-o întîi la ocnă și apoi la Institutul de Eutanasie Regională... totul numai pentru un mizerabil, un nenorocit de pahar cu sirop de portocale.

— Cunoști bine povestea asta — observă Mada. Te arde pe dinăuntru de prea mult timp, ți-ai pierdut un frate în felul acesta, a venit însă vremea să te răzbuni. Lumea întreagă are nevoie de răzbunare : o simt invocată de buzele celor cărora li s-a pus călușul în gură, de mii și mii de brațe înlănțuite care se întind către noi, iar noi vom ști să răspundem la aceste chemări.

Mino și Carl rămaseră surprinși de acele cuvinte neașteptate. Ar fi vrut să ceară lămuriri, dar o nouă figură își făcuse apariția în încăpere, era îmbrăcată în haine care aveau pe ele însemnele puterii, cu fața ascunsă sub niște ochelari mari și negri care nu lăsau să se întrevadă decît un singur imperativ : forța puterii.

— Pe care dintre voi îl cheamă Mada ? — întrebă agentul, întinzîndu-și mîna la ale cărei extremități se vedeau degetele încărcate de bijuterii.

— Eu — răspunse impasibil cel vizat.

— Documentele !

— Mai întîi mandatul, agent Foster !

Agentul încasă din plin lovitura. Își încreți buzele groase într-o grimasă care se transformă repede într-un rînjet de satisfacție.

— Îți plac jocurile, nu-i așa ? — grohăi el apropiindu-se de cel vizat. Bine, atunci o să ai parte de ele. Voi doi ieșiți.

— Nu, fără martori el va putea să susțină că am încercat să rezist și mă va pocni — observă liniștit Mada. A primit ordin doar să efectueze cercetări în ceea ce mă privește : dar agentul Foster este un om zelos, se pricepe să recunoască imediat un cetățean cinstit de un țopîrlan de delicvent, mai ales cînd delicventul i se pare antipatic.

Polițistul o mai încasă încă o dată, dar cu mai puțină demnitate. Lovi cu putere în scaunul care-l despărțea de ținta sa, încît acesta se izbi zgomotos de peretele opus.

— Voi doi ieșiți, pentru binele vostru ! — șuieră el. Iar în ceea ce te privește pe tine...

Dar nu mai putu să zică și altceva. Își țintui prea îndelung privirea asupra victimei sale și deodată simți că orice fel de mișcare e tot mai greu de făcut ; brațele deveniră grele, limba îi înțepeni, întregul corp părea să fie supus unei greutăți imense. La început căzu în genunchi, apoi căzu în patru labe, cu ochii încețoșați pierduți în gol.

— A... a murit ? — murmură Prăjină tremurînd ca varga. Acum, pentru că am fost de față, vor crede că noi am fost de vină.

— Dai prea mult frîu liber imaginației, Mino — îl dojeni Tatăl cel Bun. A fost doar victima propriei sale răutăți, dar își va reveni. Pe moment, moartea lui nu ne-ar folosi.

Și, ca o confirmare a vorbelor sale, agentul începu să se agite tînguindu-se, se ridică în picioarele care nu-l mai ascultau, dar nu îndrăzni să ridice ochii din pămînt.

— Doamne-Dumnezeul meu, — murmură el speriat —, ce-am făcut, ce-am făcut ! Și, fără să mai adauge altceva, ieși cum putu mai repede din încăpere.

— Acel nenorocit nu-i decît avangarda inconștientă a dușmanului nostru — declară Mada, captînd din nou atenția însoțitorilor săi tulburați. În curînd, cei răi își vor da seama de prezența noastră, ne vor spiona, și cînd își vor da seama de amenințarea pe care o reprezentăm, îi vom cunoaște în adevărata lor esență. Trebuie să devenim tot mai puternici, pînă în ziua cînd vom fi în stare să-i înfruntăm și să-i nimicim.

— Cristoase ! — blestemă Prăjină incapabil să se mai controleze. Te-am văzut făcînd doar bine, tratîndu-i pe oameni ca pe o mulțime de copii speriați, ajutîndu-ți aproapele... Acum vorbești ca și cum te-ai pregăti de război. Odată pentru totdeauna, spune-ne cine ești cu adevărat și ce urmărești.

— Încă nu sînteți pregătiți — răspunse Mada cu un zîmbet plin de milă. Dar aveți încredere în mine : cînd va veni vremea o să aflați. Acum este timpul

să vă gîndiți la integritatea voastră și la viitorul vostru. Tu, Carl, te vei duce la familia Telking, acei oameni cumsecade pe care i-am cunoscut în parc, și le vei cere să ne găzduiască în zilele următoare. Aici ne-au localizat și avem nevoie de mai mult timp pentru a recruta noi adepți. Prăjină, ție îți revine sarcina de a-i informa pe prietenii noștri cei mai credincioși despre noua noastră adresă.

— Dar tu, unde vei merge între timp ?

— I-am promis Norei că o voi ajuta pe fiica ei să se întoarcă — le explică propovăduitorul.

— Dar nici măcar nu știi pe unde bîntuie ! — îl scăpă gura pe Mino, apoi clătină din cap văzînd chipul senin al interlocutorului său și se îndepărtă mormăind.

CAPITOLUL AL CINCILEA

În sectorul XXXVI, în acea dimineață domnea neliniștea. Sinuciderea agentului Foster zguduise întreaga poliție, dar nu numai din cauza prematurei dispariții a acelui *de cuius*. În sala de ședințe chipurile erau descompuse, nimeni nu vorbea, toți se gîndeau la dificultățile pe care le aveau de înfruntat de acum încolo.

Căpitanul Ernest Tarni intrase din nou în serviciu doar de vreo zece zile, iar acel nou necaz se adăuga la starea de indispoziție provocată de amnezia care șterse cu totul din memoria sa cauzele acelui accident stupid... dacă se putea numi accident. Automobilul abia fusese lovit, nici unul dintre cei care i-au dat ajutor nu fusese prezent în momentul accidentului, iar, din cînd în cînd, se pomenea că se gîndește la un camion viu colorat care se pierdea în neant, ca și cum ar fi fost vorba de un vis cu ochii deschiși. Mai devreme sau mai tîrziu își va aminti tot, i-au garantat-o de la spital, dacă o fi meritînd cumva să-și amintească. În fond, ce sens avea să se îngrijoreze în plus ? O cădere în somn, o pată de ulei pe asfalt, poate era vorba de

o nimica toată, și făcuse foarte bine că a uitat.

— Bună ziua, domnilor — începu el să le vorbească celor prezenți, în timp ce se așeza în spatele pupitrului de pe podium.

Un cor de voci răspunse la salutul său. Ca întotdeauna răsfoi calm paginile prospectului pe care i-l adusese asistentul de serviciu, se opri pentru a citi cîteva date cu obișnuita încruntare a sprîncenelor și, în sfîrșit, începu să împartă dispozițiile pentru ziua respectivă : zonele de patrulare, lista suspecților văzuți în ținut... și, pe măsură ce dădea ordinele, simțea cum crește în el orgoliul de a fi polițist : o meserie pentru mulți, o vocație pentru puțini. Bineînțeles că nu ajunsese în poziția aceea numai datorită nopților petrecute urmărindu-i pe delincvenți ; avea și el susținătorii lui sus-puși : el însă credea în meseria lui, iar subalternii trebuiau să-i împărtășească ideile. Numai dacă n-ar fi dat peste vreunul ceva mai inteligent !

Sectorul său era unul periferic, iar agenții trimiși de la centrală păreau întotdeauna mai mult decît idioți, niște țînci crescuți numai datorită hormonilor administrați, exact ca delincvenții pe care îi urmăreau... iar el începuse să perceapă că ceva nu mai mergea în lumea care îl înconjura. Sau era numai resentimentul unui om ajuns la cincizeci de ani, care tocmai se lepăda de vîrstele anterioare îndreptîndu-se spre bătrînețe ?

Cu un ultim suspin se eliberă de tristele-i gînduri și se concentră asupra concluziei pe care urma să o prezinte la sfîrșitul discursului său.

— Veți primi fiecare în parte sarcinile care vă revin — murmură el obosit. Mai sînteți rugați să nu vă uitați pistoalele pe unde vă duceți, sînt încărcate și ar putea fi rău folosite dacă ajung pe mîinile cui nu trebuie. Acum, în spiritul tradiției, cîteva cuvinte în amintirea regretatului nostru coleg. Fiecare dintre noi îl cunoaște foarte bine : doar a fost atîția ani printre noi și am putut să-i apreciem calitățile.

Cuvintele i se stinseră. Își pregătise un discurs anume pentru o astfel de eventualitate, dar totul îi scăpa printre degete, poate și pentru că de atunci, de cînd s-a izbit cu fruntea, mintea sa nu mai reacționa cu obișnuita-i rapiditate, sau poate pentru că pur și simplu Foster, cît timp a fost viu, nu făcuse mare lucru. Era doar știut faptul că își rotunjea salariul primit de la Stat și prin alte mijloace : primise deja două denunțuri în acest sens, amîndouă mușamalizate cu promptitudine, dar cine știe ce altceva mai pusese la cale...

— Și de aceea nu mă voi lungi cu vorba. Noi ni-l vom aminti cu respectul cuvenit celui căzut pe greul drum al vieții. Care erau cazurile de care se ocupa el ?

— Prinsese un fir în legătură cu vînzarea drogurilor în școlile din zona de nord — se grăbi să răspundă un coleg. Mai făcea corcetări în legătură cu uciderea lui Carrier și mai trebuia să controleze un fel de sfînt ivit de puțină vreme prin ținut, unul care își tot dă aere.

— Și ce face insul acela mai deosebit, în afară de a-i jecmăni pe nătărăi ?

— Nu se știe sigur. Foster nu a avut timpul necesar să-și întocmească raportul.

— Înțeleg — admise gînditor căpitanul. Pentru o clipă, în mintea sa licări o suspiciune, nimic altceva decît o intuiție, dar nu stărui mai mult asupra ei, pentru că alte gînduri îl treziră la realitate. Apropo de Foster, — continuă el adresîndu-se auditoriului —, presa are tendința de a face evenimentul mai important decît este. S-a aflat că înainte de a se împușca și-a mărturisit greșelile. Dar nici unul dintre voi nu a auzit nimic, clar ? Să vă țineți gura. Versiunea oficială vorbește despre stres din cauza activității.

Adevărul este că agentul Foster cam exagerase cînd se spovedise : îi scăpaseră din gură unele nume, cîteva foarte importante. Probabil, dacă nu și-ar fi luat singur viața, ar fi făcut-o altcineva în locul lui. Oricum, necazurile ieșeau la suprafață și se pregăteau vremuri grele pentru toți.

— Prognoza prevede o creștere a temperaturii, așadar va crește și numărul crimelor — le aminti Tarni. De aceea încercați să nu pierdeți timpul cu furturi de mașini, cu violuri și alte mizilicuri din astea. Calculatorul emite ipoteza că vor fi vreo cincizeci de omucideri astăzi, aș vrea ca măcar jumătate să fie prevenite. Nu mă interesează cum și de ce, dar măcar douăzeci și cinci de nemernici să fie prinși, altfel o să vă treziți toți cu o însemnată reținere din leafă, e clar ? Acum plecați.

Detectivii ascultară, și, puțin după aceea, sala de ședințe rămase goală.

— Ce mai este ? — îl întrebă căpitanul pe Eztra, asistentul ordonanță care se încăpățîna să rămînă lîngă el cu un aer bosumflat.

— Șeful centrului turei de noapte a lăsat o notă pentru dumneavoastră... nu am avut timp să o citesc — murmură el.

— Pe dracu' ! O nouă infiltrare — blestemă ofițerul. Nimeni nu știe nimic ?

— Nu, adică nu știu...

Tarni lovi cu palma în pupitru și pufni pe nări.

— Este a cincea oară în decurs de zece zile cînd cineva își bagă nasul în arhivele electronice ale sectorului nostru. Îți dai seama că din cauza asta toți vom fi anchetați ?

Își ridică privirea spre asistent și se pomeni că are în față doi ochi nespus de stinși. Nu, Eztra nu își dădea seama, în ciuda eforturilor disperate la care își supunea mintea întîrziată. Încă o dată căpitanul se întrebă în virtutea căror recomandări acel flăcău idiot reușise să treacă examenul de admitere la corpul de control, cu toate că nu era nevoie de prea multă minte pentru a duce hîrțoagele de la un birou la altul fără să te rătăcești pe coridoare. Sigur că noii componenți ai serviciului de investigații nu străluceau de inteligență.

Polițistul pufni pe nări, apoi se aplecă suspinînd cu amărăciune asupra raportului centrului de calcul.

— Din nou fișele din registrul de stare civilă — mormăi el citind rîndurile — Fac parte din arhivele păstrate la nivelul C. Au citit și datele referitoare la agenții de serviciu și la ordinele de zi. Unde vor să ajungă ? Aș înțelege, dacă ar încerca să ajungă la banca de date a conturilor noastre se-

crete, la depozitele clandestine... unde se află bani mulți, dar poți să-mi explici ce se poate face cu un registru de stare civilă ? De acolo poți cunoaște doar viața, moartea și minunățiile celor care au de-a face cu noi. Nu se află acolo nimic cu adevărat secret.

Asistentul îi dădu dreptate clătinînd lung din cap.

— Spionul nostru se mulțumește cu puțin — își continuă Tarni monologul. În mod sigur este vorba de un profesionist : cunoaște codurile liniei noastre de comunicații, știe să descifreze cuvintele cheie. Și cînd mă gîndesc că nici unul dintre programatorii noștri nu reușește să o facă.

Căpitanul se opri asupra unei notițe atașate la raport.

— Ia te uită ! De data aceasta spionul nostru a uitat să șteargă o parte din informațiile pe care le căuta — observă el. Este o listă cuprinzînd chei de acces, în total cam o sută de nume.

Tarni parcurse cu privirea lista și, cu degetul arătător, se opri asupra rîndului corespunzător lui Jonathan Foster. Pe neașteptate începu să-l doară capul.

CAPITOLUL AL ȘASELEA

Gara metropolei fusese săpată pe sub pămînt, formînd o rețea de galerii, pasaje de trecere și spații de racord. Proiectantul nu avusese deloc în vedere esteticul ; totul urma doar legile funcționalității și, ieri ca și azi, gara rămînea doar o mizerabilă, murdară și rău mirositoare gaură la subsol, un fel de canal de scurgere prin care venea și pleca masa de oameni care se deplasau în și dinspre oraș, în funcție de orarul turelor de lucru. Apoi, după ce se stingea și zgomotul de pași obosiți ai ultimului funcționar care lucrase peste program, lumea subterană cunoștea noi locuitori, noi figuri galbene care căutau sub pămînt ceea ce ținutul de deasupra capului nu putea să le dea.

Erau tineri. Purtau haine de sărbătoare. Umblau în grupuri, strînși unii în alții, apatici, în ciuda lungii nopți de libertate pe care o aveau în față. Dar pantalonii, bluzele, cizmele din imitație de piele, dincolo de culorile vii, trădau proveniența ordinară a lucrurilor cumpărate la preț redus, iluzoria alergare în urma unei mode care nu era pentru buzunarele lor. Cîte o fetișcană încerca să pară mai cu moț, lă-

sînd să i se vadă, prin tăierea corespunzătoare a hainei de piele sau a fustei, pieptul, picioarele sau numai spatele, ignorînd privirile excitate ale celor de vîrsta ei. Și continuau să se plimbe umăr lîngă umăr de-a lungul galeriilor din gară în așteptarea unei întîlniri imposibile, diferită de cele obișnuite, care să dea frîu liber poftei lor de a trăi. Însă în acea mișcare inutilă ieșeau la suprafață defectele tineretului din provincie : lipsa de bani, lipsa de fantezie, încît nu le rămînea decît să hoinărească, să facă gălăgie pentru plăcerea de a-și auzi propria voce sau pentru a se face auziți, să privească și să fie priviți, într-o repetiție fără sens.

Din cînd în cînd, după un orar niciodată respectat, un tren, sclipind din cauza vopselei de crom, se oprea lîngă băncile de la ultimul nivel, își deschidea porțile automate, înfometate ca un imens număr de gîtlejuri larg deschise, și înghițea grupuri răzlețe de tineri pe care destinul sau inconștiența îi împingea să caute, în marele oraș din apropiere, aventuri pe care cartierul lor fără istorie nu putea să le ofere. Dar cei mai mulți rămîneau acolo, să meargă, să se prefacă doar că se distrează, să se miște în asurzitorul zgomot al magnetofoanelor vînzătorilor de casete contrafăcute care își așteptau clienții la marginea drumului.

— Pentru ce am venit aici în mijlocul acestor începători ?— protestă cu nervozitate Mino.

În ultimele zile el cunoscuse plăcutul gust al puterii : ușile care se deschideau, lumea care îl primea cu o speranță oarbă, mesele încărcate, solicitările de ajutor, chiar numai și cuvintele de politețe. Nu era el oare cel ce-l însoțea pe Mada propovăduito-

rul, Tatăl cel Bun care știa să deschidă inimile, să redea bucurie și să-i mortifice pe cei puternici ? Dar acolo, în acea harababură de tinerei fără slujbe, de necunoscuți de care îl despărțea, ca o prăpastie, diferența de generație, nu, acolo nu se simțea în largul lui.

— Aștia nu sînt decît niște trăzniți — continuă el iritat, în ciuda hainelor noi și a pantofilor lucioși pe care îi purta. Sînt prea tineri, nici măcar traficanții de droguri nu-i iau în serios ; nu au nici bani să cheltuie, doar multă îngîmfare. Înainte de a se face ziuă, cîțiva se vor arunca sub tren sau se vor înjunghia pentru a fi remarcați de vreo tîrfulită. Ascultă-mă pe mine, aici nu putem aranja nimic. Dar cu cît vorbesc mai mult, cu atît tu nu-mi dai dreptate !

Abia atunci sfîntul se întoarse spre el și îi zîmbi.

— Mi se pare că a venit vremea să-ți demonstrezi calitățile de orator — murmură el, în sfîrșit. Acum le vei atrage atenția și le vei vorbi.

— Ce anume ? Eu... să le țin predici ăstora ? — exclamă Prăjină uluit.

— Desigur. Sîntem împreună de două săptămîni... ceva-ceva tot trebuie să fi învățat !

— Nu știu ce să zic... eu nu știu nici măcar cum să încep — se miorlăi cel vizat.

— Te subevaluezi — insistă propovăduitorul. Hai, începe. Dar nu aici, trebuie să te duci lîngă coloana aceea. Eu și Carl îți vom fi pe aproape.

Prăjină simțea că-i fuge pămîntul de sub picioare. Ar fi vrut să fugă, dar o forță imperioasă îl ținea legat de privirea lui Mada. Fără să-și dea seama, își făcu loc prin mulțime și își sprijini spinarea de o

coloană masivă de ciment iluminată de o lumină opacă de neon și își auzi propria voce ieșind răsunătoare.

— Tineri prieteni, ascultați-mă ! — strigă el, străduindu-se să acopere zgomotul din jur, urletele și melodiile cîntecelor. Vă aduc un mesaj pe care-l așteptați de mult timp.

Fluviul multicolor abia dacă-l luă în seamă. Numai chipurile cele mai apropiate se întoarseră să-l privească pe ciudatul individ care încerca să le atragă atenția cu acele vorbe fără sens. Cîțiva rînjiră, iar alții îi aruncară printre dinți obscure amenințări.

— E inutil. Nu vom obține altceva în afară de vreo lovitură de cuțit în burtă — șopti neîncrezător Mino după o lungă și zadarnică deșertare de fraze retorice.

Dar celălalt îi dădu curaj lovindu-l ușor pe umeri :

— Ți-ai atins scopul : chiar dacă te-au ignorat, în mintea lor deja s-a iscat curiozitatea. Ei știu că este gata-gata să se întîmple ceva, nu ne rămîne altceva de făcut decît să venim în întîmpinarea dorinței lor.

Apoi tăcu și închise ochii. După numai cîteva secunde toate aparatele de radio tăcură și, în același timp, luminile din galeria subterană se stinseră, în afară de cea care se afla deasupra capului lor. Și în întunericul acela se răspîndi printre toți o ciudată stare de excitație, o atmosferă încărcată de un soi de electricitate care-i copleși pe cei de față. Nimeni nu mai îndrăzni nici să respire, ca la un semnal mutual toți se strînseră în jurul singurei surse de lumină care mai rămăsese.

— Ați auzit cuvintele unui om, — începu predicatorul cu o voce care răsună amplificată prin coridoarele gării —, dar nu ați vrut să-l ascultați. Foarte mulți adulți au obiceiul de a vă vorbi, însă puțini au chef sau timp să vă asculte. Voi reprezentați pentru ei doar o sursă de plictiseală, niște oameni buni doar de tras pe sfoară și de exploatat. Vă credeți liberi, stăpîni ai lumii, aveți mintea îmbibată cu vise de măreție, însă acum nu faceți altceva decît să vă plimbați pe sub pămînt, singurul loc unde adulții consideră că nu-i incomodați. Și cu toate acestea, afară soarele este pe punctul de a apune, aerul este mai răcoros, există minunate parcuri pline de arbori, locuri unde se aleargă, se dansează, se iubește ; există și castele de cristal unde unii ascultă muzici suave, unde alții mănîncă tot soiul de bucate gustoase și hrănitoare ; mai există și săli de gimnastică, cinematografe, tot ce își poate dori un tînăr. În schimb, voi continuați să rămîneți aici, îngropați de vii.

— Baliverne ! — se auzi o voce anonimă. Sîntem aici doar pentru că nu avem bani să ne permitem altceva. (Rîsete de aprobare).

— Da, sînt baliverne pentru că nu sînt decît niște biete cuvinte, — admise Mada —, însă voi aveți nevoie de cu totul altceva. Vi-o amintiți pe Magda Saylon ? Era una dintre voi, una care alesese și ea să vină seara sub pămînt pentru a se plimba în libertate...

— Eu sînt Magda — vocea feminină venea de undeva dinspre tavanul întunecat. Răsuna dulce, încă îmbibată de bucuria copilăriei. Aveam cincisprezece ani, dar arătam mult mai bătrînă. Vă aduceți

aminte de mine ? Într-o seară cineva mi-a spus că sînt drăguță, un pic cam ștearsă, dar că pot deveni cineva. Eu trebuia... mă înțelegeți... să sar peste etape. M-au dus într-o casă, undeva în oraș, am fost supusă unei îngrijiri speciale și curînd am căpătat un sîn frumos. Atunci am crezut că pot să obțin totul de la viață, și în schimb... acei oameni și-au bătut joc de mine și apoi...

— A fost găsită într-un tomberon cu gunoi — precizează propovăduitorul pe un ton sever. Aruncată acolo aidoma unui lucru stricat de care nu mai ai nevoie.

— Și eu, și eu am povestea mea ! — se auzi o voce adolescentină care îi făcu pe toți să înalțe capul pentru a-l zări pe noul, dar invizibilul orator. Mă numesc Tony. Dacă printre voi se află Mara, Justy... voi știți cine sînt eu, nu-i așa, băieți ? Nu puteați să mă fi uitat, s-a întîmplat doar acum o lună...

Și ca o confirmare a acelor cuvinte, cineva din mulțimea amuțită începu să geamă.

— Trebuia să fie ocazia vieții mele. Era vorba doar de a-l însoți pe acel porc bătrîn plin de bani și apoi... Eu nu am mai fost găsit niciodată, niciodată...

— Eu sînt Andrew — începu o altă voce adolescentină.

— Iar eu Helen...

— Nu mă uitați, eu sînt Jimmy, făceam parte din banda lui Swarm.

— Nicole...

Încet, încet totul deveni un cor de voci și de invocații, o imensă și unică tînguire de tineri sfîrte-

cați pe tragica scenă a metropolei. Galeriile răsunară îndelung la chemările lor și doar zgomotul asurzitor al unui tren curmă tumultul de emoții și aduse, odată cu lumina, tăcerea.

— Mulți ar vrea să vă vorbească, însă timpul se arată a fi crud cu noi toți. Nu este momentul să vă îngropați de vii aici sub pămînt : deasupra noastră este un întreg univers care ne aparține, o lume pe care forțe ale întunericului sînt gata să o cucerească, însă niciunul, niciunul dintre cei care ar avea datoria să o apere nu o face. Voi tinerii, voi cei care sînteți viitorul, trebuie să o apărați. Să fiți fericiți pentru că, în sfîrșit, puteți umple golul vieții voastre cu o misiune : Azeneg are nevoie de inimi tinere, puternice. Nu mai adaug nimic, prieteni — concluse Mada cu un larg gest al mîinii. Pentru fiecare dintre voi va fi un răspuns, o datorie, o rațiune de a trăi și de a lupta, de a da un sens propriei neliniști existențiale. Dar sînteți prea mulți, ar fi o prostie să vi se vorbească tuturor cu o singură voce. Vă aștept la Memorial Park, voi fi acolo toată săptămîna viitoare. Și acum permiteți-mi să vă dau un sfat : faceți la fel ca mine, plecați de aici cît puteți de repede.

Oratorul le zîmbi celor care se aflau în apropierea lui, apoi, printr-un semn, îi invită pe însoțitorii săi îngroziți să-l urmeze, conducîndu-i prin galerie de-a lungul mulțimii care, mînuită de fire nevăzute, se dădea la o parte din fața lor pentru a le face loc, dar își recăpăta forma în spatele lor.

CAPITOLUL AL ȘAPTELEA

— Salve, sîntem de la Serviciile Speciale. Dumneavoastră sînteți căpitanul Tarni ?

Polițistul se aștepta la asta din clipa în care semnalase Comandamentului Central acea infiltrare în sistemele informative ale sectorului său. Și-i imaginase pînă în cele mai mici detalii : trebuia să fi fost doi, cu un fizic atletic, pielea bronzată, ochi albaștri, inteligenți, cu un accent vag străin, dinți pătrați, siguri pe ei, oameni de ținută : îmbrăcați în civil cu haine după exigențele ultimei mode... Acum erau acolo și îl așteptau pe el. „Artificiali blestemați“ — gîndi. Știa prea bine că erau creaturi născute în eprubetă, selecționate în urma unor meticuloase procedee genetice. „Frumoși, inteligenți, puternici, bogați“. Iar el era cel vînat.

— Eu sînt — confirmă ca și cum asta ar fi fost o vină gravă. Ați venit aici în legătură cu furtul de date ?

— Dacă ne permiteți, întrebările le punem noi — i-o tăie cel din dreapta, cel care avea părul de o culoare care tindea spre roșu.

— Desigur. Luați loc, vă rog — se resemnă Tarni, arătîndu-le fotoliile din biroul său. Îl voi chema imediat pe responsabilul centrului electronic. Eu nu mă descurc prea bine cu termenii tehnici.

— L-am interogat deja — precizează artificialul din stînga, blond, aproape albicios. Acum ne rezervăm plăcerea de a asculta versiunea pe care o dați dumneavoastră faptelor.

„Versiune ?“ — repetă mental polițistul. „Aștia deja mă tratează ca pe un suspect !“

— Dumneavoastră știți că pentru a se insera cineva într-o linie de transmisii trebuie să dispună de un terminal — începu roșcatul, cu un aer exagerat de calm. De asemenea, îmi închipui că știți că și acest terminal, pentru a avea acces la banca de date, trebuie să fie recunoscut de uniunea centrală a calculatoarelor. Iar acum un terminal, pentru a fi recunoscut, trebuie să posede un cod particular declarat la uniune. Dat fiind că aceste coduri sînt schimbate permanent în sistem, un operator clandestin, pentru a avea acces la banca de date, trebuie să fie, prin forța împrejurărilor, în posesia unui terminal autorizat sau să cunoască programul de producere automată a cheilor de acces...

— Un moment. Vreți cumva să spuneți că este unul dintre oamenii mei ? — interveni Tarni.

— Sînteți în măsură să ne dați o altă explicație ?

— Dar ce interes ar fi avut ? — răspunse polițistul. Un tehnician de la centrul de calcul este în măsură să se folosească de datele care-l interesează fără să mai fie nevoie să recurgă la trucuri.

— Exact, însă în acest caz, pentru a avea acces la datele de la nivelul C, ar fi trebuit să-și lase

propriul cod de recunoaștere. Fiecare tehnician îl are pe al său personal și ar fi fost ușor de identificat — conchise artificialul roșcat. Însă noi știm că au realizat un post clandestin cu un cod fals, dar acceptat de sistemul de control. Abia la verificarea mai amănunțită din ziua următoare a fost descoperit furtul.

— Dar de ce să suspectăm vreun agent din sector ? — insistă Tarni, care începuse să aibă un ciudat sentiment de vinovăție. Furtul de date din centralele electronice este un lucru comun : fraude bancare, spionaj industrial...

— Calculatoarele electronice ale poliției sînt aceleași cu cele folosite în armată și în cercetare — precizează blondul cu un surîs abia schițat. Iar acesta este primul caz de acces neautorizat care s-a constatat în lumea occidentală în ultimii ani.

La aceste cuvinte, apăru pe neașteptate o bănuială în mintea căpitanului.

— Sînt comuniștii — declară el convins. În mod sigur asta face parte dintr-o manevră a estului pentru a destabiliza situația internă. Probabil că ei știu cum să intre în...

— În arhivele poliției dintr-un sector periferic ! — îl întrerupse roșcatul cu o privire rece. Ceea ce au făcut aici ar fi putut să încerce într-o bază militară, pentru a intra în arhivele NATO, și ar fi fost mult mai profitabil pentru ei. Să nu pierdem timpul cu vorbe goale, căpitane, Serviciile Speciale sînt sigure că în acest loc există un trădător : noi îl vom găsi, iar dumneavoastră veți colabora cu noi.

Interogatoriul dură două ore. Tarni, conștient că nu se putea opune, făcu față bombardamentului de întrebări cu o seninătate plină de resemnare. Nu protestă nici măcar atunci cînd îi aplicară o sondă la tîmple și îi înregistrară reacțiile creierului la întrebările care îi cereau explicații referitoare la serviciu, la colegii săi și la ideile politice pe care le avea. În mod ciudat, se simțea pregătit să facă față unei asemenea situații ; mintea îi rămase senină și își dădu seama că își poate stăpîni reacțiile fără să trezească bănuieli. Sonda nu reuși să pună în evidență nici cea mai neînsemnată contradicție, nici măcar atunci cînd mințise în legătură cu anumite întîmplări din trecutul său pe care intenționa să le țină secrete.

— Cum de ați făcut legătura între Jonathan Foster și furtul de date ? — îl întrebă artificialul roșcat, consultînd ecranul video pe care erau rezultatele ultimului răspuns.

— Este numai o bănuială — îi explică atunci căpitanul. O simplă presupunere. Datele sale care se găsesc în registrul de stare civilă fac parte dintre cele furate, iar sinuciderea... ei ! În direcția aceasta voiam să cercetăm : și noi cei de la sectorul XXXVI sîntem interesați să descoperim adevărul !

Cei doi inchizitori nu se bucurară la acea observație. Își aruncară niște priviri pline de înțeles și, fără să spună nimic, îi scoaseră sonda.

— Ați face mai bine dacă nu v-ați amesteca în cercetările noastre — îi atrase atenția roșcatul. Foster era un element în afara oricărei bănuieli ; am

controlat cu atenție toate datele referitoare la el, iar poliției nu i-ar servi la nimic să murdărească amintirea unui agent al său. Cred că este clar.

Tarni îi dădu dreptate, însă în străfundul inimii știa că se va sfîrși totul aici, în ciuda amenințărilor celor doi artificiali îngîmfați ! Cu un surîs de complezență îi însoți pe cei doi pînă la ușă, ascultînd al nu știu cîtălea avertisment referitor la ce să nu facă.

Asistentul, care îl aștepta în coridorul din față, suportă nu fără oarecare teamă privirea iscoditoare a celor doi de la Serviciile Speciale și se grăbi să intre în biroul șefului.

— Am auzit că au recurs la sondă — șopti el îngrijorat.

— Da, — îi confirmă Tarni —, și probabil caută vinovatul printre oamenii centrului electronic. Totuși, mă îndoiesc că-l vor găsi. Experții noștri abia dacă pot să distingă un calculator de un frigider... cum să-ți închipui că ar fi fost în stare să fure informațiile acelea de la nivelul C ! Oricum, vom avea necazuri : cei doi indivizi nu au obiceiul să dea greș și, într-un fel sau altul, vor fi în stare să înhațe un vinovat.

Eztra fu de acord, plin de gravitate, și își pierdu privirea nevinovată urmărind pe tavan un punct nedeterminat.

— Voiai să-mi spui ceva ? — îl întrebă superiorul după o zadarnică așteptare.

— Da, nu, nu-mi amintesc...

— Poate ceva în legătură cu teancul de hîrțoage pe care-l ai în mînă — îl încurajă căpitanul.

Asitentul se înroși încurcat.

— Rapoartele pe ziua de azi — își aminti el în sfîrșit cu un triumf de suspin. Așa cum ați ordonat, domnule.

Tarni luă foile și le parcurse dintr-o privire.

— Ascultă, ascultă — murmură el în inutila tentativă de a transmite un cît de mic interes pentru profesia lor tînărului asistent. Avem aici un denunț în legătură cu aspectele necunoscute despre cele întîmplate la Societatea de Transporturi pentru Călători : se susține că cineva a provocat o întrerupere la linia de alimentare cu electricitate a gării din sectorul nostru și solicită să-i alungăm pe tinerii care se duc acolo seara.

— Și noi o s-o facem ?

Superiorul dădu din cap.

— Nici vorbă ! n-am de gînd să provoc o revoltă a minorilor doar pentru că un idiot s-a amuzat stingînd lumina. Este vară, și, pe căldura asta, nu lipsește decît puțin să li se urce la cap acestor tinerei. Să ne gîndim la lucruri mai serioase : mi-ar place să-l cunosc mai bine pe acest Mada ; din raportul bietului Foster reiese că e puternic ca un magician.

— Am auzit vorbindu-se despre asta — interveni asistentul, roșu de emoție pentru că reușise să devină util.

— Și... și ce poți să-mi spui ?

— Proprietara casei unde locuiesc l-a întîlnit la supermagazin — îi explică celălalt după o cumplită luptă interioară pentru a-și pregăti răspunsul. Apare scăldat în lumină, se ridică de la pămînt, și îngeri îmbrăcați în culoarea cerului îl susțin, întreaga clă-

dire este zguduită ca la cutremur. Lumea atunci îngenunchează, iar el vorbește...

— Întocmai ca Isus Cristos ! — zîmbi căpitanul. Dar ce fel de discursuri ține ? Cîți bani ia pentru... predicile sale ?

Tînărul negă în mod convingător.

— Nu vrea bani, nu ! El se autoproclamă Tatăl cel Bun, acela ce va aduce Azeneg-ul oamenilor, fiilor lui Dumnezeu.

— Azeneg ?! — repetă căpitanul, mirat de ciudata senzație pe care acel cuvînt o provocase în subconștientul său.

Țîrîitul telefonului îl smulse din gînduri.

— Da, aici e Tarni ! — urlă el în telefon, ca și cum ar fi avut nevoie să-și descarce sufletul pe ceva.

Ascultă, și puțin după aceea, blestemînd, se îndepărtă de birou.

— Era unul dintre oamenii noștri — mîrîi el. Cred că numărul delictelor va crește brusc azi. Apoi, cumpănind privirea iscoditoare a asistentului, adăugă : Un fel de manifestație neautorizată are loc la Memorial Park ; nu știu ce vor, dar sînt mulți, iar acolo se află Merier cu ai săi, care se ocupă de politică : pentru ei orice grup mai mare de două persoane înseamnă diversiune. Dar poți să stai liniștit, de data asta mortul va fugi ! Dar mult aș vrea să știu cine-i idiotul care i-a autorizat să intervină în sectorul nostru.

Eztra dădu impresia că se clatină. Închise ochii, ca și cum ar fi vrut să-și forțeze mintea să funcționeze la capacitatea maximă, și, în sfîrșit, suspină :

— Însă dumneavoastră nu ați cerut intervenția politicienilor, nu-i așa ?

Tarni blestemă furios.

— Poți băga mîna în foc pentru asta, dar deocamdată el este aici împreună cu ucenicii lui !

— Și atunci ? — murmură nedumerit Eztra.

Dar superiorul deja dispăruse pe ușă, iar el rămase singur, cu mintea încețoșată.

CAPITOLUL AL OPTULEA

Acel monument fusese ridicat în amintirea unui război, un război care trebuie să fi durat destul de mult, dacă stăm să judecăm după lunga listă de nume sculptate în marmură. În orice caz, acuma se terminase, amintirea celor căzuți fusese încredințată marmurei, iar cei vii care vizitau parcul se opreau rareori să citească înălțătoarele cuvinte care proslăveau patria, civilizația, onoarea, libertatea și toate celelalte lucruri care transformau omorurile în masă din timpul conflictelor în evenimente demne de a fi amintite de un monument.

Lumea care se îngrămădea pe aleile prost întreținute ale parcului în acea zi fierbinte de iulie avea un motiv în plus să ignore gloria trecutului ; unii dintre lucrătorii de poliție apăruseră pe neașteptate de pe străduțele din jur și se dispuseseră în așa fel încît înconjurau de departe mulțimea. Nimeni nu putea înțelege motivul acelei manevre ; nu era prima dată cînd se adunau într-un loc public să asculte discursurile lui Mada, iar, în afară de iarba călcată în picioare, care însă și așa era în cea mai mare parte uscată, nu făceau nimic rău. Totuși, în ziua aceea,

Tatăl cel Bun întîrzia, dar apăruse poliția cu tot echipamentul necesar. Bătrînele doamne din primele rînduri se priveau îngrijorate și un murmur ușor de cuvinte abia susurate se suprapunea peste zgomotul destul de puternic al automobilelor care circulau sfidînd, de la înălțimea autostrăzii, ținutul peste care treceau.

*

Tarni sosi la marginea parcului, blestemînd. Cunoștea bine locul, dar cu toate acestea, poate din cauza grabei, ceva misterios îl făcuse să greșească drumul și ajunsese la limita zonei verzi într-un punct aflat departe de obiectiv, tocmai într-un loc unde un gard metalic împiedica accesul mașinilor. Pe jos, blestemînd lumea și soarele îngrozitor de arzător, o apucă pe o străduță plină cu hîrtii care ducea spre piața unde se afla monumentul : după numai cîțiva pași se pomeni gîfîind, cuprins de o neliniște de neînțeles din cauza căreia i se părea greu chiar și simplul fapt de a merge. Cînd fu strigat, tresări, ca și cum ar fi fost prins în flagrant delict. Se opri să-i privească pe cei trei oameni care-i veneau în întîmpinare : unul, în centru, îi atrăsese atenția ; ceilalți doi, un lungan slab și deșelat și un omuleț bondoc și cam obez, de o parte și de alta a primului, păreau mai degrabă doi nenorociți.

— Căpitane Tarni, — repetă cel din mijloc —, ați greșit drumul : pe acolo trebuie să mergeți. Și îi arătă o potecă plină de praf pe marginea căreia erau tufișuri mici cu frunzele arse de smog.

— Cine sînteți voi ? — întrebă polițistul.

În mod ciudat se simțea încurcat în fața acelui necunoscut din ochii căruia se scurgea o irezistibilă forță magnetică.

— Are vreo importanță numele ? — replică celălalt cu seninătate.

— Totuși, voi mă cunoașteți.

— Să cunosc totul este, într-un fel, meseria mea — admise celălalt. Misiunea mea este să-i plămădesc pe oameni, să-i conduc pe drumul Azeneg-ului.

— Sfîntul... — murmură Tarni, iluminat dintr-odată. Tu ești Tatăl cel Bun !

Mada zîmbi :

— Un nume prea pretențios pentru un simplu om. Sper că nu vreți să mă arestați pentru asta.

Într-adevăr acesta fusese primul gînd care înflorise în mintea polițistului, dar nu avu curajul să o facă, și o emoție puternică îl făcu să-și schimbe gîndurile

— Mă așteptai ,— continuă căpitanul cuprins de neliniște —, tu știai că o să trec pe aici și m-ai așteptat...

Mada zîmbi.

— Acum nu putem să ne pierdem timpul cu vorbe. Mai bine aleargă să-l împiedici pe colegul tău Merrier să nu facă rău turmei mele. Cu toate că nici eu, nici dumneavoastră nu sîntem în măsură să oprim destinul.

Tarni, din ce în ce mai încurcat, se pomeni că este de acord, ca un idiot, și începu să alerge în direcția indicată.

Autocarele blindate erau dispuse în semicerc, ca o haită de cîini în așteptarea semnalului de vînătoa-

re. În plină zi, clipele acelea fierbinți făcuseră ca totul să încremenească : nici o mișcare, chiar și frunzele arborilor erau nemișcate, iar circulația pe autostradă, cu zgomotul său mînios, dădea impresia că aprținea unei alte realități, diferită și îndepărtată. Luminile strălucind pe capotele furgoanelor aduceau aminte de numeroase explozii crude și violente.

Căpitanul Merrier își dedicase întreaga viață pentru combaterea subversiunilor, indiferent de ce natură ar fi fost ele : de la violentele revolte din cartierele sărace, la manifestările exuberante ale chibiților dezamăgiți sau ale studenților dornici să petreacă vreo zi departe de școală. După părerea lui, un om izolat nu putea să fie decît un cetățean exemplar, dar îndată ce se împreuna cu alții într-un grup oarecare se transforma într-un animal întărîtat. Iar Merrier era plătit să se ocupe de animale..

— Ultimul avertisment ! — urlă el în megafonul pe care-l împingea înainte cu mîna dreaptă ca și cum ar fi avut în ea un pistol gata-gata să tragă Părăsiți locul sau vom fi nevoiți să intervenim !

Apariția lui Tarni, care venea cu sufletul la gură îl supără. Își întrerupse cu strîngere de inimă discursul ritualic și își privi colegul ca pe un musafir nepoftit, dar care nu putea fi trimis la plimbare.

— Oprește totul — îi ordonă Tarni. Acesta este sectorul meu și nu ai dreptul să intervii decît cu un ordin special.

— Într-adevăr, iată fonograma pentru o intervenție urgentă — i-o tăie celălalt arătîndu-i o foaie de hîrtie.

Tarni simți cum îi fuge pămîntul de sub picioare : prea multe elemente noi ale zilei respective se prăbușiră asupra lui ca niște imense blocuri de piatră.

— Nu-i posibil — murmură el. Trebuie să fie vorba de o eroare.

— Nu-i nici o eroare. Acesta este un document pe care nu-l poți comenta, și provine direct de la centru de calcul de care răspunzi tu !

— Centrul de calcul ? — repetă celălalt. Atunci se explică totul : ultima dată creierul electronic a dat numerele... Consideră solicitarea anulată, mă întorc în birou și îți trimit rectificarea corespunzătoare.

Funcționarul din echipa antirevolte își scutură căpșorul durduliu ironizînd în felul acesta acea ofertă prea generoasă.

— Ernest, acum sînt deja aici — murmură el, ca și cum ar fi vrut să lase impresia că nu vrea să fie auzit de oamenii lui care se iviseră curioși la ușile furgoanelor. Nu-mi rămîne decît să mă pun pe treabă : am pus în stare de alarmă tot dispozitivul de intervenție rapidă.

Tarni simți cum îi crește tensiunea.

— Las-o baltă — insistă el. — Sînt cel mult o mie de persoane, cei mai mulți bătrîni, și nu fac nimic rău. Lasă-i pe oamenii mei să rezolve problema : cîteva bastoane, și peste o oră va fi restabilit calmul.

Merrier trăda o oarecare nervozitate în privirea care se mișca să urmărească ba mulțimea tăcută, ba căpitanul. Apoi, scăzînd tonul vocii pînă la a o face abia perceptibilă, spuse :

— Ernest, ne cunoaștem de atîta amar de vreme... îți amintești cînd eram împreună în timpul rebeliunii ecologiste... ne-am dat cap în cap, ne-am distrat atunci, nu-i așa ?

— Dumnezeule, Merrier — protestă Tarni. Eu nu m-am distrat deloc și chiar de atunci am făcut tot posibilul să mă transfer !

— Bine, bine — urmă maiorul. Totuși, acum aș vrea să-ți cer o favoare, o favoare ca între prieteni vechi : lasă-mă să rezolv eu. Acolo se află un reporter de la televiziune, fac o transmisie în direct, vor vorbi despre mine...

— Televiziunea ! — blestemă căpitanul. Vrei ca sectorul meu să intre în vizorul vampirilor !

Celălalt păru că-și pierde orice răbdare ; ignorînd mulțimea și pe oamenii săi, ridică vocea :

— Ernest, vor să mă înlocuiască, să mă scoată la pensie, înțelegi ? ! — urlă. Dar imediat continuă șoptind : S-au hotărît să mă înlocuiască în curînd cu un artificial. Spun că nu mai sînt la înălțime, și vor să pună acolo o persoană de încredere, un bastard creat în eprubetă ; ei se pregătesc să ocupe toate posturile mai importante din zona asta. Iar eu, după treizeci de ani de activitate, voi fi aruncat în mijlocul drumului. În schimb, dacă mă afirm prin fermitatea mea, prin capacitatea mea, prin fidelitatea mea față de instituții... ei bine, știi cum merg lucrurile astea, pot chiar să mă avanseze în grad.

Tarni dădu din cap.

— Ești nebun ! — îi spuse cu amărăciune. Ești gata să pui la bătaie viața acestor nenorociți pentru cariera ta !

— Vezi, tu ești liniștit, pe tine te susține senatorul acela căruia i-ai salvat fiul de la ocnă, tu poți să-ți permiți să faci pe moralistul.

Căpitanul vru să răspundă, dar situația din piață se schimbase : un omuleț urcase la tribună și începuse să gesticuleze. Nu reușea să înțelagă ce spunea, dar mulțimea ridicase mîinile spre cer în semn de bucurie. Înțelese numai, printre frînturi de fraze, că pentru ei sosise momentul sacrificiului, că Tatăl cel Bun îi privea... Apoi totul se precipită : o piatra aruncată cine știe de unde îl lovi pe Merrier în umăr. Acesta, cu un strigăt de triumf, lăsă să-i scape un urlet, și autocarele blindate se puseră în mișcare.

Mulțimea nu se împrăștie : oratorul, de la înălțimea tribunei sale improvizate, continua să vorbească, fiind ridicol în acea bălmăjeală fără sens însoțită de gesturi neinspirate. Cînd jetul violent al unui furtun îl izbi, fu aruncat departe ca o păpușă căreia i-au fost tăiate firele, și dispăru înghițit de pădurea de oameni. Abia în acel moment cei prezenți dădură semne că își dau seama de mașinile care se îndreptau spre ei și, urlînd, începură să alerge împingîndu-se unii în alții într-o disperată încercare de salvare.

— Opriți-vă, sînt doar bătrîni ! — îi imploră Tarni.

Vocea îi fu acoperită de vacarm.

În timp ce masa de oameni se despica înnebunită în mai multe șiruri care alergau în toate direcțiile, urmărită de jeturi de apă sub presiune, autocarele își deschiseră ușile ca niște guri flămînde și lăsară să iese grupuri de jandarmi care mergeau cu greu-

tate din cauza costumelor de protecție împotriva proiectilelor și din cauza coifurilor cu vizierele lăsate. Stătuseră închiși ore întregi în autocarele prevăzute cu sisteme de aer condiționat, și abia puseră picioarele pe pămînt că se și pomeniră chinuiți de aerul cald și sufocant al verii, bruscați de oamenii fugind, asurziți de urletele lor : își ridicară bastoanele de plumb îmbrăcat în cauciuc și începură să lovească...

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

Personalităţile veniseră una cîte una, anunţate de garda de corp şi de ofiţerii de contraspionaj electronic şi urmate de grupuri de asistenţi şi secretare de toate felurile. Tarni, victima desemnată, era aşezat în pragul sălii de şedinţe, salutînd respectos şi îndrumînd persoanele de mai mică importanţă în sălile de ascultare latelare.

Primul veni viceguvernatorul, un bătrînel încruntat care se dovedi a fi foarte atent în a răspunde la salutul căpitanului ; apoi sosi primarul, nu mai puţin abătut, împreună cu şeful poliţiei McGovern, ai cărui ochi bovini exprimau nemulţumirea ; în urma lui, Merrier, care evită cu mare băgare de seamă să privească în jur. Mai sosi, în sfîrşit, un om bătrîn, uscăţiv şi deşirat, care fu prezentat drept generalul Noyent de la Serviciile Speciale ; îl însoţeau cei doi artificiali pe care Tarni avusese deja ghinionul să-i întîlnească.

— Sala este ecranată, nu există nici un pericol de interceptare — declară un tehnician cu o înfăţişare absentă, iar şedinţa începu.

— Aveţi cuvîntul, domnule căpitan — şuieră viceguvernatorul cu un zîmbet sarcastic.

Cel interpelat, învingîndu-și cu greutate un tremur care îl chinuia, strînse în mîini foile de hîrtie care conțineau raportul și începu să citească.

— În ziua de ieri au decedat, ca urmare a contuziilor suferite în timpul incidentelor, douăzeci și nouă de persoane ; alte o sută cincisprezece se află internate în spital ; pentru cincizeci și unu dintre acestea diagnosticul este incert. În urma cercetărilor efectuate rezultă că mulțimea se adunase în parc fără autorizație, pentru a asculta un propovăduitor pe nume Mada. Trupele antirevoltă au intervenit în urma unei solicitări neautorizate în sectorul meu. În orice caz nu poate fi vorba nicidecum de vreo coloratură subversivă sau politică a incidentului...

— Ajunge — îl întrerupse viceguvernatorul. Dumneavoastră insistați în a susține că acest blestemat de incident a avut loc din cauza unei neînțelegeri, a unei greșite formalități procedurale ?

— Eu nu am cerut absolut deloc intervenția Echipei Antirevoltă — reluă căpitanul. Multe alte aprecieri în legătură cu responsabilitatea celor întîmplate îi trecură prin minte, însă consideră că este mai prudent să le țină pentru el. Procedura prevede o cerere specială, realizată în cod de către centrul de calcul electronic local către Comanda Centrală a Poliției, care procedează apoi la transmiterea lui către sectorul desemnat. Numai eu și colaboratorii mei apropiați cunoaștem acest cod, și nici unul dintre noi nu l-a utilizat.

— Cu toate acestea, comandanții mei l-au primit ! — protestă Merrier, fluturînd o cartelă de calculator. Era chiar subliniată urgența intervenției...

— Și în felul acesta, căpitane, ar trebui să credem într-o intervenție a spiriduşilor — îl ironiză viceguvernatorul. Elemente stranii care au acces în centrul de calcul, descoperă că are loc o manifestație neautorizată, trimit telegrame oficiale cifrate pentru a cere ca echipele speciale să intervină, iar din toate acestea dumneavoastră și oamenii din subordine nu știți nimic !

— Domnule viceguvernator — interveni McGovern care simți că este necesar să-l protejeze pe subalternul său. Din respect pentru adevăr trebuie să vă precizez că asta nu este chiar așa de absurd pe cît pare. Într-adevăr, au fost deja descoperite infiltrări în arhivele electronice, furturi de informații de la banca de date, așadar...

— Și ce ar trebui să facem noi ? — protestă celălalt plictisit. Nu sînteți voi poliția ? Nu este de datoria voastră să-i găsiți pe vinovați ?

— Sigur că da, însă...

— Dacă îmi pemiteți o singură remarcă... Vocea ascuțită a generalului Noyent le atrase atenția celor prezenți. Infiltrarea de identități necunoscute într-un centru electronic al Statului este de competența Serviciilor federale, iar oamenii mei deja lucrează pentru a descoperi adevărul.

— Pentru Dumnezeu, doar nu credeți că în spatele afacerii se află agenți străini ! — se bîlbîi alarmat primarul. Aici, în orașul meu !

— V-aș ruga să nu tragem concluzii pripite — zîmbi generalul. Deocamdată cercetările se desfășoară în cel mai mare secret, sper că puteți înțelege... Vă asigur însă că vom face tot ce este posibil pentru ca vinovații să ajungă în fața justiției.

Explicația păru că îi mulțumește pe cei prezenți, măcar în aparență, dar unii dintre ei se întrebară cum de asemenea spioni se interesează atît de mult de un centru de calcul de la un sector periferic al poliției.

— În acest caz, corpul polițienesc nu mai are nici o răspundere — surîse triumfător McGovern.

— Nu tocmai — declară viceguvernatorul, în căutarea unui responsabil pe care să-și verse amarul. Ar mai fi de lămurit cum de a fost posibil ca televiziunea să filmeze scenele masacrului ? Cine i-a avertizat din timp ? În mod sigur nu vă puteți gîndi că sîcîitorii ziariști ar fi fost cumva interesați de o manifestație de cîteva sute de demenți. Sau o fi și aici la mijloc computerul ?

Tarni era din nou în centrul atenției. Căută zadarnic un sprijin din partea superiorului său, dar nu întîlni altceva decît doi ochi prostești, fără nici o licărire în ei.

— Adevărul îmi scapă printre degete încă — murmură el înmînînd inutilele foi ale raportului. Într-adevăr, s-a constatat că ziariștii au primit un telefon anonim care i-a avertizat în legătură cu ceea ce în mod real s-a și întîmplat apoi, și sînt înclinat să cred că nu a fost întîmplător.

— Aveți vreo bănuială ? — îl interogă brutal viceguvernatorul.

— Nimic sigur, numai că în ultima vreme a apărut în acest ținut un personaj ceva mai aparte : trece drept un sfînt și lumea...

— Căpitane, lumea a fost dintotdeauna plină de magicieni, sfinți și vrăjitoare, precum și de idioți

care cred în ei. Deci evită de a mai crea o atmosferă nepotrivită și expune, mai degrabă, faptele !

Tarni consimți cam încurcat și se grăbi să povestească evenimentele din ultimele zile, inclusiv întîlnirea sa din parc. Cînd tăcu se simți sleit de puteri și așteptă.

— Așadar dumneavoastră susțineți că acest Mada a provocat în mod voit dezordinea și a chemat televiziunea pentru a-și face publicitate ? — observă îngrozit primarul.

— Eu am expus faptele, nu sînt în măsură să trag cancluzii — se eschivă polițistul. Nu există probe de nici un fel care să-l acuze. Ca să spunem adevărul, nu există nimic : nu știm care este numele său adevărat, de unde vine și ce vrea de fapt, avînd în vedere că nu a acceptat să primească bani de la nimeni, doar hrană și găzduire.

— Iar dumneavoastră considerați că se poate face o legătură între acest personaj și întîmplarea de la centrul de calcul ? — murmură generalul Noyent interesîndu-se în mod deosebit.

— Numai bănuieli — conveni Tarni.

Viceguvernatorul se agită cu nervozitate în fotoliul său ; secretarul său personal îi amintise o altă însărcinare pe care o avea de îndeplinit, și dintr-o dată pierduse orice urmă de interes în legătură cu ședința la care participa.

— După cum stau lucrurile, nu văd ce altceva s-ar mai putea spune — bîigui el morocănos. Deocamdată reținc că nu i se poate imputa poliției vreo vină mai substanțială. Mă voi strădui să vorbesc și cu presa, pentru a nu informa opinia publică. Pînă una alta voi prinde-ți-l pe acest Mada, cu probe sau fără pro-

be, și scărmănați-l bine : nu vreau să mai aud vorbindu-se de el. Am fost clar ?

După ce auzi corul de voci care confirmau, se ridică, imitat de cei prezenți, și se îndepărtă urmat pe rînd de șeful poliției și de primar. Rămăseseră numai generalul și cei doi însoțitori ai săi. Tarni înfruntă pentru cîteva clipe privirile lor reci, apoi, cu greutate, se hotărî să vorbească :

— Vă mai pot fi de folos cu ceva ?

Militarul confirmă.

— Cînd îl veți aresta să mă chemați — spuse el. Vrem să participăm și noi la interogatoriu.

— Nu știu dacă este corect — protestă căpitanul. Eu n-am avansat decît niște bănuieli.

— Aceleași pe care le avem și noi — conchise posac Noyent.

CAPITOLUL AL ZECELEA

Erau momente în care Mada stătea întins la pămînt, cu ochii închiși, pierdut într-o meditație care-l depărta complet de mediul în care se găsea. Atunci nu le rămînea decît să aștepte. Carl, cu un devotament care atingea neverosimilul, se culca lîngă el și veghea asupra sa cu ochii lui naivi care căpătau nuanțe de spaimă imediat ce se apropia cineva. Mino, mult mai puțin slugarnic, se mărginea să pufnească încetișor, încît nervozitatea sa aproape că accelera trezirea.

În ultimele zile, totuși, căderile în transă ale lui Mada deveniră tot mai dese, și de multe ori se petreceau în împrejurările cele mai neașteptate, ca în acel moment, chiar în mijlocul unei adunări care avea loc în pivnița unei case. Iar mulțimea de credincioși sau de simpli curioși nu se putea abține să nu-și arunce priviri pline de nedumerire.

— Aveți răbdare, peste puțin timp își va reveni — murmură Mino deprimat, în timp ce își aruncă o privire lacomă spre rafturile pe care unele dintre persoanele prezente așezaseră daruri, daruri pe care

Tatăl cel Bun se încăpățîna să nu le primească, dar pe care el, într-un fel sau altul, tot le va recupera. Pusese deja ochii pe un ceas de mînă care în mod sigur i-ar fi venit bine... Mai erau apoi obișnuitele cutii de ciocolată, cîteva plicuri închise, probabil cu bancnote și alte mărunțișuri.

— Are... are cumva o viziune ? — întrebă o femeie din primul rînd.

Mino zîmbi aprobator.

— Dumnezeu îl călăuzește — admise el.

— Totuși, noi nu auzim, nu vedem nimic...

— Ar trebui să fim sfinți ca el pentru a auzi — le explică Prăjină.

— Tu... deja ai... — insistă femeia.

— Da, de cîteva ori — îi lăsă să scape. Cînd mă aflu într-o stare de grație deosebită.

Și, pentru cîteva clipe, se bucură de profunda admirație care izvorî în ochii interlocutoarei.

— Mino, Mino, tu nu încetezi să mă dezamăgești !

Vocea Tatălui cel Bun părea că vine dinspre infinite depărtări, cu toate acestea ea se auzea foarte clar. Așa cum se întîmpla adeseori, o ciudată lumină se răspîndi în pivniță, și toți izbucniră într-o exclamație de bucurie.

Mada se ridicase și îl țintuia cu o privire de ușoară dojană pe discipolul său.

— Noi nu sîntem aici pentru a lua, ci pentru a da — continuă el. Nu dorim și nu avem nevoie de lucrurile pămîntești sau de admirația acestor persoane. Cu totul altul este scopul nostru : noi vrem să le posedăm inimile, iar cînd va veni vremea, o să le cerem chiar și viața.

Mino șovăi și, pentru o clipă, se simți încurcat, apoi ceva și mai puternic îl zgudui, un sentiment care semăna cu frica.

— Viața... — șopti el înmărmurit.

Mada zîmbi, și odată cu gesturile sale păru că lumina care-l înconjura deveni și mai intensă ; toți simțiră imediat o senzație de ușurare.

— Da, ai înțeles foarte bine : eu vorbesc de sacrificiul suprem, de maximul care se poate da celui pe care-l iubim. Tu ești pregătit să mori pentru mine ?

Lunganul simți cum îl străbate un fior rece, ar fi vrut să strige că da, dar ceva din lăuntrul ființei sale se opunea.

— Eu, eu sînt gata ! — interveni Carl, plin de un sincer devotament.

Tatăl cel Bun constată cu satisfacție.

— Iar tu vei fi primul, prietenul meu credincios. Tu vei fi Leba, adică cel preferat. În mîinile tale pămîntul își va vărsa cele mai minunate fructe ale sale, iar pretutindeni undė îți vei arunca privirea va fi belșug și fericire. Oamenii vor spune că ești norocos și tu vei avea un loc aparte în Azeneg, misiunea noastră.

— Și eu, și eu sînt gata — confirmă Mino ezitînd, împins mai mult de un sentiment de vinovăție.

Dar ceasul trecuse. Alții, dintre cei prezenți, își strigară propria încredere și în curînd totul se transformă într-un cor de invocații.

Mada îi lăsă un timp, apoi, cu un semn al mîinii, le impuse să tacă și spuse :

— Martirii din parc ne-au demonstrat că dușmanii noștri se pregătesc deja să ne oprească, iar noi

nu putem să le opunem decît puterea credinței noastre. Încă sîntem puțini pentru a spera că putem rezista în fața lor la lumina zilei ; din acest moment trebuie să acționăm cu prudență, să facem prozeliți printre cei care ne înconjoară și să ne călim inimile în așteptarea zilei potrivite. Eu va trebui să mă îndepărtez de acest oraș pentru mult timp, dar nu vă voi părăsi, vocea mea va ajunge la voi de fiecare dată cînd vă veți strînge în jurul celor care au fost aleși să-mi continuie opera. Veți fi ca o mare familie și veți avea cîte un tată care vă va conduce în numele meu. Dușmanii noștri vă vor persecuta, vor încerca să vă facă rău, dar să nu vă temeți : în ziua Azeneg-ului vom triumfa împotriva celor care ne urăsc, și lumea va cunoaște gloria noastră. Acum plecați, duceți-vă pe la casele voastre și aveți încredere.

În tăcere, încă învăluiți în atmosfera de exaltare generală, cei prezenți plecară și-i lăsară doar pe cei trei singuri în pivniță. Puțin după aceea lumina se stinse și nu mai rămase decît licărirea opacă a unui beculeț prăfuit care atîrna de tavan.

— E chiar adevărat că ne vînează ? — întrebă Mino alarmat.

— Da, peste puțin timp poliția va fi aici.

Lunganul se simți pierdut. Își roti privirea speriată căutînd invizibilele amenințări.

— Trebuie să fugim, drace ! Știam eu că nu trebuia să mă amestec în treburi din astea !

— Ți-e frică ? Și cu toate acestea cu puțin în urmă mi-ai oferit propria viață, nu-ți aduci aminte ? — murmură sfîntul.

— Dai cam repede cu gura — protestă celălalt. Eu am o socoteală mai veche cu zbirii : dacă mă înhață, mă închid pentru tot restul vieții.

— Mino, nu trebuie să te temi, El te va proteja — îl încurajă Carl cu un zîmbet de fericire.

— Ți-ai băut și puțina minte pe care o mai aveai ? îl dojeni prietenul iritat. Sper că nu crezi în toate bazaconiile astea. Atîta vreme cît a fost vorba doar de a profita de bunătatea vreunei bătrînele idioate a fost bine, dar acum este vorba de oameni morți, iar poliția se va grăbi să stabilească faptul că vinovații sîntem noi. Eu le cunosc prea bine metodele : trebuie să găsească în fiecare zi un anumit procent de vinovați... iar noi în mod sigur figurăm pe listă... Isuse Cristoase !

— Credința ta e prea mică în raport cu spaima — observă cu răceală Mada.

— Las-o baltă cu predicile și cu trucurile de circ ! — șuieră celălalt, în timp ce se îndeletnicea să bage în buzunare puținele lucruri așezate pe rafturi. Din cauza ta ne aflăm în asemenea încurcătură ; iar acum, dacă-mi permiți, drumurile noastre se despart.

— Exact, drumurile noastre se despart — admise Mada cu seninătate. Dar nu și drumul meu de al tău ; tu încă nu ești pregătit pentru Azeneg. Doar Carl ne va părăsi, el trebuie să parcurgă un drum diferit de al nostru.

— Cum ? Eu ? Și unde mă trimiți, învățătorule ?

— Într-o lume deosebită, unde vei putea supraviețui numai prin simplitatea și prin credința ta, și unde te vei menține doar pentru ziua finală.

— Dacă asta vrei...

— Așadar mergi, Carl, pleacă de aici și îndreaptă-te spre clădirea supraetajată. Acolo cineva o să te cheme pe nume : urmează-l și ascultă-l ca și cum aș fi eu în persoană. Peste cîteva zile îl vei cunoaște pe îngerul Azeneg-ului și vei fi un om nou.

Omulețul nu șovăi, le adresă un surîs exuberant în semn de salut și plecă neluînd în seamă disperatele rugăminți de a rămîne ale vechiului său prieten.

— Dar ce dracu ai făcut ? — întrebă pînă la urmă, dezamăgit, ultimul. Unde l-ai trimis ?

— Tu nu înțelegi, — îi răspunse Mada —, ești cu mintea încețoșată, ceea ce este mai bun în tine se află încă îngropat în egoismul tău. Vino, dă-mi mîna. Dacă vei avea încredere în mine, poate că te vei salva... Ți se va părea de necrezut, dar cu toate acestea eu am nevoie de tine.

Mino își dădu încă o dată seama că a pierdut. Se uită spre ușa pe care intenționa să fugă, apoi îl privi pe sfînt, îi privi ochii din care se elibera o misterioasă energie, mîna lui protestă, dar cu un suspin de capitulare i-o strînse pe a sfîntului. Acel contact îi transmise o văpaie de emoții contradictorii, iar, puțin cîte puțin, spaima lui se stinse, îi mai rămase doar o stare de senină beatitudine făcută din incertitudini.

— Unde mergem acum ?

— Într-un sat, aici pe aproape.

— Și apoi ?

— În altul, și apoi în altul, și apoi în altul.

— Și dacă ne vor prinde ?

— Nu ne vor prinde. Ochii lor nici măcar nu vor fi în stare să ne vadă.

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

Toamna trecuse repede, dar iarna, chiar dacă fusese anticipată de neașteptate scăderi de temperatură, de ploi insistente și de nori denși și cenușii, întîrzia să-și facă apariția cu gerul său și cu zăpada sa eliberatoare. Se trăia astfel într-o climă a nesiguranței și incertitudinilor, care îi chinuia pe oameni în orice moment al zilei, de la îmbrăcăminte (punîndu-i să aleagă între pelerină sau palton, ceea ce era foarte greu de făcut) la mîncare, la organizarea sfîrșitului de săptămînă și așa mai departe. Pe de altă parte, nesiguranța devenise un motiv recurent chiar și în viața politică și socială a statului, în care discuții și acuzații se succedau cu o repeziciune uluitoare. Ultima întîmplare era sinuciderea de neînțeles a secretarului de stat la abia o lună de la înscăunarea sa, gest care dădea impresia că s-a rupt echilibrul dintre diversele grupuri ale puterii.

Aproape peste tot se vorbea de extinderea corupției care înghițea implacabilă felii groase din bilanțul statal ; ziariștii se străduiau să tulbure apele, iar zgomotul făcut de denunțurile lor nu făceau altceva decît să sporească și mai mult confuzia, fără să se

poată ajunge vreodată la vreo condamnare clară a ceva sau a cuiva.

Dar pentru căpitanul Ernest Tarni lumea incertitudinilor nu se oprea aici ; alte probleme mai grele îi chinuiau existența, într-un sector care pînă acum cîteva luni fusese liniștit. Poate că tocmai gîndul la asta îl țintuise în dimineața aceea în pragul garajului său, în căutarea unui motiv oarecare pentru a întîrzia cumva întîlnirea cu noua zi. Iar în acele clipe găsea că este mult mai atrăgătoare casa lui de burlac convins decît biroul unde îl așteptau obișnuitele statistici tragice.

— Pot să vă iau cu mașina ?

Figura apăruse pe neașteptate în spatele său. Polițistul rămase o clipă să cumpănească acei ochi reci, prin care nu se străvedea nici o emoție ; privi apoi spre mașina de culoare închisă parcată lîngă marginea trotuarului și apoi spre alta, ceva mai departe, cu motorul mergînd.

— Domnul general Noyent — murmură el în sfîrșit. Este o adevărată surpriză să vă întîlnesc aici. Mă așteptați de mult ? Ați fi putut să intrați în casă...

— N-am vrut să vă deranjez — replică rece generalul, și îi arătă automobilul său.

Tarni acceptă cu strîngere de inimă. Și fu încă și mai strîmtorat cînd îi observă pe cei doi artificiali care stăteau pe bancheta din spate a automobilului. Ei nici nu se sinchisiră să-l salute, iar el se hotărî să fie prudent cînd le va vorbi.

— Vă deranjează dacă vorbim despre probleme de serviciu ? — începu sec generalul imediat ce plecară. Nici nu așteptă răspunsul, se așeză mai bine pe scaun, dar fără să se relaxeze lăsîndu-și spinarea

să cadă pe spătarul scaunului, și continuă : Ce știți să-mi spuneți despre Mada ? I-ați dat de urmă ?

Era și ceva provocator în acele vorbe, ca și cum ai învîrti un cuțit într-o rană. Căpitanul savură pe îndelete această realitate amară și, cu un suspin de capitulare, se lăsă invadat de tumultul de gînduri care de prea mult timp îl asalta.

— De două ori am fost pe punctul de a-l înhăța, dar parcă își bate joc de noi : în clipa în care soseam, el dispărea. Continuăm să nu știm nimic despre el : nici numele adevărat, nici de unde vine... nici măcar vîrsta ! Nimic ! Din registrele de stare civilă ale statului nu rezultă nici măcar existența lui.

— Au mai fost constatate și alte infiltrări la centrul de calcul ?

— Nu, sau cel puțin nimeni nu și-a dat seama de nimic — admise Tarni.

— Nu v-ați gîndit să-i arestați pe adepții lui Mada ? Ei își spun madei, și mi se pare că sînt foarte activi în zonă — urmă generalul Noyent.

— Sînt prea mulți. Noi am înregistrat în fișele noastre peste două mii, și numărul are tendința de a crește — răspunse polițistul. Și apoi, de ce îi acuzăm ? Sînt inocenți : se întîlnesc în pivnițe, la subsoluri, cîntă și așteaptă să sosească mentorul lor, apoi se întorc acasă și își continuă viața de toate zilele. Am infiltrat printre ei agenți, dar nu am culeș nici cel mai mic indiciu pentru a-i putea acuza.

Generalul de la Serviciile Speciale, cu ochii țintă la drumul care se derula înaintea lor, părea că nu-l ascultă, dar imediat ce celălalt tăcea, era gata cu o nouă întrebare.

— Dar Mada se întoarce ?

— Ei... într-adevăr... nu întotdeauna, sau cel puțin nu direct.

Tarni simțea cum adevărul îl arde pe limbă, ceva ce omisese în toate rapoartele sale, dar ceva ce el știa... și poate și Noyent.

— Și atunci ? — îl străfulgerară doi ochi pătrunzători.

Așadar el știa...

— Iată, domnule general, eu nu sînt decît un polițist dintr-un sector periferic : mă ocup de micii traficanți de droguri, certuri între colocatari, gangsteri, femei de moravuri ușoare care sfîrșesc sub arcadele superstrăzii... nimicuri dintr-astea, sau lucruri obișnuite. În acest caz însă, problema este deosebită, mult prea deosebită, de aceea nu pot să dau toate amănuntele superiorilor mei... măcar pînă cînd nu am probe concrete.

— Ce nu puteți spune, căpitane ?

— S-a întîmplat ca unul dintre oamenii pe care i-am infiltrat la una dintre aceste ședințe să se întoarcă de acolo cam smucit. Se pare că din cînd în cînd acest Mada apare cu adevărat în mijlocul credincioșilor săi, așa, pe neașteptate, din neant, și le vorbește, le repetă aceleași fleacuri. Eu nu aș fi acordat nici o atenție unor bazaconii de felul acesta, dar și altor agenți li s-a întîmplat același lucru. Am organizat pînă și o echipă de intervenții urgente : imediat ce Mada ar fi apărut, ei trebuiau să-l înhațe și să-l captureze, dar nu a mers, pentru că dispărea întotdeauna cu o clipă mai devreme ca noi să sosim acolo ! Iar într-o zi unul dintre oamenii mei și-a pierdut capul : s-a aruncat la pămînt în timpul

unei ședințe și le-a mărturisit tuturor cine era. De atunci nu am mai încercat.

— Toate astea nu le-ați scris deloc în rapoartele dumneavoastră, nu-i așa ?

Tarni înghiți în sec ; îl strîngeau cu ușa, iar el nu vedea nici o cale de scăpare.

— Nu — suspină el vădit jenat. Am considerat că nu am elemente suficiente pentru a putea raporta asemenea episoade... nu s-ar fi înțeles nimic.

— La ce fel de elemente vă referiți ? — îl întrerupse Noyent.

— Examinez cu multă atenție faptele, domnule — explică cel interogat. Asta este o chestiune care ar trebui să fie de competența Guvernatorului, sau chiar a cuiva și mai sus-pus : nu pot să mă bazez doar pe senzații, vreau să adun probe, date...

— De exemplu ?

— Vedeți, de cînd Mada a apărut în acest ținut a scăzut într-o manieră impresionantă numărul crimelor, delincvenților înregistrați în fișele noastre au dispărut din circulație sau s-au pocăit pe neașteptate. Dețin cifre precise : procentul a scăzut cu nouăzeci la sută în medie pe anotimp, nouăzeci la sută ! Gîndiți-vă că multe găști din cartiere s-au spart, ori s-au schimbat : adică s-au transformat în echipe de fanatici care acționează în numele ordinei și al justiției...

— Își spun frați ai Azeneg-ului, în timp ce credincioșii normali sînt organizați în familii. Fiecare familie are un tată și o mamă și toți îi ascultă ca și cum ar fi într-adevăr fiii lor. Asta o mai știați ?

Tarni îl privi pe Noyent cu uluire.

— Deci și dumneavoastră...

Celuilalt îi scăpă un surîs, nici mai rece, nici mai impersonal decît privirea.

— Din momentul în care v-am auzit făcînd legătura între Mada și furtul de date de la centrul de calcul noi controlăm acest ținut și avem toate motivele să credem că acești madei cît și Tatăl lor cel Bun sînt mai puțin naivi decît ne-am putea închipui. Și mai cred că și dumneavoastră, în adîncul inimii, ne împărtășiți ideile.

— Cu adevărat, eu încă nu am o idee foarte clară...

— Posibil, pentru că poate că nu știți că s-au infiltrat și printre oamenii dumneavoastră și că sînt în număr mult mai mare de două mii cît presupuneți — continuă generalul. Credinciosul dumneavoastră asistent Eztra, de exemplu, s-a convertit de cel puțin o lună, iar toate ordinele dumneavoastră le dați prin el... Nu este exclus să-și fi adus contribuția la ascunderea succesivă a furtului de date de la centrul dumneavoastră electronic.

— Dar nu este posibil ! — protestă polițistul. Eztra este ceva mai mult decît idiot, el n-ar reuși niciodată...

— Și noi am făcut fișe cu madeii din această zonă și, să nu-ți vină să crezi, am constatat că sînt treizeci și cinci de mii.

— Treizeci și cinci de mii !

— Numai asta și ar fi suficient să ne pună pe gînduri, dar mai sînt și alte elemente îngrijorătoare care ne fac să ne temem de o conspirație gata să răstoarne ordinea în întreaga națiune. Noi, cei de la Serviciile Speciale, nu ne-am fi pus în mișcare, în mod

sigur, doar pentru problemele interne ale unui orășel periferic, nu credeți ?

Polițistul se pomeni că îi dă dreptate. Își dăduse seama că, trecînd dincolo de locul unde se afla biroul său, de mult timp lăsaseră în urmă ultimele case ale ținutului și erau pe punctul de a traversa zona următoare. Dar acestea nu erau decît aspecte secundare față de ceea ce aflase, iar acum aștepta cu nerăbdare să cunoască noi amănunte.

— Avem toate motivele să credem că societatea noastră, și poate chiar și restul lumii, este amenințată de un mare pericol — urmă Noyent. Cauzele și scopurile a ceea ce se întîmplă încă ne scapă, dar ceva în mod sigur se întîmplă și trebuie neapărat să descoperim cine se ascunde în spatele tuturor acestor manevre, și să-l neutralizăm. Dumneavoastră, căpitane, sînteți singura persoană de încredere care l-a văzut personal pe Mada, ați demonstrat o oarecare preocupare în ceea ce privește potențialul său pericol și aveți capul pe umeri, mai ales în raport cu masa de incompetenți care ocupă posturi de răspundere. V-ar conveni să lucrați cu noi ?

„Iată unde voia să ajungă" — se gîndi polițistul, șovăind dacă să se bucure sau nu pentru propunere. Ezită îndelung și apoi murmură :

— Am superiori, nu pot să hotărăsc de capul meu.

— Ne-am gîndit deja să aranjăm lucrurile — îl asigură celălalt. Bineînțeles că am invocat alte motive decît cele reale, dar, în concluzie, am reușit. Lipsește doar aprobarea dumneavoastră.

Tarni fu tentat pentru o clipă să întrebe dacă îi era permis să refuze, dar preferă să țină pentru el o asemenea eventualitate și consimți.

— Cum doriți dumneavoastră, domnule general. Sînt de-al dumneavoastră.

— Bine. Acum vă prezint noii dumneavoastră colegi, de acum încolo veți lucra în strînsă legătură cu ei : locotenenții Mosseg Hamilton și Farl Hamilton.

Cei doi artificiali se întoarseră și îi zîmbiră. Polițistul le răspunse, și în ciuda asemănării lor aproape perfecte, încercă să-și întipărească în memorie acele mici diferențe care i-ar fi permis să-i recunoască : Mosseg avea ochii de un albastru deschis, în timp ce Farl îi avea de un albastru închis și ceva mai intens ; chiar și părul trăda anumite tonalități de galben, ceva mai deschis primul, tinzînd spre șaten roșcat la cel de-al doilea.

— Aveți aversiune față de artificiali ? — îl întrebă Noyent cu obișnuita lui lipsă de expresivitate, chiar dacă ceva în timbrul vocii lui trăda o formă embrionară de emoție.

Cel întrebat negă, dar fu puțin convingător.

— Este o situație cît se poate de normală — îl liniști generalul. Pentru orice persoană este un sentiment natural să încerce antipatie față de cei care par frumoși, inteligenți, sănătoși, în concluzie față de cei ce par perfecți. Și nu vă mai îngrijiți să ascundeți acest lucru, agenții noștri sînt pe deplin conștienți. Oricum, dumneavoastră va trebui să vă obișnuiți să lucrați cu artificialii. După ce a eșuat tentativa de a-i integra în societate, numai statul federal a putut să le ofere și lor o activitate, iar cei mai mulți au ajuns în Serviciile Speciale. Dar spuneți-mi, ce știți dumneavoastră despre experimentul Geneza ?

Acel subiect era incomod, mai ales cînd era vorba de un auditoriu interesant. Tarni își căută cu mult calm cuvintele care i se părură cele mai firești, și răspunse :

— Ceea ce am auzit de la televiziune : cîțiva savanți vroiau să utilizeze procedee de inginerie genetică pentru a crea o rasă de... de ființe omenești capabile să reziste la Sida, la cancer și la tumori, la bolile secolului. Știu că opinia publică s-a manifestat împotrivă, că au avut loc acte de dezordine...

— Da, și în felul acesta experimentul a fost blocat, dar prea tîrziu pentru cei cincizeci de mii de artificiali deja născuți — conchise Noyent. Sper că asta nu va pune piedici obiectivelor noastre actuale, nu-i așa, căpitane ?

— Sigur că nu — garantă ultimul.

— Pe deasupra, lucrînd în strînsă legătură cu ei, veți învăța că sînt persoane normale din toate punctele de vedere.

Tarni consimți din nou, dar de data aceasta se strădui din răsputeri să-și ascundă adevăratele gînduri. Apoi, pentru a schimba vorba, întrebă :

— Încotro mergem ?

— Într-o bază camuflată în fermă agricolă : acolo vom studia ce avem de făcut, iar dumneavoastră vă veți putea familiariza cu mijloacele folosite de noi — îi răspunse generalul. Poate că încă nu v-ați dat seama, dar ne așteaptă ceva diferit de o cercetare normală și nu este exclus că va trebui să ucidem. Avem din partea președintelui un permis special să o facem, dacă va fi necesar. Dumneavoastră n-ați mai ucis pe nimeni, căpitane ?

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

Noapte. O lumină falsă, condensată în firave pete gălbui părea că se prelinge ca o lipicioasă dîră de melc de-a lungul pereților de ciment ai blocurilor, se insinua printre ungherele întunecoase ale împrejurimilor și tăia bolta mohorîtă a cetii rareori cu lame evanescente. Drumul umed, cu gropile și cu desfundăturile lui în care bălteau ape nemișcate, reflecta, multiplicîndu-le, becurile suspendate în vîrful stîlpilor curbați de care erau legate ; mai presus de orice lucru, exilată în îndepărtarea sa ireală, strălucea o firmă cu neon, însoțind cu ritmul său zgomotul circulației rutiere din cartierele centrale unde, în ciuda acelui deșert, viața curgea cu aceeași frenezie cu care alergau automobilele încolonate în cozi interminabile. Dar acolo, la periferia uitată a metropolei, timpul părea congelat într-un fel de încremenire asemănătoare morții.

Apoi liniștea fu întreruptă de zgomotul ușor al unei mașini care ieși de pe o stradă laterală și, lovind cu lumina farurilor în umbrele nopții, coborî încet pe strada adormită, ca un șarpe care își caută

prada. O figură, pînă atunci nelămurită în întuneric, se desprinse de un zid și se apropie de marginea trotuarului în aceeași direcție cu vehiculul, făcînd parcă mișcările unui ritual străvechi ca istoria omenirii.

— Mary — strigă o voce din automobil. De cîtva timp nu te mai arăți deloc.

Femeia se opri și clătină din cap ca și cum ar fi vrut să șteargă din minte cuvintele pe care tocmai le auzise.

— Cum de nu-ți mai place ceea ce îți aducem noi ? — insistă celălalt. Sau ai găsit cumva vreun alt furnizor ? Știi că asta nu i-ar place bătrînului Jol ?

— Cărăbăniți-vă, pe aici nimeni nu se mai droghează — îi răspunse scîrbită prostituata. Am terminat-o cu voi și cu toată mizeria voastră !

Cu un zdrăngănit metalic portiera mașinii se închise, iar cei doi oameni care coborîseră o încadrară pe Mary.

— De unde și pînă unde îndrăznești tu să ne dai ordine ? — mîrîi unul aplicîndu-i o palmă care răsună amplificată în liniștea de pe străduță. Dar vraja se rupse. Cîteva chipuri răsăriră din neant și, ca niște fantome furioase, se năpustiră asupra celor doi provocatori ; după cîteva clipe zguduite de blesteme, urlete și văicăreli, un rapid zgomot de pași puse capăt încăierării și noaptea reveni suverană.

Mai tîrziu, într-o cămăruță simplă, nu departe de locul răfuielii, cîțiva tineri gîfîind se adunară în jurul unei figuri descărnate, cu părul rar pe la tîmple, care stătea pe podea, cu ochii pierduți în neant, păzită de o ființă înaltă și slabă, cu un aer neliniștit.

— Am mai prins și alții — șopti un mulatru arătînd două pistoale și cîteva pachete înfășurate în

plastic transparent. Am fost constrînși să-i omorîm, pentru că erau pe punctul de a-i face rău lui Mary... dar, ca să spunem adevărul, nu ne-a displăcut deloc !

— Predați armele tatălui familiei voastre și aruncați drogurile în closet — le ordonă în șoaptă Mino. Dar să nu-i spuneți nimic lui Mada : după el, ar trebui să-i tratăm pe criminali numai cu vorbe frumoase...

— Ai dreptate, „după el" viața reprezintă ceva extrem de important ! — suspină Mada, smulgîndu-se din moleșeala care-l strîngea ca un clește.

— Credeam că ești în transă... — admise Mino plin de rușine.

— Mi se părea că am vorbit destul de limpede cînd v-am spus despre nonviolență pînă în ziua Azeneg-ului — replică propovăduitorul țintuindu-i cu privirea sa pătrunzătoare pe cei prezenți. Aduceți-i la mine pe cei care se opun, fără să le faceți rău, iar eu îi voi convinge să se căiască... Am greșit cumva vreodată ? Vă îngrijorează faptul că un om crud se poate pocăi și poate intra în rîndul prietenilor noștri ? Tu, Kent, și tu Amhin, nu erați cu puțin timp în urmă niște pierde-vară, niște delincvenți, ai străzii ?

Tinerii se înfiorară ; Kent, mulatrul care predase armele, își înăbuși dorința de a fugi și puse capul în piept.

— Bunule Tată, — murmură el —, e vina mea... Au scos un cuțit și nu am mai înțeles nimic...

— Isuse Cristoase ! — strigă Prăjină. Dar ce trebuie să facem după părerea ta ? Să-i lăsăm să ne măcelărească la fel ca pe iepuri ? Aici stăm degeaba

și facem mărunt din picioare, iar bastarzii care sînt susținuți de oameni sus-puși, oameni care abia așteaptă să ne șteargă de pe fața pămîntului, numai să afle unde ne aflăm... Nu putem continua să ne comportăm ca niște îngerași inocenți ! Este un miracol că mai sîntem în viață !

— Viața este dintotdeauna un miracol — îi confirmă Mada, risipind cu un surîs atmosfera apăsătoare care se așezase în încăpere. Acum mergeți, băieți, și înștiințați celelalte familii că ne aflăm la locul obișnuit. Înainte de a pleca vreau să-i salut pe toți.

— Schimbăm din nou cartierul — suspină Mino cînd tinerii se îndepărtară. Unde mergem de data aceasta ?

— De data aceasta va fi cu totul altceva — îl întrerupse propovăduitorul. Ne vom separa.

Lunganul rămase uluit. Fixă cu atenție chipul propovăduitorului, căutînd zadarnic o explicație.

— Am comis vreo greșeală ? — întrebă el îngrijorat. Poate că mai devreme nu ar fi trebuit să vorbesc așa, dar știi cum sînt făcut, n-am fost niciodată un bun discipol... Totuși, sîntem împreună de cinci luni, iar acum am început să mă leg de tine...

— Tocmai de asta trebuie să ne separăm pentru o bucată de vreme — îl asigură Mada. Ești pregătit să mai urci o treaptă pe scara cunoașterii. Vremea Azeneg-ului se apropie cu repeziciune și mai avem atîtea de făcut. Dușmanii sînt deja pe urmele noastre, iar un Mada singur ar fi prea vulnerabil.

— Un moment, — se tîngui celălalt alarmat —, doar nu crezi că eu o să dau o raită să convertesc lumea...

— Ba da, — îi confirmă Maestrul —, ești omul cel mai potrivit.

— Poate că nu ai înțeles încă ce fel de om sînt, ce am...

— Știu foarte bine că iei bani pe ascuns de la credincioșii cei mai avuți, am descoperit că ai profitat și de vreo cîteva femei mai naive, pe deasupra ești leneș și cîteodată și meschin. Dar ești treaz, atent, din multe puncte de vedere ești superior celor din jur. Niște prieteni se vor îngriji de tine, încrede-te cu seninătate în ei.

Prăjină șovăi. Mai auzise, în alte împrejurări, acele cuvinte și de fiecare dată persoana în cauză dispărea pentru cîteva zile, iar cînd se întorcea era cu totul transformată.

— Voi deveni și eu un Tată ? întrebă el îngrijorat, dar în același timp și curios să-i cunoască pe acei prieteni misterioși.

— Nu, mintea ta merită ceva mai mult. Tu vei fi Niac, al doilea fiu preferat. Acum du-te, Azeneg are nevoie de tine.

Mino ar fi vrut să se opună, dar pe cît se forța mai mult, pe atît îi venea mai greu să reacționeze. Își căută cuvintele potrivite pentru a refuza, însă totul îi scăpa printre degete și rămînea stană de piatră sub privirea adîncă a Tatălui cel Bun. Avu impresia că propriul său creier se revoltă ; fu inundat de o senzație de beție eroică și descoperi că ar fi fost bine și frumos să urmeze voința maestrului său.

— Spune-mi ce trebuie să fac ? — murmură încetișor.

Mada îl instrui repede în legătură cu locul unde trebuie să se ducă, iar el îl asculta cu lacrimi în ochi ; fu chiar pe punctul de a-i săruta picioarele, dar celălalt îl opri cu un surîs de prietenie. Puțin după aceea se pomeni pe stradă, în beznă. Cu cît se străduia să rămînă conștient, cu atît pierdea și mai mult noțiunea timpului. Merse cîteva minute, sau poate cîteva ore, fără să recunoască locurile pe unde trecea, însă picioarele lui păreau că știu cu precizie unde se îndreaptă. Privi în grabă imaginea unui cer care era pe punctul de a-și pierde întunecatele culori nocturne, auzi zgomotul unui vehicul mare care parcă lîngă trotuar, în sfîrșit, o voce care îl chemă ...dar nu era numele său cel pe care îl auzi.

— Niac, — repetă vocea —, repede, urcă !

În mod straniu se pomeni că ascultă. Nu își dădu seama unde îl duceau : dar acolo unde ajunse totul era luminos, strălucitor, ireal. Chipuri acoperite de măști albe îl înconjurau. Fu dezbrăcat, spălat (asta își aminti cu precizie, pentru că apa caldă îl învăluise cu vapori catifelați), în sfîrșit fu întins pe un pat și legat cu centuri.

— Pacientul este gata, domnule doctor — înștiință cineva după o lungă tăcere care părea interminabilă.

— Adoarme-l ! — ordonă o voce puternică. Sigur că nu pot să mai merg înainte în felul acesta : prea multe operații făcute în grabă, subiecții ar trebui mai întîi să fie examinați, nu toate creierele reacționează în același fel.

— Berthein susține că acesta este un element sigur ; va fi supus unui tratament complet.

— Dai prea repede cu gura, Randall — protestă celălalt. Tu te mărginești să operezi și apoi dispari, în timp ce acela care aleargă ca un nebun sînt eu! Cînd îl pot întîlni pe profesor? Mi se pare din ce în ce mai greu să cred că mai este viu.

— O să-l vezi la timpul potrivit...

Iar pentru Mino acesta fu sfîrșitul visului.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

Întunericul îl învăluise pentru o perioadă nedeterminată. Îi răsunau în urechi încetișor cuvintele lui Mada, cadențate aidoma rimelor unei vechi poezii pentru copii. Cînd însă un fascicul de lumină pătrunse în atmosfera cenușie a stării de toropeală în care căzuse, acel cîntec monoton se risipi și apărură primele senzații : unele plăcute, plămădite din stimuli subtili, plăcuți, care îi dădeau senzația că provin din propria minte ; altele dureroase, care se răspîndeau prin tot corpul prin mușchii toropiți, și care proveneau de la rănile proaspete. Rămase așa, pradă senzațiilor, în timp ce de undeva de foarte departe se iveau cu greutate, în lungi pauze de tăcere, primele contacte cu lumea exterioară : zgomotul unui motor, vibrațiile suprafeței pe care se afla întins, niște voci de neînțeles. Însă niște pietre grele îi apăsau pe pleoapele ochilor împiedicîndu-l să-i deschidă, iar cînd își dădu seama de asta nu fu deloc mirat ; totul părea dinainte știut, și acceptat cu seninătate. În sfîrșit, în ultima fază a trezirii sale percepu prezența unui intrus înlăuntrul ființei sale, un fel de prezență străină care părea să-i învăluie credincioasă tot sufletul, un fel de a doua conștiință, un al

doilea creier, o a doua voință. Apărea cu insistență mai ales în interiorul capului, dar nu întîrzia să se facă simțită nici în piept, nici în articulații.

„...Mai sînt treizeci de secunde pînă te vei trezi. Rămîi calm : te simți bine, ai dormit îndelung, acum îți revii. Cel pe care îl auzi este păzitorul tău, cel ce te va însoți pe drumul Azeneg-ului. La toate întrebările pe care ți le pui vei primi răspunsul mai tîrziu. Mai sînt douăzeci de secunde pînă te vei trezi. Rămîi calm : te simți bine...".

Mino nu pricepu imediat acele cuvinte, dar de un lucru fu sigur imediat : vocea aceea nu venea din lumea exterioară, cu toate că o percepea cu ajutorul urechilor. Încercă să reacționeze, dar ochii săi refuzară să se deschidă și nici un mușchi nu răspunse la solicitările lui.

„...Mai sînt cinsprezece secunde pînă te vei trezi..."

Nu-i mai rămase decît să se relaxeze și să aștepte ; nu încerca nici măcar teamă, ca și cum acea situație ar fi fost complet normală. Pe de altă parte, Mada îl avertizase în legătură cu o schimbare și îi ceruse să aibă încredere în noii prieteni și să aștepte.

„...Mai sînt zece secunde pînă te vei trezi. Pregătește-te, Niac."

Mai multe zgîlțîieli și legănări într-o parte și în alta îl făcură să-și dea seama că este transportat în altă parte... Niac ? Acesta era deci noul său nume !

Zgîlțîielile încetară, iar o infinitate de noi senzații îi trecură prin minte : mirosuri, zgomote, un contact nou cu suprafața pe care zăcea.

„Deschide ochii, Niac. Inițierea ta este terminată."

Pleoapele i se făcură ușoare, el le deschise și privi lumea care îl înconjura : niște case de-a lungul unei străzi, un bec aprins, umbre în noapte și zgomotul unui camion care se îndepărta cu viteză. Se trezi culcat la pămînt, intins pe o pătură care atenua contactul cu trotuarul murdar și ud ; era îmbrăcat și acum cu aceleași haine în care fusese adormit, chiar dacă acum vedea că sînt curate și călcate. Rămase în acea poziție îndelung, apoi, stimulat de frigul mușcător, se ridică, se clătină, în timp ce mintea începuse să i se rotească ametitor, și se sprijini de un stîlp. Cînd amețeala îi trecu, se hotărî să încerce să facă vreo cîțiva pași.

„Niac, mă auzi ?“ Vocea îi răsună în urechi, pe neașteptate. Privi în jurul său, știind însă prea bine că nu îi vorbise nimeni. Cel care îl striga era chiar în propria sa ființă.

„Dacă mă auzi, răspunde-mi cu un da.“

Mino șovăi, apoi, plin de nesiguranță, spuse :

— Da, te aud, dar cine ești ?

„Poți să-mi spui Înger, pentru că eu voi fi pentru tine ca un înger păzitor.“

— Dar... ești om ? Un individ în carne și oase ? — întrebă neîncrezător lunganul.

„Nu aștepta vreun răspuns la asta. Aș putea spune orice, însă tu nu ai putea verifica. Este mai bine ca tu să mă consideri doar un prieten și este suficient.“

— Ești prietenul lui Mada ?

„Îi sînt prieten, dacă asta te liniștește.“

— Dar cum de ești... în capul meu ?

„Consideră-mă un fel de conștiință, conștiința ta pentru noua misiune. Te voi ajuta de fiecare dată cînd vei avea nevoie, te voi avertiza cînd vei fi în

pericol și te voi sfătui cînd va trebui să alegi, te voi călăuzi cînd vei vorbi... Vom fi o ființă unică, la bine și la rău."

Acele cuvinte îi aduseră aminte de ultima întîlnire cu Mada, misiunea...

— Unde sînt ?

„Dacă privești în jur vei afla singur răspunsul" — zise vocea.

Și omul dădu curs sugestiei primite : casele înșirate de-a lungul străzii erau anonime aidoma tuturor celor din orășelele construite în grabă ; nici o trăsătură caracteristică nu le diferenția pe unele de altele. Obișnuitele tomberoane cu gunoi împiedicau automobilele să folosească și spațiul îngust al trotuarelor : o panoramă fără istorie. Deasupra de acoperișurile locuințelor se înălțau însă impunători enormi stîlpi de ciment care susțineau o bandă lungă și cenușie, suspendată între cer și pămînt, peste care fulgerau, cu zgomot, faruri cu lumina rece...

— Este localitatea Norei ! — exclamă el. Prima în care am ajuns cu Mada.

„Exact, iar aici vei găsi mulți prieteni care te așteaptă."

— Și ce trebuie să fac ? — întrebă îngrijorat omul.

Frigul nopții începuse să-l pătrundă și, în ciuda senzației de siguranță care deriva din misterioasa prezență a Îngerului, lui începu să-i fie frică.

„Azeneg-ul are mulți dușmani, iar tu trebuie să-l aperi de ei, Niac."

— Dar eu nu știu nimic despre Azeneg, despre dușmanii lui ! — protestă Mino. În plus, de ce îmi spui Niac ?

„Acesta este noul tău nume. Nu mai ești Mino, delincventul refuzat de societate ; acum în tine s-a născut Niac, brațul violent al Azeneg-ului. Încă nu ai voie să știi tot : l-ai cunoscut pe Tatăl cel Bun și știi că se pregătește să adune în jurul său oameni de bună credință pentru misiunea care îl așteaptă. În această activitate pe care o desfășoară știi bine că dușmanii tăi și ai lui se străduiesc să-l împiedice : este vremea să răspundem la răul pe care îl fac, a venit timpul să ne ocupăm de ei. Eu te voi ajuta să înțelegi și să îndeplinești ceea ce trebuie. Însă acum relaxează-te, să nu ne pierdem vremea cu vorbe. Peste puțin timp va sosi un frate de-al nostru, te va însoți într-un adăpost sigur unde vei lua legătura cu tații familiilor..."

Și ca o confirmare a celor spuse, zgomotul unui motor se suprapuse peste zumzetul superstrăzii. Niac caută din priviri vehiculul care trebuia să vină și se cutremură :

— E de la poliție ! — mormăi el și încercă să se ascundă printre umbrele din jur.

„Nu te teme" — îl încurajă Îngerul. „Este unul dintre oamenii noștri. Întîmpină-l liniștit."

Niac șovăi, dar pînă la urmă se supuse, se ridică și se așeză în lumina unui bec. Automobilul de culoarea cerului trase aproape de el, se opri, portiera se deschise și o voce reverențioasă îl invită să urce :

— Bine ai venit, tată Niac, te așteptam. Eu sînt Eztra, din familia tatălui Farraghint.

Mino se așeză și privi neîncrezător chipul tînăr și surîzător pe care străluceau excitanți doi ochi negri. Se opri apoi să-i privească uniforma împodobită cu șnururi și nasturi aurii.

— Știai că voi veni ? — întrebă el cu vocea moale.

— Ne-a prevenit Mada.

— L-ai văzut pe Mada ? Unde este ? Cînd pot să-l întîlnesc ?

Prea multe întrebări la un loc supuseră puțin mintea lui Eztra la un efort considerabil, dar în sfîrșit răspunse :

— Tatăl cel Bun apare în mijlocul familiei noastre din cînd în cînd, ne încurajează cu vorbele sale și apoi dispare. Ultima dată ne-a vorbit despre venirea lui Niac, cel care ne va călăuzi în lupta noastră împotriva celor răi. Iar tu ai venit.

Totul apărea clar, cele mai mici detalii se îmbinau perfect ; cu toate acestea, în mintea lui Mino mai rămînea o zonă întunecată din care țîșneau incontrolabile îndoieli și îngrijorări. Se lăsă pe spetează scaunului și se strădui să se închidă în sine.

„Simt că nu ești liniștit“ — apăru la momentul potrivit vocea Îngerului și umplu din nou golul provocat de neliniștile lui. „Relaxează-te, peste puțin vei cunoaște mulți dintre prietenii Azeneg-ului, te vei bucura de stima și de prietenia lor : nu-i dezamăgi cu temerile tale.“

Niac, surprins ca și cum ar fi fost pe punctul de a face o nelegiuire, încercă să se justifice, iar cuvintele lui îl făcură pe cel ce conducea să tresară alarmat.

— Ai nevoie de ceva, tată Niac ? — întrebă tînărul cu o nemărginită bunăvoință.

Încurcat, cel întrebat negă.

— Gîndeam cu voce tare — mormăi el și se închise în sine însuși.

„Nu încerca să comunici cu mine cînd mai sînt și alte persoane de față“ — îl preveni Îngerul din misterioasa sa ascunzătoare. „Cei care sînt în preajma ta ar fi nedumeriți. Trebuie să te izolezi, și să-mi vorbești totdeauna în șoaptă, iar eu te voi auzi. Oricum, trebuie să știi că aud ceea ce aud urechile tale. Sper că asta nu te deranjează, dar este singurul mod în care te pot ajuta în momentele în care ai avea nevoie. Acum relaxează-te, iar eu voi veghea asupra ta.“

Mino se simți lezat, dar avu prezența de spirit să țină totul pentru el. Îngerul era cumva în stare să citească și gîndurile lui ? Mai formulă și alte supoziții, apoi se retrase cu promptitudine într-o stare de așteptare pasivă ; protectorul său nu replică... Mintea îi rămînea deci independentă, era încă el însuși în adîncul ființei sale, nu Niac, nu tatăl unei secte de nătîngi, ci nenorocitul și meschinul ticălos din totdeauna. Ideea aceasta îl bucură și îl terorizâ în același timp. Ce ar fi trebuit... ce ar fi vrut ca el să facă ? Senzații de euforie și de disconfort alternau în el, apoi îl cuprinse o toropeală subtilă ; găsi de cuviință că totul este coerent, perfect, înălțător, și fără să vrea adormi din nou în scaunul comod al automobilului poliției din sectorul XXXVI.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

Dimineața fu anunțată de obișnuitul zumzet al megafoanelor : un zgomot surd, iritant, care distrugea amintirea ultimului vis care se încăpățîna să mai întîrzie în mintea oamenilor somnoroși ; oameni care, prin înfățișarea lor, păreau sănătoși, robuști, frumoși. Toți, în afară de unul...

Tarni ieși din starea incertă de somnolență cu o stranie senzație de indispoziție interioară ale cărei origini le cunoștea foarte bine. Înainte de a se ridica în șezut în cușetă, își opri îndelung privirea asupra celorlalți care se aflau în încăpere. Artificialii deja începuseră să se îmbrace, o vorbărie gălăgioasă se ridica din primele dialoguri glumețe ale tinerilor care se arătau pregătiți să înfrunte noua zi, iar polițistul, încă o dată, încercă un profund dezgust pentru acele creaturi născute de mașini programate să producă doar forme perfecte și monstruos de omenești. Își blestemă în gînd superiorii care îl desemnaseră pentru Serviciile Speciale fără să se sinchisească măcar să-l întrebe ce gîndea despre asta.

Nu se putea lua așa un om de peste patruzeci de ani și să-l arunci într-un fel de cazarmă izolată unde-

va la țară, ca și cum ar fi fost vorba de un simplu recrut. Nu, nu se putea ! Și asta numai pentru că a avut ghinionul să vadă la față un individ care se plimba de colo-colo propovăduind ca un Cristos, în așteptarea probabilei sale crucificări. Din ce cauză Mada la atrase atenția celor de la Serviciile Federale încă nu reușea să-și explice ; în ciuda pălăvrăgelii generalului Noyent, el era sigur că dedesubt trebuie să fi fost un motiv tainic... iar acest fapt, în mod sigur, nu putea să contribuie la ameliorarea stării sale.

— Domnule căpitan, sînteți chemat.

Tarni se scutură de gînduri și privi chipul blond care se afla în fața lui. Pentru o clipă încercă să dea un nume acestuia : Mosseg sau Farl... sau poate altul din blestemata lor stirpe. Instinctul său de polițist îl împinse să examineze diferitele trăsături pe care le avea la dispoziție : după cîteva clipe recunoscu reflexul albastru deschis al ochilor lui Mosseg și încercă o senzație de satisfacție pentru flerul său. Auzi din nou megafonul pronunțîndu-i numele.

— Sîntem așteptați la Centrul Operativ — reluă tînărul, în timp ce cu gesturi iuți își acoperea pîntecele cu o bluză de culoarea măslinelor verzi.

— Sînt gata într-o clipă — îi garantă polițistul, care se și grăbi să se ridice. Se îmbrăcă repede, chiar dacă de cînd se afla la baza aceea renunțase la uniforma sa pentru o haină de militar oarecare, iar acest lucru l-a făcut după aceea să se simtă umilit.

În curte fu izbit de aerul înțepător al dimineții și de mugetul scăzut care venea dinspre grajduri unde chiar și animalele dădeau impresia că acceptă fără chef apariția zilei.

— Sînt multe vaci ? — îl întrebă pe însoțitorul său.

Acesta zîmbi și clătină din cap.

— Vreo douăzeci, cît să salveze aparențele ; pe de altă parte, sîntem destul de izolați pentru a nu apărea probleme în legătură cu viața noastră particulară.

Turni consimți, ca și cum ar fi fost vorba de probleme deosebit de interesante, apoi își aruncă privirea în altă parte și zări dealurile în depărtare, petele de umbră care trădau existența pădurilor, cerul cenușiu. De zile întregi nu vedea altceva și începuse să regrete turbulentul său sector.

Centrul Operativ ocupa în întregime parterul unei mici clădiri izolate de restul fermei ; nimic nu trăda pentru ce era folosită, în afară de o mică antenă orientată spre orizont. Interiorul, chiar dacă era spațios, rezerva puțin spațiu ființelor omenești, doar cîțiva metri pătrați, printre o mulțime de dispozitive, panouri și terminale video ; iar în acest spațiu generalul Noyent, cu vreo cîțiva artificiali, îl așteptau, sprijinindu-se de o masă luminoasă pe a cărei suprafață era desenat planul unui orășel destul de cunoscut. Văzîndu-l, schiță un salut și-l invită pe polițist să ia loc lîngă el.

— Poate reușim — declară el cu o mină impersonală. Ce știți să-mi spuneți despre ajutorul dumneavoastră, căpitane ?

Cel întrebat șovăi.

— Eztra... — murmură el nesigur. Nu se poate spune mare lucru despre el. Singurul lucru pe care știe să-l facă este să prepare cafeaua și să pună în ordine hîrțoagele. N-a fost niciodată mai isteț și chiar

dacă a fost tras pe sfoară de acel sfînt mă îndoiesc să fi avut vreo contribuție la infiltrarea în centrul de calcul.

— Da, mă gîndesc și eu la asta — zise generalul. Totuși, l-am pus sub urmărire, am ascuns microfoane în locuința lui și în hainele pe care le poartă ; în concluzie l-am ținut sub supraveghere ziua întreagă : știm la ce oră se trezește, ce programe de televiziune urmărește, ce mănîncă... Mada nu putea să convertească la întîmplare un polițist, trebuia să aibă un scop ! Iar acum a intervenit ceva care ar putea să ne dea dreptate : ieri noapte subiectul, contrar obiceiurilor sale, a luat un automobil al poliției.

— Eztra ! Într-o mașină ? — comentă căpitanul îngrozit. Dar nu-i posibil, niciodată n-a fost capabil să conducă un automobil, e prea greu pentru el !

— Și totuși asta s-a întîmplat, și avem toate motivele să credem că Eztra a întîlnit un personaj foarte important pentru madei.

— Mada — scrîșni Tarni.

— Nu, își spunea Niac, un nume nou pentru noi, dar nu și pentru ei : informatorii noștri au observat o oarecare agitație în diferite familii. Au avut loc mai multe ședințe în timpul acestei săptămîni, toate acestea ar putea prevesti întoarcerea lui Mada. Trebuie neapărat să-l capturăm — conchise Noyent —, iar dumneavoastră trebuie să ne ajutați. Datele de identificare pe care le posedăm ar putea să fie inutile, ne încredem mai mult în intuiția dumneavoastră de polițist.

— Știți deja unde se află acest Niac ?

— Nu, dar astăzi Eztra are ziua sa liberă și credem că se va duce la el. Unii dintre oamenii noștri îl vor urmări, iar voi veți fi cu ei.

Tarni se simți mai în largul său revăzînd localitatea după o săptămînă de izolare la fermă, ca și cum s-ar fi așteptat ca lumea să crape din cauza absenței sale. Cu un suspin se relaxă și își lăsă gîndurile să zburde în voie, copleșit în întregime de zgomotul încet al motorului automobilului.

— Omul nostru a ieșit din casă — îl informă Mosseg care stătea lîngă el. Deocamdată îl va urmări un alt agent, noi vom interveni mai tîrziu.

— Sînt convins că totul se va sfîrși cu o pierdere de timp — nu se putu abține căpitanul. Cu oamenii mei am încercat de mai multe ori să-l surprindem pe Mada în cotloanele lor, dar asta nu ne-a servit la nimic. Totdeauna am fost gata să credem că era acolo. În schimb, n-am făcut altceva decît să ne pierdem timpul de pomană.

— De data aceasta s-ar putea să fie cu totul altceva — îi aminti artificialul. Un echipaj tocmai survolează zona cu un elicopter, în timp ce altul este gata să intervină pe stradă ; avem oameni pînă și în rețeaua de canalizare. Indiferent în ce direcție s-ar deplasa Eztra, noi îl vom înhăța.

— I-ați avertizat pe cei din sector ?

— Nu, trebuie să fie o acțiune surpriză.

Tarni clătină din cap.

— Vor fi unii care vor protesta.

— Avem avizul guvernului federal.

Zumzăitul unui transmițător îl întrerupse : tînărul îl ascultă pe îndepărtatul interlocutor, apoi mormăi ceva către șofer și zîmbi.

— Reușim, a luat automobilul și se îndreaptă spre periferie. Îl vom urmări mergînd de-a lungul străzii paralele.

Timpul părea că își încetinește cursul, măsurat de lenta deplasare pe străzile orășelului și de mesajele radio din ce în ce mai dese. În timpul acelei așteptări Tarni își revăzu trecutul său de agent al secției de criminalistică, plictiseala urmăririlor fără sfîrșit, interminabilele nopți petrecute sub umbra cine știe cărei porți, așteptînd ca delincventul vizat să-și facă poftele... Poate că alesese un drum greșit, poate greșise complet. Privi cu invidie o mică familie care tocmai ieșea din supermagazin, ai cărei membri erau încărcați cu pungi de plastic ; în curînd ei se vor afla strînși în jurul unei mese și vor mînca, cu ochii nedezlipiți de la televizor și... Pe neașteptate totul căpătă alte dimensiuni.

— Ceva nu merge ! — exclamă el. Apoi, observînd privirea întrebătoare a colegului său, reluă : Acolo, afară, privește, aproape că nu-i nimeni.

Mosseg Hamilton însă nu-și schimbă expresia nedumerită a feței.

— Dar nu-ți dai seama ? A trecut de unsprezece, este vremea cînd gospodinele se grăbesc să iasă după cumpărături, pensionarii își fac plimbarea și se termină primul schimb la școală. Pe străzi ar trebui să fie multă lume — insistă Tarni alarmat.

Artificialul își aruncă din nou privirea în jur și privi cu alți ochi trotuarele goale, mașinile rare, magazinele aproape pustii...

— Ce vreți să spuneți ? — întrebă el îngrijorat.

— Nu știu, dar nu este în regulă.

— Îl voi informa pe general — se hotărî Mosseg, dar fu urmat imediat de apelul transmițătorului. Ascultă și, în sfîrșit, ridică din umeri.

— Nu mai e timp. Eztra a părăsit automobilul. Acum este rîndul nostru.

Parcară și coborîră în grabă. Dincolo de spațiul protector al automobilului lumea dimprejur căpătă tonalități de discretă ostilitate. Cei doi o apucară în grabă pe un trotuar care se pierdea printre niște blocuri cu fațadele de culoare deschisă, pe lîngă mici grădini uscate din cauza iernii și a nepăsării oamenilor. Acum Mosseg își folosea ceasul de mînă : era acolo ascuns un microradio care prin intermediul unui țăcănit ritmic, îi sugera direcția pe care trebuia s-o urmeze. Tarni, lîngă el, se simțea din ce în ce mai jenat ; strada era pustie, iar din spatele ferestrelor i se părea că este spionat de mii și mii de ochi amenințători. În sfîrșit, o figură umană răsări din spatele unui tomberon cu resturi, travestit într-un bătrîn cerșetor ; la trecerea lor abia dacă își ridică puțin capul, întinse o mînă murdară pentru a cere un ban și șopti :

— A doua străduță la dreapta ; găsiți acolo o poartă care duce spre interior : acolo este. Oamenii noștri sînt în furgonul de la spălătorie, dați voi semnalul.

Mosseg se prefăcu a nu-l lua în seamă și trecu mai departe.

Străduța continuă cu o curbă bruscă printre pereții a două clădiri mari și vechi, urmînd linia neregulată a unei pante care sfîrșea într-o curte cenușie, unde soarele abia dacă își lăsase amintirea. O femeie de culoare stătea rezemată de stîlpul ușii într-un ungher întunecat ; părea că stă acolo dintotdeauna.

Își înălță capul pentru a-i putea încadra cu privirea pe cei doi oameni care treceau pe lîngă ea, schiță un surîs, apoi, și mai iute de cum îi privise, îi ignoră.

Tarni simți cum se trezește în el instinctul de polițist.

— Femeia aceea nu-i o damă de consumație cum vrea să ne facă să credem — murmură el. Nici un fel de fard, și apoi privirea sa prea... prea senină...

— Crezi că este o santinelă ?

— Da, iar noi, doi prostănaci care ne lăsăm păcăliți — conchise cu amărăciune Tarni.

— Omul nostru este aici, aproape ; Farl și cu echipajul său sînt gata să intervină cu elicopterele — îl asigură Mosseg deloc îngrijorat. Trebuie doar să localizăm unde se adună : dacă este acolo Mada, îl vom înhăța, dacă nu, salutăm și ne vedem de drum. Ăștia sînt oameni liniștiți, nu ne paște nici un pericol.

Se opriră în fața unei uși întredeschise și se prefăcură că se interesează de numărul pe jumătate șters care se găsea deasupra ei ; străduța continua să coboare spre garajele subterane ale locuințelor. Nu se vedea nici țipenie de om, singurul semn de viață venea dinspre un aparat de radio, deschis la vreunul dintre etajele superioare.

— I-am anunțat pe oamenii noștri, în curînd vor fi aici. Toată zona este înconjurată.

— Atunci să mergem — îi sugeră Tarni și, împins de un impuls inconștient, trecu împreună cu artificialul dincolo de prag. Coridorul era scăldat în întuneric și polițistul se opri o clipă pentru a-și obișnui

ochii cu bezna ; apoi începu să meargă încet, iscodind liniștea care îl înconjura.

— Radioul a fost închis — observă el alarmat.

— Poate fi o simplă întîmplare — presupuse celălalt. În orice caz echipa de intervenții se află deasupra noastră, nu avem de ce să ne temem.

— Dar cum vor coborî în curtea asta ? Nu-i suficient loc care să le permită aterizarea.

— Se vor ajuta de corzi, nu te îngrijora.

Dar nu frica îl încerca pe Tarni. Erau mulți ani la mijloc de cînd înfrunta destule primejdii urmărindu-i pe criminali și își amintea încă acel amestec de excitare și frică pe care-l simțea înaintea fiecărei acțiuni... Nu, în acel moment simțea înăuntrul său ceva deosebit : un fel de *alter ego* care îi sugera în continuare cuvintele, mișcările, senzațiile. Totul se desfășura după un scenariu a cărui semnificație nu o putea înțelege. Încetă să mai reflecteze și, cu hotărîre (așa cum îi cerea necunoscutul regizor), o luă înainte pe coridorul care ducea spre trei camere : toate erau pustii. Se grăbi să urce la etajele superioare, în timp ce zgomotul motoarelor care se apropiau risipi liniștea care îi împresurase.

*

Camera era ticsită peste orice așteptare cu tineri veniți anume să-l vadă pe Niac, brațul lui Mada. Tatăl Farraghint, un bătrîn alcoolic care în mod miraculos renunțase la sticlele cu băutură pentru Azeneg, se complăcu în a-l prezenta într-un interminabil discurs, apoi îi cedase oaspetelui locul de pe lada de lemn folosită drept podium. Dar acesta refuză :

cu cei aproape doi metri ai săi nu avea nevoie să recurgă la asemenea artificii.

— Nu am multe să vă spun — declară el sec. Sînt aici pentru a întări credința voastră și să vă vorbesc despre Tatăl cel bun care este mereu în mijlocul nostru.

Sosise numai de o zi și cu toate acestea Mino spusese lucrurile acestea de mai multe ori în situații similare, iar acum nici nu mai lua în seamă sugestiile îngerului ; își amintea foarte bine cuvintele, mereu aceleași, și mai știa, de asemenea, și cînd era momentul să producă miracolul. Reușise să capteze atenția celor prezenți : priviri prostite de setea de a asculta, copilandri, bărbați și bătrînele care dădeau impresia că sînt dispuși să creadă cu ușurință orice. Iar el putea să le ofere mult mai mult. Își concentră gîndurile asupra amintirii lui Mada, figura lui descărnată, ochii lui aprinși... și în timp ce toți rămîneau cu gura căscată într-un „O“ de uluire, Tatăl cel Bun apărea, plutind prin aer, învăluit într-o impalpabilă ceață albăstruie și strălucitoare. Citeodată memoria sau imaginația îi jucau feste și atunci sfîntul apărea cu părul alb sau prea cărnos, dar cei prezenți nu se opreau asupra detaliilor și, ca întotdeauna, localul răsună de strigătele lor isterice, de suspinele lor, de invocațiile lor.

— ...Strîngeți-vă puterile pentru Azeneg, frații lor, pregătiți-vă pentru clipa decisivă...

Ceva însă tulbură mintea lui Niac, iar apariția se destrămă într-un vîrtej de pete colorate.

„Sînt pe punctul de a sosi“ — îi comunică pe neașteptate Îngerul din adîncul inimii. „Trebuie să te ascunzi“.

Mino se clătină.

— Cine ?

„Agenții de la Serviciile Speciale, dar să nu-ți fie frică, nici unul dintre ei nu te va recunoaște ; intră printre madei și fă-l pe Farraghint să se întoarcă pe podium.“

Omul ezită, privi în jur în căutarea unei ieșiri pentru a fugi, dar, înainte de a alerga spre ușă, o forță atotputernică puse stăpînire pe membrele sale.

„Este inutil să fugi, ei controlează întreaga clădire, rămîi calm și nu ți se va întîmpla nimic.“

Ca un robot, se îndepărtă de centrul încăperii.

— Fraților, — murmură el cu vocea moale —, dușmanii Azeneg-ului se pregătesc să ne atace... ascundeți-mă.

Vorbele lui îi alarmară pe cei de față. Bătrînul Farraghint se căzni să vorbească, dar limba sa refuză să se miște ; o panică discretă era pe punctul de a se răspîndi printre cei prezenți.

„Controlează-te, Niac“ — îl imploră Îngerul. „Transmiți frica ta fraților noștri. Trebuie să-ți păstrezi mintea senină.“

Mino abia dacă-l mai auzi, sufocat de lupta crudă care se dădea în ființa lui între intrusul care îl comanda și neliniștea lui crescîndă.

— Sînt agenți ai Guvernului... Artificiali — se bîlbîi el, în timp ce spaima atingea apogeul. Continuă să se îndrepte spre ușă, dar se opri din nou din cauza zgomotului unui elicopter care se apropia. Fu cuprins de panică, ar fi vrut să urle, să plîngă... se simțea ca un animal hăituit.

Îngerul cu șmecheriile lui nu îi mai putea veni în ajutor : era singur !

Tarni se oprise dintr-o dată, cuprins pe neașteptate de neliniște.

— E în regulă ? — îl întrebă artificialul.

Celălalt evită să-i înfrunte privirea întrebătoare, clătină din cap și continuă să urce scările, încet, ca și cum fiecare treaptă ar fi fost tot mai înaltă, tot mai îndepărtată.

O ușă de la etajul superior se deschise și o lumină stinsă pătrunse pe palier ; în prag apăru o figură slabă, exagerat de înaltă.

— Cine sînteți ? Ce vreți ? — urlă el cu o voce plină de furie.

Ziariști — se grăbi să răspundă Mosseg. Vrem să-i luăm un interviu lui Mada, Tatăl cel Bun.

— Minți ! — rînji lunganul. Tu ești un monstru care nu a fost născut din pîntec de femeie și cu tine mai este și un polițist care a persecutat vreme îndelungată frații din acest ținut.

Tăcu, și în liniștea care se așternuse din nou în casă se auziră imediat după aceea pe neașteptate strigătele a o sută de guri. Niac se cutremură, se dădu la o parte, iar pe ușă ieșiră în grup mai mulți indivizi furioși care țineau în mîini drugi de fier și cuțite. Tarni rămase năucit și înspăimîntat. Purta un pistol în haină, într-o clipă ar fi putut să-l scoată și să-l oprească pentru totdeauna pe Niac și pe discipolii săi, dar nu reuși nici măcar să schițeze vreun gest. Îl privi uluit pe un tînăr mulatru care se repezise asupra sa strîngînd în mîini o lamă argintie, gata să-l lovească... Așteptă resemnat, însă acesta trecu mai departe. Artificialul din spatele său

nu șovăi, trase și agresorul se prăbuși la pămînt cu un urlet de durere.

— Fugi ! — strigă Mosseg, însoțind ordinul cu o smuncitură care îl zgîlțîi pe polițist din încheieturi și îl făcu să iasă din transa în care căzuse.

Fugiră amîndoi în jos pe scări, sărind peste trepte, căutînd lumina protectoare a zilei.

— Eu l-am mai văzut pe individul acela ! — reuși Tarni să exclame în sfîrșit, reușind să iese din inerția în care căzuse.

— Repede — îl zori artificialul în timp ce trăgea încă pe coridorul întunecat. Vor avea grijă oamenii mei să-i pună la punct pe acești nemernici.

Ajunseră în străduță și se împiedicară de corpul unui om cu capul sfărîmat.

— Isuse Cristoase ! Dar ce se întîmplă aici ?

Trupurile erau răspîndite peste tot prin curte și aveau în comun o mare pată de sînge care, în șiroaie închise la culoare, curgea spre gura uunui canal de scurgere. Ceva mai departe, o hoardă de oameni urlînd fugăreau cîteva figuri care alergau de-a lungul străduței, în timp ce de la ferestrele clădirilor alți furioși aruncau asupra lor cu pietre. Peste zgomotul îngrozitor al mulțimii se suprapuneau din cînd în cînd rafale de armă și gemetele celor răniți.

— Îi măcelăresc... — șopti contrariat căpitanul.

— Să nu ne mai gîndim la asta acum — îi ordonă celălalt. S-o luăm în sens contrar, nu vom putea face față la toți oamenii ăștia.

Celălalt ascultă și, lipit de pereții caselor pe lîngă care trecea, alergă în direcția indicată. Abia făcuseră cîțiva pași, cînd auziră o voce isterică strigînd în spatele lor :

— Asasinilor ! Asasinilor !

Tarni rămase cu ochii pironiți asupra chipului unei bătrîne cu părul zbîrlit care se ivise de la parterul unei clădiri.

— Doamnă, — strigă el —, sîntem de la poliție, nu aveți de ce să vă temeți.

Ea însă își reluă strigătele și deodată clădirile din jur prinseră viață ; la fiecare fereastră apărură chipuri răvășite, și asupra celor doi ghinioniști se revărsă o ploaie de obiecte de toate felurile.

— Dar, oare, ce se întîmplă cu lumea asta ? — se întrebă polițistul apărîndu-și capul cu mîinile.

Mosseg, de lîngă el, trase o rafală în aer cu scopul de a-i intimida pe ceilalți.

— N-avem timp pentru explicații ! — exclamă el. Trebuie să ne cărăbănim cît mai repede posibil.

Colegul său nu avu nimic de obiectat ; tocmai se ferise de un vas cu muscate care se făcuse țăndări la picioarele lui, încît vreme de mai multe clipe pline de pericole alergă pe urmele artificialului apărîndu-se cu brațele de obiectele care curgeau asupra lui de pretutindeni. Îl cuprinse o cumplită durere cînd ceva îl lovi la umăr și se rostogoli izbindu-se de o grămadă de cutii îngrămădite pe trotuar. Totul i se încețoșă pînă cînd cineva îl înhăță cu putere de un braț și îl tîrî la adăpostul unui gang.

— Alcargă, aleargă ! — auzi o voce chiar în urechi, în timp ce urletele mulțimii de urmăritori se făceau auzite tot mai aproape ; în brambureala aceea i se păru că aude deasupra capului zgomotul produs de un avion. Începu din nou să alerge simțind cum îi vîjîie capul și cum inima i se zbate frenetic în piept.

Trecu parcă o eternitate ; oriunde își îndreptau pașii dădeau peste oameni care țipau și alergau după ei. Întreg orașul lăsa impresia că este populat cu dușmani însetați de sîngele lor. Apoi un elicopter de culoarea laptelui se lăsă pe stradă chiar în fața lor.

— Nu te speria, sînt prieteni — îl liniști Mosseg, aruncîndu-se înăuntru printr-o ușă care se deschise-se. Celălalt îl urmă și se întinseră amîndoi pe suprafața metalică alături de alte corpuri ghemuite în umbră.

— Cîți oameni am pierdut ? — întrebă Mosseg ridicîndu-se în șezut după un lung răgaz de odihnă.

— Din echipa noastră, trei — răspunse cineva. Dar în altele probabil că sînt pierderi importante : cei de pe acoperiș nu au avut nici o scăpare, au fost aruncați jos.

— Nu știți nimic de Farl ? Era un Hamilton, ca și mine.

O liniște tristă se așternu după această întrebare.

— De la bază nu ne-au avertizat că va trebui să ne luptăm cu toți nebunii ăștia — protestă altul care se afla în carlingă, mai în spate. Nici măcar n-am avut pistoalele încărcate.

Tarni își reveni încet din leșinul în care căzuse și începu să ia cunoștință de lumea din jur : pereții de tablă, podeaua care vibra, cîțiva artificiali ghemuiți lîngă el, dialogurile lor pline de ranchiună. Apoi văzu că unul dintre ei, chiar la picioarele sale, avea fruntea bandajată și buzele încrețite sugerînd o mută lamentație. Abia acum își aminti de durerea de la umăr și, cu gesturi stîngace, încercă să-și scoată haina. Unul dintre artificiali se grăbi să-l ajute.

Își ridică privirile și descoperi chipul dulce al unei domnișoare.

— Ești rănit ? — îl întrebă ea.

El nu se grăbi să răspundă, și atunci ea, cu un surîs, îi tăie cămașa și îi arătă o rană care se întindea de la baza gîtului pînă la cot.

— Nu mișca — îi ordonă infirmiera. Poate fi ceva rupt.

Polițistul o ascultă și simți o deosebită plăcere cînd fetișcana îl atinse cu degetele ei ușoare pentru a urma de-a lungul pielii conturul claviculei.

— A fost rău, nu ? — îl întrebă domnișoara în timp ce scotea din trusă niște bandaje.

— Nu ne așteptam la asta — admise el cu amărăciune. Madeii au apărut întotdeauna ca niște oameni liniștiți, creduli, de o blîndețe absolută.

— Tu ai fost cu Mosseg — îi aminti ea arătîndu-l pe artificialul care se ghemuise în spatele vehiculului într-o tristă însingurare.

Tarni confirmă.

— Era foarte legat de Farl — continuă infirmiera. Era ultimul care a mai rămas din familia lui. Dar tu nu ești un... artificial, cum ne numiți voi, nu poți înțelege...

— Familie ? — repetă el nedumerit.

— Da, și noi avem o familie, fără tați și mame sau alte rude, ci numai frați — îi explică domnișoara în timp ce îl bandaja. Toți cei care se năș-teau în același laborator, din aceeași cultură, căpătau același nume luat la întîmplare din cartea de telefon și deveneau o familie, creșteau împreună, trăiau împreună. Îmi amintesc că în institutul unde m-am născut eu personalul ne trata cu răceală ; noi,

care eram doar copii, nu simțeam nici un pic de căldură, nici un pic de afecțiune, iată de ce frații noștri, surorile noastre reprezentau totul pentru noi : dincolo de ei nu era decît indiferența și aversiunea... Scuză-mă, dar nu cred că este momentul pentru a povesti toate aceste lucruri. Iată, acum totul este în regulă. Nu ai nimic rupt. Cînd vom ajunge la bază îți voi reface bandajul.

Și se îndepărtă repede pentru a se ocupa și de alții.

Tarni rămase încurcat. Nu reuși nici măcar să-i mulțumească ; apoi, împins de instinct, se tîrî pînă lîngă Mosseg și, după o clipă de ezitare, îi puse o mînă pe umăr.

— Am aflat de Farl, îmi pare rău — îi șopti el.

Artificialul ridică atunci capul și lăsă să i se vadă doi ochi plini de o tragică resemnare.

— Eram cincisprezece din aceeași cultură, toți gemeni — suspină el privind în tavan. Din capriciu, experimentatorii de la laboratorul genetic au creat pentru fiecare o culoare deosebită a ochilor ; pentru ei nu era decît un simplu exercițiu, pentru noi cei din familia Hamilton era însă singurul element de distincție ; ochi verzi, roșii, de culoarea mării... ca cei ai lui Farl. Și noi eram foarte mîndri de asta... Iar acum toți sînt morți, toți au fost omorîți...

Polițistul încercă să găsească niște cuvinte de încurajare, apoi se mărgini să dea din cap, ca și cum ar fi vrut să mai domolească într-un fel sentimentul de vinovăție care încolțise în sufletul lui, și în sfîrșit spuse :

— Acum s-a terminat. De ani de zile n-au mai avut loc acțiuni împotriva artificialilor, lumea vă lasă în pace.

— Asta pentru că nu au mai fost autorizate și alte nașteri — protestă cu tristețe Mosseg. Dar ceea ce s-a întîmplat astăzi ne avertizează că vor începe iarăși.

— Madeii nu s-au răfuit cu voi, putea să i se întîmple oricui.

Celălalt vru să răspundă, însă renunță. Pentru o clipă, Tarni văzu în el un om, un om sărman singur-singurel, și îl încercă ceva foarte asemănător milei.

— Azi mi-ai salvat viața — murmură el.

Artificialul îl privi adînc în ochi pe interlocutorul său și schiță un surîs.

— Și tu ai fi făcut la fel în locul meu, n-are rost să mai vorbim.

Polițistul îi dădu dreptate și încercă să ignore răspunsul diferit care simțea că este pe punctul de a se naște în mintea sa.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

„Niac, de ce nu ai vrut să mă asculți ?“ Vocea Îngerului îi întrerupse starea de liniște care se înfiripase în el după luptă. Mino rămase singur în cameră, tolănit în fotoliul din imitație de piele, încă nedumerit după toate cele pe care le văzuse. Nervozitatea din primele momente acum se stinsese, la fel ca văicărelile răniților și urletele mulțimii înverșunate ; îl încerca, în ciuda golului interior în care se cufundase, un inexplicabil sentiment de vinovăție pentru tot ce se întîmplase. La chemarea invizibilului său protector tresări și instinctiv îl căută cu privirea pe interlocutor ; apoi într-o lentă aducere aminte își dădu seama și îi răspunse obosit :

— Mi-a fost frică... Dar ceea ce s-a întîmplat după aceea a fost îngrozitor : toți morții aceia...

„Necredința ta a provocat totul.“

— Nu, un moment... nu sînt vinovat, oamenii s-au dezlănțuit ca niște posedați de spirite — protestă omul încercînd să se descotorosească de îndoielile care-l frămîntau. Eu n-am vrut să se năpustească asupra acelor oameni înarmați... N-am făcut nimic

să-i încurajez, mi-a fost doar frică și am fost furios...

„Ar fi trebuit să ai încredere în mine, să-mi asculți vorbele. Dacă te-ai fi ascuns printre ceilalți madei nu ți s-ar fi întîmplat nimic“ — continuă Îngerul imperturbabil.

— Baliverne ! Pe scări era un om al poliției, l-am recunoscut și m-a recunoscut și el pe mine. Sigur că nu puteam să mă ascund, eu știu prea bine cum procedează la interogatorii tipi ca el ! Dar ce a urmat după... Au fost sfîrtecați oameni în bucăți... Doar nu vrei să spui că eu sînt vinovat...

Îndepărtatul interlocutor nu se grăbi să răspundă, și în acele clipe lungi Mino își aminti cu lux de amănunte ultima experiență de viață trăită, și încet-încet autocompătimirea fu înlocuită cu o vie dorință de a înțelege, de a găsi o explicație pentru tot ce s-a întîmplat.

— Îngerule, tu care știi totul, explică-mi de ce m-am comportat așa. De ce, cînd mă aflu în mijlocul mulțimii și mă gîndesc la Mada, acesta apare ? Eu nu fac nimic deosebit, cu toate acestea...

„Niac, Niac, vei reuși, oare, vreodată să accepți realitatea fără să vrei încontinuu să știi ?“ — îl certă Îngerul pe un ton convingător. „După atîtea și atîtea minuni tu încă te mai îndoiești, vrei explicații. Cu toate că numai cu foarte puțin timp în urmă ai văzut cu ochii tăi cum tineri, bătrîni, bărbați și femei s-au năpustit împotriva acelor oameni înarmați numai pentru a te proteja pe tine, pentru a-l salva pe Niac, trimisul lui Mada. Mulți dintre ei au înfruntat moartea fără nici un pic de ezitare numai pentru că au fost împinși de credință, iar prin

credință aceste rebuturi umane s-au transformat în giganți. Cu timpul o să înțelegi și tu. Dar acum încetează să te mai autocompătimești, nu mai șovăi, dușmanii noștri și-au dat arama pe față și nu-ți mai poți permite să dai frîu liber egoismului tău prostesc. Tu aparții Azeneg-ului, nu uita asta. A venit vremea să apari în public, să te arăți ; trebuie să le vorbești celor care cred în Mada și în tine ; au nevoie de o călăuză, de un sfat".

— Nu știu ce să zic... mă simt foarte tulburat — murmură omul.

„Ei au înfruntat moartea numai pentru a te salva, iar tu pentru ei nu ești în stare nici măcar să-ți înfrîngi slăbiciunile ?"

Un imprevizibil ecou al propriei conștiințe îl făcu pe Mìno să tresară, un fel de flacără interioară care-l împinse să reacționeze. Se ridică în picioare și, cu un gest nervos, se eliberă de ultimele îngrijorări.

— Sînt gata ! — declară el.

„Bine, apari la fereastră și repetă mulțimii ceea ce îți voi spune eu. Amintește-ți că eu voi fi tot timpul cu tine."

O mulțime mută se îngrămădise în curtea interioară, la ferestrele și pe terasele din jur ; numai o piață rămăsese neocupată, și acolo zăceau, întinse pe cearșafuri albe, trupurile celor căzuți. Niac îi privi în tăcere și în timp ce zăbovi cu privirea pe îngrozitoarea recoltă a morții, simți cum lacrimi grele i se scurgeau pe obraji, în timp ce cuvintele se revărsau violente. După atîtea spaime, o plăcere discretă i se înfiripă în trup, o plăcere care izvora din noua stare de siguranță, din sentimente-

le de extatică admirație pe care o emana pădurea de chipuri cu privirea ridicată spre el, din sentimentul de putere pe care îl percepea. El era Niac, apărătorul Azeneg-ului, spaima dușmanilor săi. Îi fu nespus de ușor să vorbească, să le amintească celor de față cruzimea adversarilor veniți acolo înarmați pentru a ucide, să sublinieze sacrificiul martirilor și victoria. Apoi le explică în ce fel să se descotorosească de cadavre, cum să recupereze armele, cum să se organizeze pentru a deveni mai puternici.

— Astăzi, prieteni, diavolul și-a arătat chipul, de astăzi nu mai este posibil să-i ignorăm prezența. Dacă vă uitați cu atenție la corpurile slujitorilor săi veți descoperi din perfecțiunea formelor monstruoasa lui origine : ei s-au născut nu din dragoste, nu din carne, ci din nebunia științei umane, din capriciile savanților fără nici un Dumnezeu. Mada ne-a vorbit despre înțelegere și respect, eu astăzi vă cer dreptate și răzbunare.

Cînd se retrase de la fereastră era istovit, dar fericit. Îngerul tăcea, iar tăcerea lui echivala cu deplina aprobare : acționase bine.

— Frumoase cuvinte, Prăjină, într-adevăr frumoase !

Omul tresări, pentru că nu își dăduse seama mai devreme că mai era cineva în încăpere. Își ridică privirea în direcția de unde se auzise vocea și se căzni să-l recunoască pe acel om scund, grăsan, cu ochi bovini, dichisit ca un mare domn.

— Tu, aici ! — spuse el în sfîrșit.

CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA

Pentru înmormîntarea victimelor nu avusese loc nici o ceremonie deosebită, nici un fel de slujbă, nimic în afară de afișarea unei liste de nume la intrarea în cantină. Pe de altă parte, cînd un artificial murea, nu erau nici rude care trebuiau anunțate, nici incomoda problemă de a explica cine știe cui de ce unul dintre cei dragi murise. Dar acea indiferență aparentă nu-l împiedică pe Tarni să perceapă o realitate cu totul diferită : ceva se schimbase la fermă, ceva care se respira odată cu aerul proaspăt al cîmpurilor, ceva care se auzea în liniștea apăsătoare întreruptă doar din cînd în cînd de mugete ușoare venind dinspre grajduri, ceva care se putea citi în ochii acelor creaturi tragic de însingurate. Acea comunitate părea o epavă în derivă, un ultim bastion al existenței lor pe care o duceau suportînd angoasa de a fi permanent asediați de un univers ostil și unde se descătușa cu îndărătnicie dorința de a nu ceda.

În timp ce se afla în sala operativă, polițistul, străin cu totul de acel microcosmos de emoții, încercă zadarnic să descifreze pe chipurile celor pre-

zenți vreun semn de durere ascunsă, de mînie, dar nu reușea să deslușească altceva decît o deplină atenție asupra imaginilor de pe ecran care rememorau tragicul eveniment din ziua care abia trecuse.

— Aceste secvențe au fost transmise la o jumătate de oră după nenorocire — îi explică Noyent închizînd televizorul. A fost reluată apoi de mai multe emisiuni informative.

— N-am observat nici o cameră de luat vederi în mulțime — interveni Tarni, emoționat că revăzuse în acele imagini propria sa experiență. Versiunea lor este că noi ne aflam acolo pentru a masacra oameni fără apărare... N-au scos un cuvînt despre agenții linșați de mulțimea înfuriată.

— Desigur — răspunse generalul. Totuși, asta este o problemă secundară. Pe noi ne interesează doar că Mada, sau un altul pentru el, a schimbat tactica : a întors împotriva noastră capcana pe care i-am întins-o, a demonstrat că știe să-și controleze pînă în adîncul inimii adepții pe care îi are, încît îi poate transforma în fanatici sîngeroși cărora nu le mai pasă de propria viață și, mai mult decît atît, se bucură de sprijinul televiziunii, deci se bucură de sprijinul unor persoane mult mai puternice decît bieții idioți care strîng lucruri vechi de pe străzi. Asta înseamnă că suspiciunile noastre se adeveresc.

— Eu înțeleg din ce în ce mai puțin — admise dezamăgit polițistul. Cînd superiorii mei vor afla că eu însumi mă aflam în mijlocul acelui masacru...

— Îmi asum eu toată răspunderea — îl asigură Noyent. Oricum, este mai bine ca dumneavoastră

să rămîneți încă la fermă. Acum madeii vă cunosc, nu vă mai puteți întoarce acolo.

Tarni îi dădu dreptate.

— Da, individul acela din ușă... Unul așa de înalt și de slab nu se poate uita ! Era împreună cu Mada în ziua aceea în parc, era unul dintre cei doi care îl însoțeau.

— Numele de Niac nu vă amintește nimic ?

— Nu, absolut nimic.

Generalul dădu să răspundă, însă țîrîitul telefonului îi atrase atenția. Vorbi încet în receptor și, în sfîrșit, își ridică fața brăzdată de trecerea anilor, și pe chipul său fulgeră o privire iritată.

— Iar avem încurcături — murmură el. Însuși guvernatorul și șeful poliției McGovern se îndreptă spre noi.

— Această bază ar fi trebuit să rămînă secretă — îi aminti Mosseg.

— Cineva din minister probabil că a vorbit — răspunse sec Noyent. Îi voi primi în biroul meu. Voi doi nu vă arătați o vreme, sau cel puțin nu împreună. Tu, Mosseg, să faci cercetări în legătură cu rețeaua de televiziune care a transmis știrile și încearcă să afli cine se ascunde în spatele afacerii. Dumneavoastră, căpitane, să fiți pregătit pentru a vă întîlni cu suporterii dumneavoastră ; în mod sigur vor dori să vă vorbească. Avînd în vedere gravitatea situației, v-aș ruga să spuneți doar strictul necesar. Am încredere în buna dumneavoastră credință.

Polițistul ieși din încăpere cu mintea încețoșată, oscilînd între o acută senzație de frustrare și orgoliul pentru încrederea pe care i-o acorda generalul.

Și-a considerat întotdeauna datoria ceva mai mult decît o simplă muncă : se aplecase asupra ei cu multă seriozitate, cu pasiune, cu spirit de sacrificiu. Nu fusese nevoit niciodată să recurgă la conștiința sa : a avut dintotdeauna siguranța că lucrează în spiritul legii, mai presus de orice ; fără fanatism, dar cu pasiune. Totuși, în acele momente, ceva nelămurit se înfiripase în felul său de a fi : ar fi vrut să renunțe la uniformă, la protecția pe care i-o oferea biroul său, la acele ordine de serviciu care confereau fiecărui gest al său pecetea desăvîrșită a legalității. Se cufundase într-o nouă realitate, cu strania senzație că a trecut de partea cealaltă a baricadei. Fusese constrîns să facă un joc ale cărui reguli nu le cunoștea, iar, apoi, mai era și acel ciudat blocaj mental care îl împiedica să...

— Căpitane, putem schimba două cuvinte ?

Întrebarea îl prinse nepregătit. Privi îndelung automobilul negru care se afla în centrul curții și chipul care apăru la fereastră.

— Domnule viceguvernator — murmură el nesigur, ca un copil prins asupra faptului tocmai cînd făcea o ghidușie.

— Urcați — îl invită celălalt. Guvernatorul este cu generalul, iar eu am preferat să mă țin departe de ei... nu-mi place să stau la taifas.

Tarni pătrunse în interiorul automobilului și intră într-un mic salon, îngust dar confortabil, și se așeză pe un fotoliu anatomic deosebit de moale.

Viceguvernatorul îi oferi de băut, apoi, după un schimb de priviri pline de înțeles cu șoferul care se grăbi să coboare, îi spuse :

— Căpitane, ce puteți să-mi spuneți despre acest nou măcel ?

Polițistul se străduí să fie prudent.

— Televiziunea a prezentat deformat evenimentele — îi explică el, încercînd să se arate cît mai neutru posibil. Mulțimea aceea de oameni furioși ne-a atacat fără motiv ; am fost în legitimă apărare.

Celălalt admise îngrijorat.

— Ați fost și dumneavoastră acolo ? nu-i așa ? Îmi închipuiam. Acel Noyent a organizat totul de așa manieră încît să rezulte că și poliția este implicată, așadar nu putem acuza Serviciile Speciale de nimic fără să nu intrăm și noi în bucluc. Nemernicii aceia foarte vicleni...

— Nu înțeleg — șopti Tarni.

— Nu mă mir deloc — admise celălalt, care nu se găsea deloc în largul său în acel loc, neștiind dacă este bine să-l privească în continuare cu insistență pe căpitan sau să spioneze clădirile din jur și puținele persoane care se mișcau prin curte.

— Dumneavoastră lucrați într-un sector periferic, nu sînteți implicat în certuri politice și nu intrați în contact cu centrele de putere... dar nu puteți să fiți chiar atît de naiv încît să credeți că tot ce v-au spus artificialii este adevărat !

— Dar eu nu am găsit nimic ciudat în asta — minți polițistul. Doar a fost o infiltrare în computerele statale și...

Cel de lîngă el nu-l lăsă să continuie.

— Dar v-ați întrebat de ce, oare, spuma Serviciilor Speciale se interesează atît de mult de acel Mada ? Un șarlatan, un smintit care își face prozeliți printre marginalizații societății într-o zonă cum

este a noastră, unde nu există nici baze militare, nici fabrici strategice, unde nu există nimic important. Nu, trebuie să mai fie un alt motiv tainic care i-a determinat pe artificiali să se adune în această zonă și să scotocească peste tot !

Tarni își ascunse propria tulburare.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc — murmură el. Nu sînt decît un polițist, nu prea pricep lucrurile astea...

Viceguvernatorul se încruntă, îl țintui cu privirea pe căpitan și pentru o clipă dădu impresia că-i citește gîndurile judecîndu-le la rece.

— Sînt sigur că nu sînteți de partea lor — declară el. Mai întîi pentru că nu sînteți unul de-ai lor, apoi pentru că v-am examinat documentele de serviciu, totul este impecabil, chiar mă mir cum de nu ați ajuns decît la gradul de căpitan. Așadar vreau să fiu sincer cu dumneavoastră : mi-e frică. În acești ultimi ani au murit prea multe persoane importante : bancheri, ziariști, asesori, un primar. Toți erau oameni care se interesau de chestiuni inerente sectorului de investiții publice sau ocupau chiar posturi de conducere. Fie moarte naturală, fie accidente aparent normale, pare să fie un capriciu al destinului ca persoanele care dovedesc un anumit talent, să aibă viața scurtă, mai ales în acest oraș, în timp ce alții, cum ar fi generalul McGovern, care sînt proști de dau în gropi, sînt sănătoși și au o viață lungă...

— Vă gîndiți că este lucrătura artificialilor ? — întrebă polițistul simulînd o curiozitate infantilă.

— Sînt sigur de asta. Dar nu vă temeți, căpitane, — continuă viceguvernatorul —, nu vreau să

vă implic în afaceri care privesc statul... În această metropolă însă ceva este pe punctul de a se schimba, ceva care nu mi-a scăpat nici mie și nu a scăpat nici altora care sînt capabili să-și utilizeze capul. Se pare că sîntem pe punctul de a se întîmpla ceva extraordinar : Serviciile Speciale și Mada sînt vîrfurile a două iceberguri care sînt pe punctul de a se ciocni, iar noi ne aflăm exact la mijloc. Avem tot dreptul să știm și de ce !

Polițistul îi dădu dreptate. Ar fi vrut să stimuleze acel dialog, să-și arate propriul interes, dar ceva îl făcu să renunțe.

— Nu reușesc să vă urmăresc explicațiile — murmură el. Ce doriți de la mine, domnule ?

— Nimic mai mult decît ceea ce faceți acum — îi răspunse celălalt dezamăgit de întrebare. Datoria dumneavoastră. Să uitați tot ce v-am spus, iar dacă veți afla că am murit, să nu credeți ce scriu ziarele : eu pleznesc de sănătate.

Era amărăciune și neliniște în acele cuvinte. Îi deschise ușa vehiculului și așteptă să coboare.

Tarni se grăbi să execute acel ordin nepronunțat și salută.

— Căpitane — îl strigă din nou sec guvernatorul. Ce știți despre operația Geneza ?

Căpitanul îl privi întrebător.

— Faceți o anagramă — surîse viceguvernatorul și dispăru în automobil.

Polițistul rămase din nou singur în curtea fermei, în bătaia unui vînt rece care îi sfîrteca fața și care aducea cu sine, dinspre nord, picături ascuțite de apă înghețată. Creierul însă îi fierbea, ceva în in-

teriorul său se rupsese definitiv și descoperi că nu mai are certitudini.

— Sînteți așteptat în biroul generalului — îi aminti un tînăr artificial ivit ca din pămînt.

Pe neașteptate, acel chip perfect, curat, i se păru ostil și amenințător. Salută și se grăbi să ajungă în locul indicat. Acolo, într-un șir nesfîrșit de prostioare, trebui să suporte dăscăleala lui McGovern pentru că nu au știut să evite incidentele.

Guvernatorul, într-o parte, aproape că ațipise și, în sfîrșit, Noyent interveni pentru a garanta că politistul se comportase mai mult decît onorabil, se scutură și ieși din starea de moleșeală, apoi holbînd ochii tîmpi, își aminti că este vremea prînzului și întrebă dacă au ceva bun la cantină.

Fu însoțit afară, și Tarni se regăsi din nou singur cu gîndurile sale ; o iluminare neașteptată îl făcu să descopere cheia unei enigme care îi scăpa de multă vreme printre degete :

— Azeneg ! Nu era altceva decît Geneza în sens invers ! — exclamă el și, deodată, toate celelalte nume căpătară și ele un înțeles : Adam, Cain...

CAPITOLUL AL ȘAPTESPREZECELEA

Carl se îngrășase peste măsură. Fața lui mare devenise rotundă și radioasă ca soarele la amiază, iar gura sa, nu demult o vizuină de dinți murdari și cariați, încrețită permanent într-o grimasă de tristețe, acum nu făcea altceva decît să surîdă, arătîndu-și splendizii incisivi de fildeș. Era îmbrăcat în haine luxoase, iar pe degetele-i butucănoase sclipeau provocator inele încărcate cu diferite pietre prețioase. Cu puțină vreme înainte abia dacă era în stare să îngaime două vorbe și ținea mereu ochii în pămînt incapabil să privească în față pe cineva. Carl cel nou vorbea întruna și într-o limbă curată, își privea de sus interlocutorii, așa cum numai un stăpîn își poate permite să-și privească supușii, și se comporta ca și cum toată lumea ar fi fost a lui.

Mino se strădui să reacționeze împotriva neplăcutei senzații de inferioritate care-l cuprinsese.

— Ce ți s-a întîmplat ? — întrebă el.

Celălalt nu înțelese, șovăi, dar pînă la urmă răspunse :

— Sînt tot eu, vechiul tău prieten Carl. Îți par atît de schimbat ?

Își studie cu atenție propria imagine reflectată într-o oglindă, se împăună și reluă :

— Pentru Dumnezeu, Prăjină, doar nu mă găsești cumva prea grăsan, da ? Esteticianul mi-a recomandat să fiu așa : susține că îmi va fi mult mai ușor să mă afirm social. Nici n-ai idee care sînt noile mele îndatoriri : ședințe la consiliul de administrație, cocteiluri în lumea bună, la televiziune... Eram acolo afară în timp ce vorbeai. Fantastic, ai fost fantastic ! Vei intra în emisie la orele de maximă audiență și toată națiunea te va cunoaște. O figură uscățivă, tenace, cît se poate de naturală, fără nici un fel de concesie făcută frumuseții : realism, realism, iată de ce are nevoie lumea ! Tu vei fi idolul mulțimilor...

— Pentru Dumnezeu, Carl, ajunge !

Prietenul tăcu nedumerit.

Mino se apropie de el și îl privi adînc în ochi.

— Spune-mi adevărul : și tu ai Înger în tine ?

Celălalt șovăi, dar nu avu nevoie să răspundă, ci aplecă doar capul.

— Ce ne-au făcut și de ce ? — continuă lunganul neliniștit. Nu mai sîntem stăpîni pe capetele noastre... Îți dai seama că ne manevrează de la distanță ca pe niște marionete ? În plus... astăzi, toți acei morți... Nu știu de ce, dar mă simt responsabil, ca și cum eu i-aș fi trimis la măcel !

— Tu nu ai destulă credință — îl dojeni dulce prietenul său. Continui să te îndoiești, să cauți cauzele lucrurilor care se întîmplă, ca și mai înainte, iar în felul acesta continui să suferi. Da, și eu am un Înger care-mi sugerează ce să spun, ce să fac, chiar și ce să gîndesc... Cu toate astea eu am încredere în Mada, în Azeneg, în ceva care va schim-

ba lumea. Eu cred în tot, iar acum mă numesc Leba, marele domn. Dar îți dai seama ? Idiotul de Carl stăpînește jumătate din țară, primarul mi se adresează cu tu, iar guvernatorul mă invită cu regularitate acasă la el la sfîrșit de săptămînă... Eu care scormoneam prin gunoaie ! Mino, trebuie să încerci să fii ceva mai săritor, mai ascultător. Ești brațul drept al lui Mada, ai niște responsabilități și o să vezi, chiar dacă acum nu ți-e totul foarte clar : te așteaptă un viitor inimaginabil.

— Vorbește Îngerul, nu-i așa ?

— Da, însă eu cred în ceea ce spune.

Lunganul ar fi vrut să riposteze, dar acum știa deja ce avea să urmeze : la primele simptome de furie, ceva sau cineva l-ar fi liniștit, ca și cum l-ar fi anesteziat, și ar fi devenit un idiot fericit vreme de cîteva ceasuri.

— Ai dreptate — minți el suspinînd. Sînt prostul dintotdeauna care nu înțelege, scuză-mă ! Vorbește-mi un pic despre tine. L-ai întîlnit cumva din întîmplare pe Mada ? Știi pe unde se află ?

Prietenul se lumină.

— Mada își continuă misiunea în alte zone ale orașului — îi explică el. Nu știu unde, însă periodic îi trimit bani... Știi ce bine este să fii bogat ! ? Pot să cumpăr orice, orice ! La început nici nu-mi dădeam seama, totul s-a întîmplat pe neașteptate : într-o dimineață m-am trezit și mă aflam într-o altă lume...

Mino sorbi fluviul de cuvinte prefăcîndu-se a fi de acord, dar cu gîndul era în altă parte. Acele ultime, dar intense ore îi funizaseră multe elemente

noi, elemente disparate ale unui mozaic prin care ar fi putut pricepe cîte ceva. Iar el, în ciuda a tot și a toate, era hotărît să meargă pînă la capăt.

— ...drace, eu vorbesc, vorbesc și timpul zboară — conchise Carl privindu-și cadranul ceasului de mînă sclipind de pietre prețioase. Acum chiar că trebuie să plec. Îngerul mi-a amintit că am o sarcină importantă. Dar o să vezi, vom mai avea ocazia să stăm de vorbă ca mai demult.

— Îmi pare rău — îi spuse Prăjină însoțindu-l spre ușă.

— Și mie — fu de aceeași părere prietenul, oprindu-se încă o dată să-și admire chipul în oglindă. Nu m-am îngrășat prea mult, nu-i așa ?

— Nu, bineînțeles — îl încurajă celălalt.

— Era să uit motivul principal al vizitei mele — își aminti Carl și scoase din buzunarul hainei un plic voluminos. Ține, după tot ce s-a întîmplat este necesar să ai pază personală.

Ieși, iar Mino rămase singur, ținînd mîna încă întinsă și avînd în ea plicul abia primit. Îl deschise și se pomeni că are în fața ochilor un teanc de bancnote strălucitoare.

„E timpul să pleci“ — îi aminti Îngerul, care se dovedi și de data aceasta inoportun ca totdeauna.

— Dar toți morții și răniții aceia ?

„Nu te îngrijora pentru ei, Leba a început deja să ia măsurile necesare. În schimb, tu trebuie să părăsești acest loc, aici nu mai ești în siguranță. Strînge vreo zece tineri, închiriază niște mașini și părăsește localitatea. Vom vedea după aceea ce mai avem de făcut.“

Mino percepu un iz de nervozitate în vocea interlocutorului său secret și în mod inexplicabil se bucură.

— La ordinele dumneavoastră, șefule — murmură el și ieși din cameră.

*

Noaptea căzu pe neașteptate, după o după-amiază petrecută rătăcind fără scop prin suburbiile metropolei pînă cînd, mai nervos ca oricînd, Mino se hotărî să se oprească la un motel oarecare, determinat în plus și de necesitatea ca însoțitorii săi să se odihnească.

„De ce nu dormi ?“ — îl întrebă vocea păzitorului său după ore întregi de liniște.

Niac se întinse prin întuneric și deschise larg ochii într-un inutil gest de sfidare a neantului care-l înconjura.

— N-am chef — răspunse el în dușmănie.

„Mîine va trebui să te deplasezi în alte locuri, ai face mai bine să te odihnești.“

— Unde mă trimiteți de data asta ? — mormăi omul.

„Apariția ta la televiziune a fost mare succes pentru misiunea noastră, trebuie să profiți de asta. Pentru astăzi am stabilit o întîlnire cu ziariști, apoi vei merge într-un oraș din apropiere și vei fonda noi familii.“

— Să se ocupe Carl de toate acestea acum, el care are tot ceea ce dorește !

„El are altceva de făcut : trebuie să procure fondurile pentru misiunea noastră, să contacteze persoanele importante și așa mai departe.“

Mino nu mai continuă discuția, pentru că în mod sigur nu se putea gîndi că ar putea s-o scoată la capăt cu Îngerul. Se dădu jos din pat și pe bîjbîite ajunse la ușă. Dar, la apariția sa, gardienii tresăriră. Erau doi tineri, un flăcău și o fată, și îi zîmbiră. Niac o privi adînc în ochi pe fată cîteva clipe : o brunetă care abia dacă împlinise optsprezece ani, deosebit de patetică, ținînd în mîini paleta de baseball pe care o strîngea ca și cum ar fi fost o armă ucigătoare. Pentru o clipă mîngîie cu privirea acea făptură femeiască palpitînd de viață, ar fi putut chiar să se întoarcă în cameră cu ea...

— Cum te cheamă ? — o întrebă el.

— Anny — răspunse fetișcana.

— De multă vreme ești de-a noastră ?

— L-am întîlnit pe Maida acum o lună și a fost un lucru nemaipomenit...

Niac îi dădu dreptate. Dar în fața entuziasmului pe care-l arăta fata simți cum intențiile i se risipesc, se mulțumi să-i dea un bobîrnac sub bărbie și o rugă să rămînă la post, în timp ce el se îndepărta de-a lungul coridorului. Puțin după aceea ieși afară într-o curte înconjurată de un mic zid tencuit. Auzi un cîine lătrînd undeva departe, pe cineva fredonînd într-o căsuță din apropiere, simți un ușor miros de gunoaie în putrefacție... Se pomeni singur plin de gînduri nelămurite.

„Niac, fugi !“ — strigă limpede în mintea sa vocea nedespărțitului consilier.

Dar omul șovăi.

— Ce se întîmplă acum ? — întrebă el în șoaptă.

„Te paște o mare primejdie“ — insistă Îngerul.

„Nu mai pune întrebări, fugi din locul acela, chiar acum.“

— Și ceilalți ? Mai sînt zece tineri aici...

„Fugi !“ — îi ordonă Îngerul, dar de data aceasta vocea îi fu însoțită de o zguduitură neașteptată care parcă îi aprinse creierul. Mino nu mai putea șovăi, acea explozie de energie dureroasă îl constrînse să se miște. Alergă spre zid, sări peste el și o luă la sănătoasa pe o străduță întunecată acoperită de nisip și muguri de ciment care se fărîmițau sub pașii lui. Nu mult după aceea se auzi un zgomot puternic, apoi altul și gemete gîfîinde ale unei voci tinere. O revăzu o clipă pe Anny cu paleta ei caraghioasă și simți cum îl încearcă plînsul.

— Ce se întîmplă ? — întrebă el, încă gîfîind.

„Artificialii ! Probabil te-au urmărit pînă la motel. Din păcate ne-am dat seama prea tîrziu și ne-au surprins. Continuă să te miști, nu te opri, nu trebuie să te prindă.“

— Dar... eu mă gîndeam...

„Nu credeai că poți fi în pericol ?“ — îl ironiză Îngerul. „Crezi că ești invulnerabil ? Imediat ce ajungi în stradă, oprește-te, vom trece să te luăm.“

Prea multe evenimente noi și oboseala alergării îl istoviră : veneau să-l ia... artificialii i-au surprins... ceva la tîmple... Simți pînă la urmă sub picioare contactul dur cu asfaltul.

— Sînt în stradă — șopti el.

„Bine, te-am localizat, peste puțin vom sosi acolo : sîntem cu un autocamion care are însemnele pentru transportul de detergenți. Bagă de seamă, mai este și un elicopter care survolează zona. Nu te încrede în întuneric pentru că au instrumente care pot să

te individualizeze indiferent dacă este sau nu lumină, rămîi mereu sub vreun copac."

Imediat după aceea, în bezna nopții, întrezări o siluetă mare și întunecată care venea spre el. Cînd fu mai aproape își dădu seama că este vorba de un autocamion pentru transporturi de containere și care arăta destul de rău ; pe remorcă era scris cu litere gigantice o inscripție publicitară în culori vii. Vehiculul trase lîngă el și se deschise o ușă prin care se strecură o firavă lumină albăstruie.

— Urcă ! — îl îndemnă o voce.

Mino apucă mîna care ieșise și fu tras cu putere în cabină în timp ce camionul își reluă cursa.

Se pomeni într-o ambianță cu totul neașteptată : toți pereții erau acoperiți cu instrumente, ecrane colorate, tablouri pe care se desfășurau linii luminoase ; în fața acestora, pe scăunele bine ancorate în podea, doi oameni în cămașă, avînd capetele acoperite cu niște căști argintii, dădeau impresia că formează corp comun cu aparatele. Mai departe, un perete transparent separa zona unde se aflau de o cameră mică ; în ea nu era decît un singur pătuc de care atîrnau centuri de piele. Totul i se păru familiar, chiar dacă nu fu în stare să-și explice de ce. Urmă o lungă tăcere iar el îl privi insistent pe omul care-l ajutase să urce.

— Cine sînteți voi ? — întrebă el în cele din urmă, apucîndu-se de o bară de fier pentru a face față unei neașteptate zdruncinături a vehiculului.

— Îți vom răspunde la toate întrebările mai tîrziu, acum spune-mi dacă ești rănit — îi răspunse unul dintre ei. Nu avea vocea Îngerului.

Mino negă.

Celălalt păru că răsuflă ușurat.

— Ne-au individualizat, Randall — îl avertiză celălalt. Un radar cu microunde, probabil din elicopter.

— Activează sistemul de bruiaj al comunicațiilor ! — îi ordonă cel care-l interogase pe Niac. Trebuie să ne strecurăm cît mai repede posibil. Avertizează și centrul de comandă.

Randall părea să fie șeful, iar Mino, pentru care totul era de neînțeles, aproape că îl sfidă țintuindu-l cu privirea în așteptarea unui răspuns la întrebarea sa. Însă celălalt nici nu se sinchisi ; poate că pentru el Niac, brațul drept al lui Mada, nici nu conta cine știe ce. Pentru cîteva minute care nu se mai terminau se așeză în spatele celor doi tehnicieni și rămse cu ochii țintuiți asupra ecranelor pe care se încrucișau, mureau și se năsteau dîre de lumină.

— Sîntem pierduți, ăștia au ce au cu noi !

— Nu vorbi, continuă să le bruiezi transmisiile — îl dojeni Randall.

Timpul parcă încremenise într-o așteptare pe care Mino nu înțelegea să o suporte la nesfîrșit.

— Cine sînteți ? Am dreptul la o explicație !

Omul de lîngă tabloul de comandă îl privi nervos.

— Fă-l să tacă ! — bombăni el. Avem și așa destule probleme și toate numai din vina lui... Puteau să-l lase în plata Domnului, el era sacrificabil !

— Nu, Niac este important — îi răspunse Randall. Tu gîndește-te cum să scapi de elicopter, de musafirul nostru mă ocup eu.

— Dar nu spuneai că profesorul îl ține mereu sub control ? Noi trebuia doar să-l urmărim de la distanță și să operăm...

— Ajunge, Tony !

Celălalt ascultă și se concentră cu un aer îmbufnat asupra aparatelor. Dar asta nu fu decît o scurtă paranteză.

— Peste cîteva minute vor fi deasupra noastră. Am reușit inițial să-i îndepărtăm cu false semnale radar, dar acum și-au dat seama și tocmai se întorc. Pentru noi acesta este sfîrșitul.

— Nu-i chiar așa — observă Randall sigur pe el. Ei îl caută pe Niac, așadar...

— Cine înțelege ce vrei să spui e om mare — protestă vecinul. Mai înainte ne dădeam de ceasul morții să-l salvăm, iar acum...

— Acum situația este alta. Avertizează postul de comandă că încetinim și ne apropiem de marginea străzii atît cît este necesar să sărim. Apoi fugiți cît mai repede posibil ; ne vom regăsi la locul știut.

— De ce, cobori și tu ?

— Fă cum îți spun, n-avem vreme de pierdut cu vorbe goale.

În timp ce vorbea se apropie de ușa de la intrare și o deschise larg. Năvala de lumină care intră prin deschizătură dezveli, în toiul nopții, marginile neregulate ale drumului care alergau iute. În ambianța neîntinată a acelui interior pătrunseră zgomotul ostil al motorului, nori de pulbere invizibilă și miresmele cîmpurilor din jur. Apoi lumea de afară își opri cursa nebunească și căpătă contururi mai precise : iarba de pe marginea drumului, tufișuri, cerul întunecat.

— Curaj, Niac, sări !

Lunganul șovăi. Randall îl îndemnă din nou dar își însoți vorbele cu un gest hotărît al mîinii care îl apucă de umeri și îl îmbrînci spre ușa deschisă.

„Sari“ — interveni Îngerul. „Sari înainte de a fi prea tîrziu.“

Mino se simțea prea dezorientat pentru a se mai putea opune. Își mai aruncă o ultimă privire asupra instrumentelor, la pătucul care i se părea familiar, la cei doi oameni aplecați asupra aparaturii și, fără să mai ezite, se aruncă, urmat imediat de celălalt. Se rostogoli gemînd printre tufișurile umede, și invizibile pietre îl loviră cu îndîrjire pînă cînd se opri. Își permise cîteva secunde să asculte cum inima i se zbătea nebunește în piept și apoi se ridică în picioare urmărind cu privirea vehiculul care se îndepărta în noapte. Avea farurile aprinse și el urmări luminile roșii din spate pînă cînd acestea deveniră minuscule puncte imperceptibile. Apoi totul pieri într-un fulger orbitor care cutremură de lumină contururile lucrurilor din jur. Omul rămase înmărmuurit și în urechi îi răsunau încă ecourile exploziei. „Sacrificabili“ se gîndi el. „Erau vieți sacrificabile“ — și se pomeni că rîde prostește, sfidînd cu acest gest isteric cerul instelat care se arăta cu totul indiferent la acea nebunie neașteptată.

— Niac, eu știu că ai multe întrebări să-mi pui. Sînt aici tocmai pentru a-ți răspunde — murmură Randall în spatele său. Dar mai întîi să ne îndepărtăm.

Zgomotul unui elicopter sublinie acele cuvinte, iar lunganul nu avu încotro și trebui să se supună.

— Da, să plecăm de aici, o să vorbim mai tîrziu... mai liniștiți.

CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA

Fata semăna cu o traistă aruncată în dezordine pe pătuc, chipul ei era alb încît abia se putea deosebi de cearșaf, iar privirea ei absentă era orientată spre un punct nedefinit din tavan. Doi tineri artificiali tocmai o eliberau de hățișul de ventuze și de sonde cu ajutorul cărora o puseseră în legătură cu monitoarele care continuau să pulseze pe un cărucior din apropiere.

Tarni asistase la interogatoriu fără să simtă nici un fel de emoție mai deosebită, chiar dacă ceva misterios din sinele său era de partea prizonierei, acum totul se terminase, se simțea cumva îndurerat din cauza acelui epilog rapid.

— A murit — șopti el stînjenit.

— Probabil din cauza șocului, creierul său nu a fost capabil să facă efortul necesar... Se mai întîmplă cîteodată.

— Dar astfel am aflat că nu era Mada, ci numai Niac — comentă Noyent, ignorînd cu o indiferență absolută corpul dezvelit al tinerei. Și a reușit să scape, în ciuda a tot ce am organizat.

Mosseg confirmă.

— Această operație a fost alcătuită fără nici un fel de planificare sau înștiințare a organelor locale ; am plasat oameni în jurul cartierului unde a avut loc masacrul și imediat ce Niac s-a pus în mișcare noi l-am urmărit în timp ce am adunat în grabă un grup de atac. Am acționat cu cea mai mare repeziciune și în secret, avînd comunicațiile radio reduse la minim și n-am folosit decît comanda centrală... și cu toate acestea ei au aflat la timp pentru a-l scăpa pe omul căutat de noi.

— Nici mie nu mi s-a spus nimic pînă în ultimul moment — precizează Tarni pe un ton de amărăciune.

— Ne scuzați, căpitane — replică prompt generalul, îmbunîndu-l cu un surîs. N-am avut la dispoziție timpul fizic necesar pentru a-i chema pe toți. Apoi întorcîndu-se spre artificial, adăugă : Nu mai rămîne dècît o explicație : contactul cu cei din capitală.

— Este imposibil. A fost folosită linia laser de la satelitul prezidențial : nu poate fi interceptată în nici un fel.

— Da, satelitul — repetă Noyent. Dar camionul acela suspect care a explodat imediat ce l-am surprins lîngă zona de operații ?

— Experții noștri tocmai îl examinează, adică ceea ce a mai rămas din el. Am descoperit cinci corpuri, ceva cam multe pentru un asemenea mijloc de transport. Elicopterul nostru a trebuit să depună eforturi nu glumă pentru a-l putea ține sub observație cu ajutorul radarului : se produceau la infinit alte interferențe, dar se pare că ar fi încetinit cu puțin înainte de explozie.

— Atît cît să permită cuiva să coboare — comentă generalul.

Pentru o clipă închise ochii și tăcu. Apoi, cu un suspin, își aruncă privirile asupra corpului din pătuc, dar imediat după aceea și le îndreptă spre chipul lui Tarni, care se înfioră cînd îi întîlni privirea pătrunzătoare.

— Ceva îmi spune că sîntem pe punctul de a greși totul — conchise el. Descoperim infiltrări într-un centru de calcul periferic și intervenim, ne împiedicăm de un individ cu o mutră isteață care se plimbă de colo pînă colo pentru a-și face prozeliți și noi îl ținem sub control. Atunci individul se dedublează, Mada dispare pur și simplu, dar Niac continuă să se facă prezent, deci noi îl vom urmări pe Niac. Iar acesta, pentru a fi sigur că toată lumea îl vede apare pînă și la televiziune. Probabil că nu se așteptau ca noi să atacăm atît de repede, dar sigur doreau ca noi să-l urmărim pe Niac... de ce ? Pentru că Niac este doar o momeală ! Fata asta a fost convertită de Mada acum o lună, într-un cartier din partea opusă a orașului. Asta înseamnă că în tot acest timp Mada a continuat să opereze nestingherit : poate că a reușit să convertească sute de mii de persoane fără ca noi să-l putem opri !

— Dar poliția colaborează cu noi, am putea-o determina să intervină îi aminti Mosseg.

— Acolo jos este un oraș cu peste zece milioane de locuitori. Pe deasupra, acest Mada își alege prozeliții dintre oamenii obișnuiți : mici funcționari, muncitori, bătrîni, marginalizați... Este vorba de o lume care nu lasă urme, care se sustrage oricărui tip de control.

— Niac derivă din Cain, fratricidul biblic, Mada este în schimb inversul lui Adam, primul om — murmură Tarni, străduindu-se să-și dea și el contribuția, dar ceva din ochii interlocutorilor săi îi dădu de înțeles că ei știau deja acest lucru, de aceea își lăsă privirile în podea stingherit de situația creată.

— Probabil și numele au o semnificație — admise Noyent. Dar ceea ce este sigur în acest moment este faptul că dacă nu ar fi fost acea infiltrare în computerele din sectorul XXXVI am bîjbîi încă pe întuneric urmărind cine știe ce urme, dar chiar și acest lucru trebuie să explice ceva. Însă acum nu mai avem timp de reflectat, situația este gravă : camionul care a sărit în aer demonstrează că organizația lui Mada este mai puternică decît am crezut la început. Trebuie să cerem intervenția Gărzii Naționale, deja am obținut autorizația Președintelui.

Polițistul înlemni.

— Garda Națională, Președintele... — repetă el. Nu înțeleg. Propriile sale cuvinte îl speriară. Ce îmi ascundeți ?

— Nu sîntem autorizați să-ți dezvăluim suspiciunile noastre — îi spuse franc Mosseg.

Tarni se gîndi din nou la cuvintele viceguvernatorului.

— Am înțeles, — murmură el mestecînd din fălci —, este mai bine să vă las singuri.

Își mai aruncă o ultimă privire spre corpul neînsuflețit al fetei și ieși urmărit de privirile inexpresive ale celorlalți.

CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA

Orașul era îngrozitor de departe. Cînd era întuneric prezența lui putea fi intuită de existența unei lumini incerte care urma linia neregulată a orizontului dar, odată cu zorile, chiar și acea diafană, dar încurajatoare mărturie, dispare. Se pomeniră singuri, înconjurați de tufe de arbuști uscați din cauza frigului și legați unul de altul de o crudă dușmănie. Au mers îndelung în tăcere, așteptînd un moment revelator care însă întîrzia să vină.

— Sînt obosit — protestă Niac, oprindu-se să-și maseze picioarele amorțite.

— Putem să ne odihnim un pic — fu de acord și Randall.

Mino atît aștepta. Fuga asta a lor prin noapte nu-i dăduse răgazul să-și reverse noianul de întrebări pe care una după alta le acumulase, complice fiind și Îngerul, care își dăduse osteneala ba să-l calmeze cu diferite cuvinte, ba dîndu-i acei stimuli puternici care-i înăbușeau din față neliniștile, emoțiile, chiar gîndurile înseși. Dar omul începuse să le domine atît pe unele cît și pe celelalte și nu avea deloc intenția să se lase condus de necunoscutul regizor.

Dovedind mult calm alese o piatră netedă și se așeză pe ea.

Randall, care demonstră și el prin propria gîfîială că fusese pus la grea încercare de mărșăluiala nocturnă, se grăbi să se așeze pe un scaun de același fel și își aprinse o țigară, neuitînd să-i ofere una și celuilalt.

— Am scăpat ca prin urechile acului — murmură el.

Lunganul se feri să comenteze. Interlocutorul său, văzut în lumina neclară a dimineții, cu veșmintele murdare de noroi, cu ochii înroșiți de nesomn și cu fumatul său nervos, îl înspăimînta mult mai puțin decît în acel laborator pe roți unde se comporta ca un stăpîn. Putea să aibă vreo cincizeci de ani, poate chiar mai mult, dar nu părea foarte robust. Dacă și-ar fi încercat puterea mușchilor, fără discuție că Mino ar fi fost învingătorul și asupra acestei brutale superiorități ar fi vrut Mino să-și îndrepte atenția.

— Îngerul va individualiza imediat zona în care ne aflăm și va trimite pe cineva să ne ia cît mai repede. Trebuie doar să așteptăm.

Nici de data aceasta Mino nu zise mimic.

„Liniștește-l pe Randall“ — interveni Îngerul cu promptitudine. „Sînteți aproape de kilometrul cincizeci și patru pe tangenta estică. Niște prieteni deja au plecat spre voi ; trebuie doar să vă îndreptați spre stradă“.

Niac se feri să vorbească și în acea revoltă studiată observă cu satisfacție cum neliniștea creștea pe chipul vecinului. Probabil era aceeași cu cea pe care

o trăia Îngerul, sau indiferent cine se ascundea sub acel nume.

— Deci încă nimic ?

„Răspunde-i, Niac, explică-i situația". De această dată ordinul fu însoțit de o descărcare de energie, asemănătoare cu cea care urmase puțin înainte de fuga din motel. Dar lunganul nu mai cedă, strînse din dinți împiedicînd în felul acesta ca acea prezență străină să-i mai stăpînească mintea. Îngerul reîncepu să-i vorbească, încercă să-l convingă, îl rugă, îl amenință, dar el nu mai cedă, și cu cît el rezista mai mult cu atît Randall se dădea de ceasul morții sub tensiunea acelei așteptări.

— De ce nu ne găsesc încă ? Niac, te simți bine ? Te-ai lovit cumva la cap cînd am sărit ?

— De ce, ce trebuie să fie în cpul meu ? — întrebă lunganul prefăcîndu-se dezinteresat.

— Ce întrebare ! — se tîngui celălalt. Ce vrei să fie ? — și aruncă departe chiștocul de la țigarea care tocmai se termina, nervos, apoi privi subțirele rotocoale de fum pe care aerul rece al dimineții le risipea repede.

Mino înăbuși plin de ură orice încercare a acelei forțe interioare de a deveni stăpînă pe ființa lui și descoperi că la fiecare reacție a sa prezența misterioasă pierdea din vigoare pînă se reducea la o simplă și nesemnificativă formă de existență care putea fi raportată acum doar la rolul de conștiință căreia nu i se dă ascultare.

— Îmi datorai niște explicații, nu-ți amintești — — afirmă el pînă la urmă, simțindu-se liber să acționeze.

— Explicații ? repetă Randall.

— Da, am dreptul la ele, nu ? — și se ridică pentru a pune mîna pe un țăruș pe care pusese ochii mai demult.

— Stai calm — îi ordonă celălalt regăsindu-și cam tîrziu autoritatea. Peste puțin timp Îngerul îți va lămuri totul.

Mino își înălță capul și-l privi dominator :

— Nu, acum vorbești tu.

— Este o amenințare ?

Lunganul își apropie mult ochii de ai celuilalt.

— Ce mi-ați făcut ?

Randall nu-și feri deloc privirea, ci făcu și el la fel.

— Idiot nenorocit, ce vrei să faci ? Nu-ți dai seama cît ești de norocos ? Pînă acum cîteva luni nu erai decît un zdrențăros, scotoceai prin gunoaie, cu unica perspectivă de a sfîrși la ocnă sau în vreun canal. În schimb, acum ai cunoscut puterea, poți avea bani, femei... iar tu, în loc să-l binecuvîntezi pe cel care te-a scos din mizerie, faci pe șmecherul ! Așează-te și așteaptă ca Îngerul să-ți explice ceea ce el crede de cuviință, pe deasupra nici nu ți-ar conveni să știi totul... ai auzit ce s-a întîmplat cu autocamionul ? Erau acolo cei mai valoroși tehnicieni, persoane care valorează cît un milion de nulități ca tine, dar cu toate acestea au fost sacrificați pentru Azeneg. Puteai să fii și tu acolo, nu uita asta.

— Dar te-ai salvat și pe tine — îi aminti Mino.

Dar deja simțea că pierde superioritatea de care se bucurase în confruntarea cu celălalt. Îngerul își reluase asalturile metodice asupra minții sale și puțin cîte puțin reușea să diminueze dorința lui de a

ști. Se înfurie cînd se simți din nou dependent, iar cu amărăciune aruncă din mînă țărușul și se așeză.

— Bine, văd că Îngerul îți limpezește ideile — comentă Randall aprinzîndu-și o țigară.

— Nu — minți celălalt cu o undă de mîndrie în glas. A trecut ceva vreme de cînd Îngerul nu mi-a mai dat nici un semn de viață... mă simt dezorientat, nici nu știu la ce să mă gîndesc.

Acele cuvinte îl făcură pe celălalt să cadă pe gînduri.

— Cum, nu mai este în legătură cu tine ?

Lunganul îi confirmă dînd din cap.

„Cum, Niac, nu mă auzi ?“ — interveni Îngerul surprins. „Cu toate acestea eu captez foarte bine semnalele tale... Niac, Niac, spune-mi dacă mă auzi“.

Mino evită cu multă atenție să răspundă. Nu se simțea încă în stare să se revolte, dar nu găsea de cuviință nici să-l asculte. Avea nevoie de timp, de mult timp pentru a înțelege, pentru a cîștiga mai multă siguranță... Îi spusese că erau pe punctul de a sosi niște prieteni, că se aflau aproape de tangențială, dar el nu avea intenția să-i aștepte.

— Unde mergi acum ? — îl întrebă tot mai neliniștit Randall.

— Nu ne putem opri aici la infinit, așteptînd un semn de viață de la Înger... mă întorc în oraș, frații vreunei familii mă vor ajuta să-l găsesc.

„Trebuie să stai acolo, Niac, trebuie să vină să te ia. Nu te mișca de acolo“.

Dar Niac nici nu mai voia să audă și o porni la drum de-a lungul cîmpurilor, departe de drum, în așa fel încît să nu-l poată ajunge.

Celălalt, blestemîndu-și oboseala și destinul dușmănos, îl urmă. El nu avea un înger păzitor căruia să i se poată adresa, iar Niac, mai presus de orice, reprezenta firava legătură cu misterioasa sa organizație.

*

— Încă nimic ?

Mino scutură din cap. De acum încolo Îngerul nu mai putea să-i stăpînească gîndurile, iar el se simțea din ce în ce mai liber și mai puternic, în ciuda oboselii și a foamei care începuseră să-și facă simțită prezența.

— N-aș vrea să se fi întîmplat ceva cu... — Randall se întrerupse și-l privi morocănos pe însoțitorul său care devenise deodată atent.

Între cei doi se declanșase un fel de război nedeclarat, un fel de continuă provocare din cauza acelei mărșăluieli continuie pe poteci, printre pîlcuri de copaci scheletici și cîmpuri morciloase unde rareori se putea vedea vreo construcție rurală. Mergeau, mergeau și fiecare dintre ei aștepta ca celălalt să cadă istovit sau să cedeze cu vreo nesperată propunere de popas, ceea ce era, în fond, o confesiune pe care, într-un fel sau altul, amîndoi și-o doreau.

— Și ce i se putea întîmpla lui Înger ? — întrebă Prăjină. Nu cumva chiar și îngerii păzitori pot muri ?

— Nu mă referam la Înger — i-o tăie sec vecinul. Eu sînt obosit, nu are sens să mergem înainte așa. Vom merge pe prima stradă pe care o vom întîlni în cale, mai devreme sau mai tîrziu vom da peste vreun bar și vom lua micul dejun.

— Noi ?

— Da, tu vei veni cu mine. Nu te tentează o farfurie cu ouă și slănină și o halbă cu bere ?

— Și dacă ăia ne găsesc ? — întrebă Mino. Așa răvășiți cum arătăm vom trece imediat drept suspecți.

Observația îl îngrijoră pe Randall.

— Atunci o să intrăm în prima casă și o să cerem ajutor.

— Sigur, acolo toți așteaptă cu sufletul la gură ca niște zdrențuroși să le bată la ușă. Dacă nu vor da drumul la cîini, cel puțin vor chema poliția.

Dar celălalt nu se dădu învins.

— A venit timpul să colaborezi cu mine — mormăi el arătîndu-i o fermă la vreo sută de metri în fața lor. Tu ești Niac, trebuie să fii conștient de puterile pe care le ai ; sîntem în aceeași barcă, trebuie să vîslim împreună.

La acele cuvinte Îngerul își făcu din nou simțită prezența, vociferă, linguși, amenință în feluri diferite de cele pe care Mino le știa, dar omul nu putea să cedeze tocmai cînd îngerul său păzitor apărea atît de slab.

— Ascultă-mă bine — îi ordonă Randall fără să aibă habar de lupta care era în toi în capul însoțitorului său. Acesta este momentul în care se poate verifica dacă toate sacrificiile care s-au făcut pentru tine au meritat sau nu osteneala. Eu sînt sigur de asta, iar după masacrul de ieri îmi dau seama că te vei descurca.

— Nu înțeleg... — observă Mino.

— Nu trebuie să înțelegi, trebuie doar să asculți.

Ajunseseră lîngă un gard de lemn destul de firav care înconjura o clădire ; în jur nu se vedea nici ți-

penie de om, dar din interior se auzea un televizor și, din cînd în cînd, strigătul unei voci înfuriate care poruncea cuiva să-l dea mai încet.

— Iată, ne oprim aici — îi spuse Randall pe un ton excitat. Să faci cum îți spun eu, o să vezi că nu te vei căi, și pînă diseară vom fi amîndoi în siguranță.

Șovăi o clipă, ca și cum nu ar fi fost cu desăvîrșire sigur de ceea ce vroia să facă, apoi reluă :

— Închide ochii, nu te mai gîndi la nimic, nu trebuie să-ți distragă nimic atenția. Auzi televizorul ?

— Sigur, acolo înăuntru probabil că este cineva cam surd.

— Bine, imaginează-ți că te afli în casa aceea și că nu mai poți suporta vacarmul ; ai rugat pe cineva să închidă televizorul, dar n-a vrut... Te doare capul, ești plictisit la culme, ești plictisit...

— Ce faci, vrei să mă hipnotizezi ?

Randall se înfurie..

— Ești un păduchios ! Un zdrențăros ! Concentrează-te, idiotule, nu-i de joacă !

Și își însoți vorbele cu o palmă zdravănă al cărei zgomot se amestecă sec cu cele din casă.

Ceva se rupse în Mino ; nu fu durerea, ci furia acumulată în atîția ani de frustări, ceva care fu mai presus de chemările Îngerului, de realitatea pe care o trăia în acel moment, de tot. Îl țintui cu privirea pe omul din fața sa care, după o clipă de șovăială, citi pe chipul său ura și începu să-i fie frică.

— Oprește-te, Niac... Așteaptă-mă, mi-a scăpat, n-am vrut.

Niac nu-l mai asculta și în liniștea din jur se înălță un urlet repetat cu putere de mai multe guri.

Ușile caselor se deschiseră și țîșniră zeci de oameni înarmați cu obiecte de bucătărie : mestecăie, polonice, cuțite.

Rondall se opri din vorbit. Cu un geamăt se întoarse pe călcîie, dar nu se dovedi suficient de iute. Îl ajunseră și îl înconjurară ca o haită de cîini întărîtați. Vreme de cîteva minute nu se mai auziră decît niște văicăreli, rugămințile lui, iar apoi numai loviturile aplicate unui corp lipsit de viață.

Niac simți cum i se diminuează furia și odată cu ea se stinse și cea a mulțimii. Chipuri zăpăcite, priviri mute și neliniștite se întoarseră spre acel lungan ciudat care îi chema la el făcînd semne cu brațele larg deschise.

„Ce s-a întîmplat ?“ — întrebă Îngerul neputincios. „De ce nu mai percep prezența lui Randall ? Ce erau zgomotele acelea ?“

Dar Mino nu mai voia să asculte vocea aceea, ci privi plin de mîndrie spre gospodinele cu șorțurile pătate de sînge, spre oamenii care priveau pieziș, spre copiii care dădeau impresia că-l văd pentru prima dată... El era stăpînul lor.

— Frați, veniți cu mine ! — tună el cu vocea stăpînită de emoție. Eu vă aduc mesajul de libertate pe care de multă vreme îl așteptați...

CAPITOLUL AL DOUĂZECELEA

— Eztra !

Tînărul asistent se opri dezorientat iscodind întunericul de unde fusese strigat. Zări o umbră care se opri sub lumina slabă a unui bec.

— Căpitanul Tarni ! — șopti neîncrezător Eztra. Dumneavoastră aici ?

— Unde mergi ? — îl întrebă căpitanul.

Celălalt vru să lase impresia că nu a auzit ; se apropie de superiorul său, ferindu-se să-i întîlnească privirea severă.

— De multă vreme n-ați mai venit la sector. Ne-au comunicat că vă aflați în concediu temporar... Vă simțiți bine, nu-i așa ? Știți, arătați cu totul altfel decît cu uniforma.

— Eztra, m-ai dezamăgit, ți-ai încălcat jurămîntul ; și eu care aveam atîta încredere în tine, în viitorul tău... de ce ai făcut-o ?

Tînărul nu mai reuși să continuie cu prefăcătoria. Își ridică ochii plini de naivitate.

— El m-a chemat.

— El ? Vrei să spui, Mada ?

— Da, Tatăl cel Bun. Mi-a arătat calea Azeneg-ului.

Tarni dădu din cap.

— Măcar știi ce înseamnă Azeneg ?

Eztra șovăi.

— Este eliberarea, domnule căpitan, este calea către salvare.

— Salvarea de la ce ? — insistă Tarni.

— Dumneavoastră vreți să mă zăpăciți — reacționă cu greutate tînărul polițist. Eu nu mă prea pricep să vorbesc...

— Atunci de ce le crezi pe ale lui ? Sînt cumva mai deosebite de ale altora ?

Rămase mut, în timp ce creierul său se dădea de ceasul morții în căutarea unui răspuns care nu mai venea.

— El nu are nevoie de cuvinte — conchise el în cele din urmă cu un suspin de ușurare. Îmi ajunge doar să-l văd și mă simt bine... Eztra nu este doar un prostănac care știe doar să aranjeze hîrțoagele pe birou... Cu El eu înțeleg, totul devine limpede, ușor... Eztra devine un om, un om cu mintea în mișcare... și totul se explică...

— Vrei să-l întîlnești pe Mada, — sublinie căpitanul —, poți să mă conduci pînă la el ?

— Numai că eu nu știu pe unde se află — murmură tînărul negînd cu ușoare clătinări din cap.

— Nu încerca să minți : știu totul despre ședințele voastre, despre familii, despre apariții, iar eu vreau să fiu prezent, am dreptul să cunosc adevărul !

Eztra se gîndi îndelung înainte de a răspunde, apoi se hotărî.

— Am încredere în dumneavoastră, domnule căpitan — murmură el. Tocmai se pregătește o ședință a familiei mele. Dacă dumneavoastră îmi veți promite că nu le veți face rău fraților mei...

— Poți să ai încredere în mine — îl asigură căpitanul.

Nu mai vorbiră altceva. Traversară unul lîngă altul localitatea adormită încît dădea impresia că viața se stinsese cu totul și, în sfîrșit, intrară pe ușa unui bloc cenușiu. Trecură printr-o curte, urcară pe niște scări și se pomeniră într-o mare încăpere de la subteran unde niște coloane groase și pătrate delimitau o zonă centrală iluminată de un reflector care proiecta acolo un con de lumină. Mai multe persoane erau așezate în jurul acelei lumini, iar altele, în picioare, în rînduri succesive, însemnau cu umbrele lor mărite pereții încăperii. Eztra se opri să îmbrățișeze un bătrîn care zîmbea ca un idiot și care moțăia lîngă pragul ușii.

Tarni schiță un salut, apoi se grăbi să își urmeze însoțitorul și se pierdu în mulțime. Ar fi vrut să pună întrebări, dar nu îndrăzni să rupă tăcerea în care era cufundată încăperea. În cele din urmă un bărbat intră în cercul făcut de cei prezenți.

— Vorbește tata Anderson — îi șopti Eztra la ureche.

Bărbatul, care nu avea deloc înfățișarea unui orator, articulă cîteva cuvinte de salut, apoi începu să proslăvească bunătatea lui Mada și fericirea de a fi discipolii săi. Se încurca adeseori și îi venea foarte greu să dea un înțeles frazelor pe care le rostea ; după ce rosti cîteva lucruri banale începu să se bîl-

bîie și era din ce în ce mai obositor să-l urmărești. La un moment dat tăcu, ca și cum ar fi uitat ceea ce voia să spună, dar tăcerea sa servi doar pentru a pune în evidență un sfîrîit care venea de sus.

Tarni nu își dădu seama imediat, dar, cînd înțelese, se pomeni că are privirea pironită asupra luminii care devenea din ce în ce mai intensă. Deodată simți ceva în cap, un fel de vibrație ușoară, senzația că o mînă delicată îi mîngîie fruntea ca și cum i-ar fi pătruns în creier... În acea clipă auzi un cor de exclamații pline de extaz.

— Tatăl cel Bun! — strigă mulțimea.

Iar Mada apăru, suspendat în aer cu acel trup al său uscățiv, îmbrăcat într-o tunică de culoare albă, cu niște ochi care prin simpla lor prezență păreau că observă totul.

Pe Tarni îl încercă o puternică senzație de pace interioară în clipa în care îi întîlni privirea, o pace abia tulburată de o vagă senzație de vinovăție pentru ceea ce făcuse... sau pentru ceea ce ar fi putut să facă. Dar în acel moment nu asta era important, conta doar viziunea.

— Frații mei foarte dragi — spuse Mada. Sînt fericit că vă văd aici. Se apropie momentul pe care-l așteptăm, și astăzi, mai mult ca oricînd, este necesar să fim uniți pentru marea încercare care ne așteaptă. Azeneg bate la ușă, iar noi trebuie să fim la înălțime. Întorceți-vă aici în fiecare seară și așteptați mesajul, dar, dacă vreunul dintre voi nu este încă pregătit sâă-l primească, să se îndepărteze, să nu tulbure profunda credință a acestei familii.

Acele cuvinte îl loviră în plin pe căpitan : nu era pregătit... nu putea să rămînă. Întîlni privirea lui

Eztra și o găsi transformată : el, idiotul din totdeauna, parcă emana acum o infinită înțelepciune.

— Trebuie să plec — admise cu tristețe Tarni.

Celălalt înțelese și îl încurajă.

— Vă veți întoarce, domnule — murmură el. Sînt sigur de asta.

Polițistul fugi din sală urmărit de propriile spaime și doar cînd fu foarte departe, biciuit de aerul mușcător al nopții, încetă să mai alerge și se sprijini gîfîind de oblonul lăsat al unui magazin.

— Dumnezeule, ce se întîmplă ? — se tîngui el. Faptul că era departe de acel loc nu diminua în nici un fel sentimentul de vinovăție care-l încercase, și o nouă voință se suprapuse peste a sa. Cu gesturi iuți își duse mîna la buzunarul hainei și simți prezența rece, dar liniștitoare a pistolului ; îl strînse cu putere în mînă și îl îndreptă în direcția frunții sale plină cu broboane de sudoare.

— Stai ! Ce faci ? — strigă o voce.

Brațe puternice îl înșfăcară și o lovitură precisă aplicată în ceafă îl făcu să se prăbușească la pămînt. Cînd își reveni văzu chipul perfect al lui Mosseg aplecat deasupra lui.

— Nu vorbi, ai fost hipnotizat, dar o să-ți treacă.

— Voiam... voiam să...

— Da, voiați să vă sinucideți. Prietenul nostru Mada știe cum să-și elimine dușmanii — zîmbi generalul Noyent.

— Da acum relaxați-vă, — îl sfătui artificialul —, oamenii noștri tocmai acționează, poate că de data aceasta vom reuși să-l prindem.

Tarni dădu din cap în semn că da, își luă din nou arma care îi fu întinsă și abia atunci își dădu sea-

ma că nu ar fi putut să se sinucidă pentru că o descărcase de dimineață, înainte de a ieși. Fusese vorba de un gest instinctiv, pe care-l făcuse fără să se gîndească la nimic și în mod analog se hotărî să țină totul pentru el.

Mosseg își făcu și el apariția în automobilul folosit ca post de comandă mobil, numai după cîteva minute ; suspinînd, schiță un salut pentru cei de față și spuse :

— A dispărut înainte de sosirea noastră, nu știu cum, dar a reușit să ne scape ; paranoicii aceia au încercat să reziste și băieții noștri au fost nevoiți să tragă.

Noyent nu păru prea surprins de veste. De vreo cîteva minute era cufundat în lectura unor hîrtii, și la auzul acelor cuvinte se mărgini doar să ridice fruntea.

— Puneți-i pe experți să examineze tot ce se află în magazinul acela.

— Dar cum este posibil ? — exclamă Tarni, care după cîteva clipe de buimăceală își redobîndise controlul asupra gîndurilor. Eu l-am văzut ! Era acolo ! Nu puteam să fiu hipnotizat chiar pînă a fi pe punctul de a...

Mosseg se pregătea să-i răspundă, dar generalul îl făcu atent, și pentru o clipă lăsă impresia că renunță la masca inflexibilă a obișnuitei sale indiferențe. Păru deodată nespus de bătrîn, mai bătrîn decît oricare alt artificial pe care polițistul îl văzuse vreodată.

— Ați mai auzit vreodată vorbindu-se despre profesorul Berthein ? — îl întrebă cu o neobișnuită nuanță paternă în voce.

Tarni confirmă.

— Mi se pare că i-am auzit numele : un premiu Nobel, sau ceva asemănător... un fel de geniu.

— Sigur, dar era ceva mai mult decît un geniu — admise Noyent. Nu a existat nici un progres în aceste ultime decenii care să nu-și aibă originea în studiile sale, în mintea sa : rachete balistice, calculatoare electronice, sateliți... A fost unul dintre cei mai mari savanți pe care umanitatea i-a avut vreodată, dar cu toate acestea era și el un om, cu defectele sale, cu părțile sale misterioase : soția și cei doi fii ai săi au murit într-un accident, și din acel moment a început să piardă contactul cu realitatea. Se credea un ales al lui Dumnezeu, depozitarul oricărui adevăr. El, care cu ajutorul descoperirilor sale putea să schimbe toată lumea, își putea închipui că lumea fusese creată în șapte zile. Însă mai presus de orice ne ura pe noi, artificialii : afirma că sîntem fără suflet pentru că ne-am născut în eprubete. A fost cel mai înflăcărat susținător al luptei împotriva noastră, și din cauza sprijinului de care se bucura în cercul puterii, experimentele au fost oprite. Dar nici chiar el nu se putea opune progresului, iar cînd a venit vremea respectivă alte idei au căpătat mai mare importanță, iar el a fost înlăturat, adică eliminat.

— Eliminat ? — șopti nedumerit Tarni. L-ați omorît... voi ?

— Da — confirmă generalul. Intrasem de puțin în Serviciile Speciale cînd am primit sarcina să-l neutralizez. Am pus o bombă în laboratorul său și... Țara a pierdut mult odată cu el, dar nu se putea

acționa în alt mod, era pe punctul de a deveni un pericol.

Polițistul simți cum i se pune un nod în gît.

— De ce îmi povestiți toate acestea ? — întrebă el.

— Pentru că trebuie să știți împotriva cui luptăm.

— Dar el a murit, l-ați asasinat...

Tarnì își opri prea tîrziu cuvintele, dar interlocutorul nu păru că se sinchisește în vreun fel de acuzația făcută implicit. Îi dădu dreptate și își reluă recea atitudine de om fără vîrstă, pe care nu-l putea atinge nici un fel de sentiment.

— Poate că ne-am înșelat — declară el. Prea multe lucruri încep să nu se mai potrivească : camionul care a explodat săptămîna trecută, de exemplu, s-a dovedit că aparține unei societăți inexistente. Dintre cele cinci persoane care se aflau în cabină am reușit să identificăm trei, niște foști asistenți ai lui Berthein. Și nu numai atît, dar din resturile vehiculului ne-am dat seama că era vorba de un centru radio foarte sofisticat, echipat fără îndoială cu instrumente de comunicare cu fasciculele laser provenite de la sateliți, un domeniu de studiu foarte îndrăgit de Berthein. Pe deasupra, au mai fost descoperite instrumente de chirurgie și, ca să vezi, și acesta este un alt sector în care profesorul tocmai se specializa în momentul execuției. Dacă la aceasta se mai adaugă și faptul că apariția lui Mada a fost precedată de infiltrările în computerele statale, aparatură proiectată direct în centrul său de cercetări, lesne putem să privim cu suspiciune toate aceste coincidențe.

— Sînteți sigur pe tot ce afirmați ?

— Pe moment nu sînt decît supoziții, sigur este că geniul nostru defunct ar fi în stare să răscolească în arhivele poliției cu plăcere, să șteargă fișele cu semnalmentele persoanelor pe care astăzi nu mai reușim să le individualizăm, să pătrundă la informațiile ultrasecrete, să facă și să desfacă societăți, să transfere capital... Încă nu avem probe, oricum, sute de experți ai guvernului federal lucrează în acest moment la controlarea băncilor de date din țară, și mai devreme sau mai tîrziu ei vor descoperi ceea ce ne interesează.

Tarni se simțea strivit între două sentimente opuse : pe de o parte curiozitatea față de ceea ce afla, pe de altă parte repulsia și nedumerirea.

— Totul pare așa de absurd, — murmură el măsurîndu-și cuvintele —, un om singur, pe deasupra mort de vreo cîteva zeci de ani...

— Nu era singur, oh, nu era singur — îl corectă Noyent. La școala sa s-a format o întreagă generație de cercetători : cibernetici, fizicieni, electroniști... Mulți dintre discipolii săi îl venerau mai mult decît ne putem închipui. Berthein aproape crease un cult, o formă de religie care se baza pe viziunea lui Dumnezeu și a lumii : pentru el omul de știință era un preot, un profet, unicul depozitar al adevărului, iar cînd fu îndepărtat din postul de conducere pe care-l ocupa, mulți dintre ei și-au dat demisia de bună voie renunțînd la cariere strălucite numai pentru a-l urma, printre aceștia aflîndu-se și cei trei nenorociți din camion.

— Dar de ce acum vă mai faceți probleme în plus ? A murit, sau, oricum, ar fi foarte bătrîn — observă Tarni.

— Da, azi ar avea peste o sută douăzeci de ani — admise generalul. Dar poate, căpitane, totul vi se va părea mai clar dacă ați ști de ce am primit ordinul să-l ucid. Studia atunci cum se poate opera pe mintea omenească. Proiecta cîmpuri electromagnetice spre diferite zone ale creierului, își propunea să controleze oamenii, să-i transforme în roboți ascultători față de puterea celor pe care Dumnezeu i-a hărăzit să îndrepte lumea.

— Înseamnă că putea lua în stăpînire mintea cuiva și să-l facă să acționeze după bunul său plac ? — întrebă neîncrezător căpitanul.

— Sigur. De exemplu, ar fi putut convinge pe cineva să se sinucidă.

Tarni se cutremură.

— Atunci eu...

— Da, chiar și tu te-ai aflat sub controlul lui — interveni Mosseg. Exact cum s-a întîmplat în ziua masacrului, cînd ne-am întîlnit cu Niac pe scări : pe neașteptate nu ai mai fost capabil să te miști și am fost nevoit să te tîrăsc după mine cu forța.

— Totul mi se pare așa de absurd, eu nu am simțit nimic deosebit...

— Nici noi nu sîntem în stare să-ți oferim o explicație științifică — conveni Noyent. Pe vremea cînd Berthein efectua primele experimente, obișnuia să le aplice pacienților în jurul capului niște căciulițe dotate cu generatoare de cîmp. Dar acum se pare că progresul de hipnotizare este mult mai sofisticat ; nu este exclus nici să fie în stare să proiecteze

cîmpurile magnetice la distanță, dar nu știm în ce fel reușește să le transmită și nici cum anume reușește să le controleze efectul. În acel garaj dumneavoastră l-ați văzut pe Mada așa cum toți ceilalți l-au văzut, dar în mod sigur Mada în realitate nu era acolo, ați fost doar făcuți să-l vedeți... Dar cum ? Nimeni dintre cei prezenți acolo nu avea căciuliță sau vreun dispozitiv ciudat și nu erau pe nicăieri antene pentru a transmite sau capta semnale.

Totul începuse să devină cît se poate de clar pentru căpitanul Tarni : madeii, Serviciile Speciale, ultimele experiențe...

— Sînt un imbecil ! — blestemă el într-un acces de ură dezlănțuită. Și eu care mă îndoiam de voi ! De ce nu ați spus-o imediat, de ce nu-i spuneți viceguvernatorului, de ce n-o spuneți tuturor ?

— Lumea nu este pregătită să afle un asemenea adevăr — îi explică Noyent distant. Pentru ei, dușmanii sîntem tot noi, artificialii, fiii eprubetei, și este mai bine că e așa, pentru că în felul acesta evităm o nouă vînătoare de vrăjitoare. Berthein este mort sau cel puțin așa credem. Cadavrul găsit după explozie era al său, i-am recunoscut amprentele digitale și semnele unei fracturi din tinerețe la femur, chiar dacă explozia îi pulverizase complet capul.

— Și acum ce facem ? — îl întrebă Tarni cu un aer de naivitate prefăcută.

— Ce am făcut și pînă acum : vom încerca să cercetăm toate indiciile. Pentru seara aceasta oricum am terminat, mergeți amîndoi să vă odihniți — le ordonă generalul.

Tarni fu de acord și ieși din automobil urmat de Mosseg. Afară totul părea mai plin de viață, inclusiv zgomotul superstrăzii care șerpuia pe deasupra capetelor lor. Tocmai se îndreptau spre mașina care îi aștepta să-i transporte la bază cînd o nouă întrebare se ivi în mintea lui.

— Și tu erai cu mine în ziua aceea cînd l-am întîlnit pe Niac... De ce nu ai fost și tu hipnotizat ca mine ?

Mosseg clătină din cap, dar în scurtul răgaz în care ochii lor se întîlniră, polițistul percepu ceva ce părea a nu fi în regulă, o străfulgerare de-o clipă a unui adevăr care fu însă repede ascuns. Ar fi vrut să dea frîu liber suspiciunilor sale, dar subconștientul îl determină să n-o facă. Deocamdată trebuia să se mulțumească numai cu ceea ce îi fusese dezvăluit. Deocamdată...

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI UNULEA

În casă era cald. Vreme de cîteva ore căzuse pradă iluziilor. Trăise clipe magice : fusese servit pe o față de masă care se pune numai la ocazii, în farfurii cu marginile aurii și o mîncare caldă al cărei miros îi șterse din memorie renunțările la care fusese constrîns. Iar apoi acei copii care stăteau în tăcere cu ochii holbați cînd la musafir, cînd la bucatele așezate cu grijă în centrul mesei. Iar adulții vorbeau de nefericitul anotimp care nu catadicsea să se ducă, despre necazurile tractorului care consuma prea mult ulei... Era aidoma unui tablou care descria un interior cu sunetele și culorile sale... Însă el nu aparținea acelui tablou, era un intrus, un străin prin veșminte, prin lăcomia de care dăduse dovadă cînd se ocupase de conținutul propriei farfurii, prin gîndurile care continuau să se întoarcă la trupul acela schingiuit, abandonat la marginea cărării unde fusese lovit, prin neliniștile legate de trecutul și de viitorul său, amîndouă nebuloase, și mai ales amîndouă amenințate de o realitate pe care se ostenea să o atingă și care totuși era deja prezentă

acolo. Și, mai presus de orice, de Înger, din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai insistent...

„Niac, Niac, încearcă să mă auzi, este important... Ce s-a întîmplat cu Randall ? Nu-i mai aud vocea."

Mino puse pe masă fără nici un chef ceașca de cafea. Magia se terminase. Se ridică, dar le făcu semn celorlalți să continuie.

— Mulțumesc pentru ospitalitate, oameni buni. Aș vrea foarte mult să vă vorbesc despre Mada, despre Azeneg, despre lucruri frumoase... dar trebuie să plec.

Nu reuși să mai spună altceva. Mai tîrziu, cînd ceața care le învăluise mințile se va fi risipit, cînd vor fi descoperit cadavrul, se vor întreba ce s-a întîmplat, dar foarte greu ar fi putut să găsească un răspuns, iar el, între timp, va fi departe.

„Niac, unde e Randall ?"

Simți că ceva îl rănește în acele cuvinte și se grăbi să părăsească acea casă, ca și cum ar fi putut să scape în felul acesta de păzitorul său. Afară, un soare palid, lipsit de căldură, îl întîmpină și îl însoți în timp ce cu pași iuți se îndrepta spre o țintă necunoscută. Deocamdată important era doar să meargă, să se miște, să împiedice indiferent pe cine să-l individualizeze. În sfîrșit înțelesese, devenise conștient de puterile sale și asta însemna, pentru cel care-l transformase în felul acesta, un pericol, o amenințare pe care numai moartea ar fi putut s-o anuleze.

Dar alte gînduri se suprapuseră peste primele : dacă el funcționa ca o stație radio de transmisie, nu ar fi putut să se ascundă : Îngerul sau altul în locul lui, oricum l-ar fi localizat, era doar o chestiu-

ne de timp. „Captez foarte bine semnalul tău“ spusese. Dacă ar fi putut să-și spargă țeasta și să sfîșie totul. Nu, nu avea nici o posibilitate de a scăpa.

„Niac, unde este Randall ? De ce nu este cu tine ?“

Îngerul insista în chemările sale furioase, și din ce în ce mai mult, în ciuda infinitei sale înțelepciuni și a nebănuitelor sale puteri, fusese complet izolat de realitate ; era aidoma unui uriaș orb care avea nevoie de un om cît de mic pentru a se putea mișca. Iar Mino reprezenta acel om micuț !

Lunganul încetini dîndu-și seama de acel adevăr : Îngerul reușea să-l controleze, să-i impună ordine, să provoace diferite emoții în mintea sa, dar nu era capabil să-i citească și gîndurile... Deci el putea să mintă, să se prefacă; să-i ascundă ceea ce el credea de cuviință. Nu mai era nevoit să fugă...

Zgomotul îndepărtat al unui aparat de zbor îi atrase atenția. Își ridică privirea alarmat și scrută cerul. Înainte însă de a-l zări se ascunse într-un șanț ; avea prea mulți dușmani pentru a se putea descurca de unul singur. Dacă Îngerul nu reușea să dea de urmele lui, putea să-o facă poliția, artificialii sau cine știe cine !

Nu, nu putea să continuie fuga. Vagabondul care scormonea în lăzile de gunoi ale orașului putea să fugă, dar nu și Niac, brațul drept al lui Mada. El nu !

Și începu să rîdă în timp ce elicopterul se pierdea dincolo de linia cețoasă a orizontului.

Dar continuă să rîdă și după ce se ridică și, cu pași măsurați, începu să mărșăluiască prin noroiul cîmpurilor.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI DOILEA

— L-au găsit la vreo zece kilometri de punctul unde a explodat camionul.

— Cine este ?

— Christopher Randall, unul dintre cei mai credincioși oameni ai lui Berthein, îi era aproape ca un fiu.

— Profesorul Randall, chirurgul ? — se interesă Tarni care avu brusc o presimțire.

— Da, îl cunoașteți ? — îl întrebă generalul țintuindu-l cu privirea sa rece.

Dar polițistul simți că în el este mai puternică dorința de a uita. Licărirea de lumină din mintea lui se stinse și el negă.

— Nu, cel puțin nu personal. Totuși, dacă știați că este un asistent al savantului, de ce...

Mosseg dădu din cap gînditor. Acoperi cu un cearșaf cadavrul lovit bestial și spuse :

— Din păcate abia acum l-am descoperit ; în nici o arhivă nu se mai află date despre Berthein și asistenții săi. De cînd grupul lor s-a dislocat s-a pierdut orice urmă. Pe acest nenorocit l-am găsit din întîmplare în timp ce făceam cercetări în zona unde

a explodat camionul. Este greu să stabilim ce s-a întîmplat cu adevărat ; însă după cum arată ne putem imagina că a fost vorba de un linșaj, dar oamenii din jur tac, nu știu și nici nu vor să știe nimic...

— Pînă la urmă însă am reușit să aflăm adevăratul nume al lui Mada — continuă generalul.

— Știți unde se află ? — tresări polițistul.

— Nu, însă am stabilit de unde vine : este vorba de un oarecare Stan Holleck, un preot catolic care și-a dat demisia din minister din cauza unei forme grave de epuizare nervoasă și de atunci încolo a dus o viață de vagabond. Asistentul social care-l urma înainte de dispariția sa, care s-a petrecut aproximativ acum șase luni, îl descrie ca pe un biet diavol mereu gata să-și ajute aproapele... Într-un timp era ușor să dai de el în timp ce-și ținea predicile lui deșuchiate în vreun bar din cartierele sărace. Aceasta este fotografia lui, îl recunoașteți ?

Tarni ezită, privi cîteva clipe chipul unui individ cu ochii mari, apoi confirmă.

— Da, el este. Ceva mai tînăr, dar el este. Are vrea legătură cu profesorul Berthein ?

— Nu, cel puțin din cîte știm pînă acum — spuse Noyent. Oricum, nu mai avem nici o îndoială în ceea ce privește existența profesorului : madeii și-au dat prea multă osteneală să ascundă corpurile celor căzuți în masacrul de alaltăieri și asta m-a îndîrjit să aflu unde i-au dus. Am scotocit tot ținutul, dar pînă la urmă am dat peste o groapă comună nu prea departe de locul unde s-a produs măcelul : i-au aruncat acolo fără prea multe ceremonii, doar un

fel de ritual ciudat pentru a-i proslăvi pe martiri! Lucrul acesta mi-a trezit suspiciunea și am hotărît să furăm cadavrele. Medicii noștri au tăiat pe rînd cadavrele vreo două zile și pînă la urmă au ajuns la mortul pe care-l căutam.

— Cine... cine era? — întrebă Tarni cu vocea strangulată.

— Un oarecare Farraghint, un beţiv bătrîn fără nici un fel de trecut — răspunse Noyent. Însă el era cel care ascundea cheile misterului: specialiștii noștri au descoperit în capul său, sub pielea capului, cîteva fire subțiri care formau un microcircuit. Probabil este vorba de o operație foarte simplă, care nu necesită aparatură prea sofisticată.

— Cum ar fi de exemplu o sală de operații improvizată într-un autocamion.

Generalul confirmă.

— Da, însă acest dispozitiv poate funcționa ca o antenă de recepție, asupra acestui aspect nu mai avem nici o îndoială. Totuși, este destul de greu să ne dăm seama de funcțiile microcircuitului integrat de care era legat: n-ar fi însă o ipoteză prea îndrăzneață să credem că este vorba de un sistem de receptare și amplificare a undelor magnetice.

— Și în felul acesta am explicat cum pot să fie hipnotizați oamenii încît să aibă impresia că-l văd pe Mada și pe toți ceilalți sfinți al paradisului: este suficient unul ca Farraghint într-un grup, și jocul este făcut.

Noyent confirmă.

— Astfel putem presupune că în fiecare familie de madei există o persoană care funcționează ca sis-

tem de repetare a semnalelor și pe care ei îl numesc tată. Probabil că Mada și Niac sînt precursorii și putem presupune că în capetele lor se află dispozitive ceva mai complexe. Ei apar într-un cartier, îi hipnotizează pe primii adepți și se trece la operarea unora dintre ei în camionul care apare pe loc. Apoi ei dispar și merg în altă parte să convertească noi nenorociți și așa mai departe. Un fel de reacție în lanț care în decurs de numai o lună poate să dea naștere la o armată de oameni credincioși, care este dispusă să facă totul, gata să se sacrifice cînd le-o cere operatorul ascuns.

— Și nu este nici o soluție ? — interveni polițistul vădit interesat. În felul acesta Berthein va deveni stăpînul lumii.

— O soluție ar fi, cel puțin în teorie — conveni generalul. Din momentul în care am avut primele suspiciuni în legătură cu activitățile desfășurate de profesorul Berthein ne-am gîndit la generatoare de unde electromagnetice care să poată perturba cîmpurile magnetice respective, dar nu am avut timpul fizic necesar pentru a le putea realiza și nici nu sîntem siguri că o simplă ecranare ar putea proteja creierele de semnalele transmise la mică distanță. Singura alternativă realistă rămîne aceea de a-l descoperi și neutraliza pe Mada și pe cel ce se ascunde în spatele lui.

— Cînd vom afla unde se află stația de transmisie, — observă Mosseg —, pentru profesorul Berthein va fi sfîrșitul.

— Nu-i chiar așa de simplu. Avem un centru de captare a undelor încă în funcțiune, dar nu am descoperit nimic pînă acum. Nu, eu cred că trebuie să

ne îndreptăm atenția mai mult asupra persoanelor decît asupra mașinilor, iar una dintre acestea deja am individualizat-o — conchise generalul. Este patronul societății de televiziune care a realizat emisiunea despre Niac și masacru. O rețea de televiziune înseamnă dispozitive de transmisie, echipament pentru transmisiuni de la fața locului, legături cu satelitul... Este vorba de societatea la care este patron un oarecare domn Leba.

— Abel... Abel și Cain.

— Da, cei doi fii ai lui Adam. Pare incredibil ca o organizație atît de misterioasă să recurgă la nume atît de ușor de recunoscut, dar este în firea lucrurilor ca o minte ca a lui Berthein să-și sfideze adversarii în felul acesta. Sau poate că există o explicație deosebită... care ne scapă.

Tarni percepu o tensiune ciudată, ca și cum acele nume i-ar fi amintit ceva.

— Din moment ce l-am descoperit, nu-l putem aresta ?

— Pe cine ? Pe Leba ? — răspunse Noyent. Sub ce acuzație ? Este prea cunoscut și prea puternic pentru a-l înhăța. Nu, pentru noi este mai comod să acționăm așa : îl vom ține sub observație și vom încerca să aflăm cît mai multe despre el. Poate prin el vom ajunge la Berthein.

— Sau îl va determina să acționeze — îl avertiză Mosseg.

— Și într-un caz și în celălalt noi vom fi pregătiți.

Tarni, care pînă atunci ascultase pasiv, nu-și mai ascunse nedumerirea.

— De ce își dau atîta osteneală să controleze măsele ? Cu asemenea aparatură ar fi mult mai convenabil să se limiteze la controlul persoanelor care contează : guvernatorul, primarul... și de ce nu, chiar și președintele.

— Aveți vreo suspiciune în acest sens ? — întrebă Noyent.

Celălalt își aminti întîlnirea cu viceguvernatorul și se grăbi să nege.

— Nu, era doar o supoziție.

— Dintotdeauna misiunea noastră a fost aceea de a veghea asupra persoanelor care îndeplinesc funcții publice, în așa fel încît să nu se abată de la îndatoririle lor — interveni Mosseg pentru a-l liniști. Dacă s-ar fi întîmplat ceva de genul acesta ne-am fi dat seama.

Polițistul se gîndi la personalitățile decedate în ultima vreme, mai ales în orașul său, și își dădu seama în ce consta activitatea Serviciilor Speciale. Ar fi vrut foarte mult să știe cum de reușeau ei să distingă cine era hipnotizat de cine pur și simplu nu gîndea ca ei... sau cum de ei se credeau în afara oricărui pericol din acest punct de vedere, dar ca întotdeauna instinctul de conservare îl sfătui să nu meargă mai departe.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI TREILEA

Niac pierduse noțiunea timpului și nu își mai dădea seama de cît de mult a mers. Își ducea un picior înaintea celuilalt aidoma unui robot, din ce în ce mai obosit. Dar mintea sa, în ciuda setei, foamei, oboselii respecta cu fermitate hotărîrea inițială de a nu răspunde solicitărilor îngrijorate ale Îngerului. Dimpotrivă, cu un licăr de viclenie, se hotărî să joace pînă la capăt rolul său de ființă pierdută.

— Ei, unde sînteți ? — strigă el spre primele umbre care deja se întindeau peste peisajul din jur. Veniți să mă luați !

Nu-i răspunse decît liniștea.

Pas cu pas se pomeni la marginea orașului. Vreme de o clipă, care i se păru nesfîrșită, își bucură ochii de luminile sale, de miile de mașini care tocmai parcurgeau acele străzi. Apoi, mișcîndu-se cu greutate, începu din nou să meargă de-a lungul trotuarului fără să știe bine unde se duce.

— Fratele Niac ! L-am găsit pe fratele Niac ! Eu l-am găsit !

Mino se scutură de moleșeala mentală care-l copleșise și îl privi cu atenție pe tînărul zîmbitor

care-i tăiase drumul. Și el nu era singurul care zîmbea : mai descoperi în jur și alte persoane care păreau fericite.

— Brațul drept al lui Mada a ajuns printre noi ! strigă o voce, iar altele repetară, ca într-un act de magie.

Erau cîteva zeci, poate chiar o sută, și îl înconjurară din toate părțile, formînd astfel o mulțime excitată care ocupă strada provocînd un cor de claxoane iritate.

— Mă așteptați ? — șopti lunganul nedumerit.

— Da, Mada a apărut în familia noastră și ne-a anunțat că vei veni. Eram toți pe aici să te căutăm... dar eu sînt cel care te-a găsit !

El șovăi. Nu știa dacă să fie mulțumit sau îngrijorat. Acum îl vor întreba despre Randall, despre tăcerea sa, despre fuga sa prostească... îi mai rămînea doar o singură și firavă posibilitate de a ieși onorabil din situație : cu un geamăt închise ochii și se lăsă să cadă la pămînt în timp ce mîini grijulii se grăbiră să-l susțină.

„Trebuie să ai încredere, sînt frați“ — îi aminti Îngerul.

De data aceasta Niac nu-l mai ignoră.

— Te aud — suspină el cu o ultimă scînteiere de viclenie. În sfîrșit, te aud... Unde ai fost ? De ce m-ai lăsat singur ?

„Vrei să spui că pînă acum nu m-ai auzit ?“

— Nu... a fost îngrozitor... îngrozitor.

Apoi, în timp ce-l transportau, realitatea și ficțiunea se amestecară, iar el adormi.

*

Portarul îl privi pe Niac cu un ochi critic care se transformă în dușmănie curată imediat ce se apropie de el.

— N-avem nevoie de vagabonzi aici — îi șuieră el printre dinți. Șterge-o !

Celălalt se opri șovăind.

— Trebuie să-l văd pe Carl... adică pe Leba. Mă așteaptă.

— Desigur, desigur, domnul Leba te așteaptă. Faci pe deșteptul, du-te și caută-l în altă parte sau chem poliția.

Mino se simți extrem de umilit, dar îi trecu repede. Acel obstacol neașteptat îi servea să se îndepărteze de momentul adevărului, un moment pe care ar fi vrut să-l amîne la infinit.

„Ia colțul clădirii și prezintă-te la intrarea din spate“ — îi veni în ajutor Îngerul. „Trebuie să fii prudent, clădirea este supravegheată.“

Omul confirmă obosit. Lunga noapte de somn nu fusese suficientă pentru a-l pune pe picioare complet, și depresiunii sale psihice i se adăuga și o apatică așteptare a destinului. Bănui că din acest punct de vedere Îngerul nu era străin de starea sa ; era așa de greu să înțeleagă unde sfîrșea voința lui și unde începea a celuilalt !

Ocoli clădirea pînă cînd se pomeni în fața unei porți larg deschise prin care se vedea parcajul subteran. Înăuntrul unei încăperi de protecție împotriva proiectilelor un paznic în uniformă îl privi cu ochi absenți, dar nu zise nimic. În același timp, ca și cum ar fi fost adusă acolo de un regizor secret, o

furgonetă ieși de pe o stradă laterală și parcă în fața intrării, acoperind astfel cîmpul vizual al oricui s-ar fi gîndit să spioneze scena. O figură umană prost îmbrăcată, cu o fizionomie de om înalt și slab, sări jos și, întorcînd spatele, o porni pe stradă, în timp ce Niac, uluit, dădu ascultare semnelor pe care i le făcea gardianul arătîndu-i o ușă deschisă lîngă gheretă. Cînd vehiculul porni din nou, totul era ca la început, în afară de acea ființă înaltă, cu pași obosiți, care se îndepărta.

Mino fu luat în primire de către un individ robust, îmbrăcat ca un filfizon și care, fără să vorbească, îl conduse printr-un labirit de coridoare și ascensoare pînă la un birou monumental.

— Domnul Niac ? — ciripi o fetișcană clipind din ochii săi cu gene negre și reflexe argintii. Vă rog, luați loc o clipă, domnul Leba vă va primi imediat.

Prăjină se cufundă într-un fotoliu de piele și sorbi stingherit lichidul înmiresmat pe care femeia i-l adusese.

— Dacă mai doriți și altceva nu aveți decît să cereți.

Mino rămase nemișcat, ca și cum s-ar fi temut că cine știe ce ar fi putut să rupă vraja. Se bucură de tot ceea ce vedea : pereții de mahon, plantele ornamentale, tablourile cu multe culori, podeaua cu mochete moi, și ea, încîntătoarea ea, care răspundea la telefon, ea care lua notițe, ea care dădea ordine la o armată de secretare și funcționari al căror chip apărea pe diferite monitoare.

Pînă la urmă fu chemat. O ușă, invizibilă pînă atunci, se deschise, iar el, împins de propriile-i gînduri, o trecu. Biroul lui Leba i se păru și mai

luxos, și mai impunător decît anticamera ; fiecare obiect trăda bogăția, și acolo stătea Carl : cel din totdeauna, bondoc, cu mintea înceată, doar ceva mai grăsuț.

— Mino, în sfîrșit ! — se entuziasmă el venind în întîmpinarea prietenului său. Am aflat de peripețiile prin care ai trecut. Sînt fericit că te văd teafăr.

— Teafăr ? — repetă Niac cu mintea încețoșată. Am mers două zile și două nopți peste cîmpuri fără să știu încotro s-o apuc, fără un cuvînt de la Înger, dar se vede că am avut zile...

Carl zîmbi la auzul acelor cuvinte ca și cum ar fi fost vorba doar de o simplă poveste plină de spirit.

— Ca întotdeauna, bătrîne, te afli în prima linie.

Lunganul se enervă.

— Pentru Dumnezeu, Carl !

Pietenul rămase uluit.

— Scuză-mă, nu voiam să fiu nepoliticos...

— M-ai făcut să mă scol în zorii zilei și să vin pe jos pînă la palatul tău regesc — protestă Niac.

Carl își lăsă privirile în pămînt vădit rușinat.

— Înțeleg — șopti el. Dar, spune-mi, Randall, persoana care era cu tine, unde s-a prăpădit ? Ce i s-a întîmplat ?

O păpușă, gîndi Mino, devenise o păpușă în mîinile cuiva care se servea de el pentru a-l interoga cu un aer nevinovat...

— Nu știu — minți el măsurîndu-și cuvintele. La un moment dat un grup de zănatici ne-a atacat... am fugit, de el nu mai știu nimic.

Carl șovăi, apoi, urmînd o sugestie care-i veni de la consilierul său secret, zîmbi.

— Dar nu cumva, din întîmplare, tu te-ai certat cu el pentru vreo pricină, sau măcar te-ai enervat ?

Lunganul se prefăcu atunci că se străduiește să-și amintească.

— Nu-mi aduc aminte... sigur, eram cam întors, Randall mă cam înspăimînta, nu mi se părea că ar crede în Mada, în Azeneg.

Prietenul îl ascultă holbîndu-și ochii săi mari de vită.

— Deh... Apoi, schimbînd brusc vorba, adăugă : Știi cine este în camera cealaltă ? Mada, Mada este aici, ne vrea pe toți uniți pentru marele moment. Vom fi din nou împreună așa cum am fost mai demult !

Mino simți cum stimulii Îngerului operează asupra emoțiilor sale și cu greutate reuși să simuleze o incredibilă bucurie. Trebuia să se entuziasmeze.

— Vreau să-l văd, vreau să-l văd ! — strigă el, străduindu-se să reziste forței interioare care îi strivea pur și simplu mintea. Nici nu-i mai păsa de prietenul său. Mișcîndu-și repede privirile studie pereții acoperiți cu mahon, descoperi o ușă diferită de cea pe care intrase, se îndreptă spre ea cu iuțeală și o deschise.

În cameră se aflau trei persoane, dar el nu le luă în seamă, evitînd privirile lor încruntate. Îl văzu pe Tatăl cel Bun întins pe un pătuț și se duse spre el.

— Mada... — gemu el, în timp ce cuvintele își pierdeau propriul înțeles și se transformau într-un muget absurd. Ce se întîmplă ?

Mada rămase nemișcat, cu privirea pierdută în tavan. Mino își dădu seama, după un nou efort de voință, cît de palid este celălalt, cu acea culoare a pielii sărmanului său chip suferind, care reflecta ceea ce se întîmplase în zona craniului ; zări numeroasele țesături de tubușoare și filamente care îi susțineau membrele ca o imensă pînză de păianjen care pleca dinspre niște misterioase aparate clipind cu niște reci ochi de lumină vie.

— Ce ți-au făcut ? — întrebă el îndurerat.

Nu obținu nici un răspuns, și atunci se întoarse spre cei prezenți căutînd pe chipurile lor necunoscute o lămurire : dar nu găsi altceva decît niște priviri severe. Înainte de a mai putea deschide gura pentru a pune și alte întrebări se simți înfășurat într-un fel de plapumă de întuneric, își pierdu încet controlul asupra corpului și căzu moale pe podea, unde zăcu aparent insensibil la ceea ce se petrecea în jurul său. Dar mîndria sa, rănită atît de mult timp, îl ajută să reziste, să lupte și, în ciuda moleșelii care îl înfășura, reuși să rămînă el însuși. Pleoapele însă nu răspunseră insistentelor sale tentative de a le deschide, la fel se întîmplă și cu articulațiile ; numai mintea sa continuă să lupte cu disperare împotriva acelei forțe misterioase care se încăpățîna să-i domine corpul.

— Închide ușa, Tony — ordonă o voce din cameră. Deocamdată este mai bine ca Leba să rămînă departe de prietenul său.

— Nu putem avea nici o surpriză — replică cel interpelat. Coeficientul său de inteligență este prea scăzut pentru a ne crea probleme.

— Desigur, nu ar fi trebuit să avem surprize nici din partea lui Niac — le aminti cel de-al treilea cu o voce moale. Cu toate acestea, l-a ucis pe Randall, ar putea să ne facă și nouă la fel.

— Nu putem fi siguri dacă el este vinovatul, și chiar dacă ar fi, nu a făcut-o în mod voluntar : are un creier foarte bine dezvoltat și este posibil să fi influențat oamenii într-un moment de furie, așa cum s-a mai întîmplat. Oricum, ne este de folos : Mada trece printr-o criză de repulsie, iar Niac are toate calitățile necesare pentru a-l putea înlocui. Cu atît mai mult acum cînd, fără Randall, nu putem să facem operațiuni de tipul A.

— Nu-mi place deloc cum merg lucrurile — insistă cel de-al treilea. Am pierdut camionul laborator și cinci oameni care erau în el ; o bună parte din planurile noastre s-au spulberat, artificialii au aflat despre noi, poate că știu și despre Leba, iar dacă le-ar trece prin cap să facă o percheziție în clădire...

— Ești prea nervos, Hansen — îl dojeni prima voce. Profesorul îi ține sub control pe toți : conducătorii federali, stațiile radio, centrele de calcul, nu avem de ce să ne temem.

— Profesorul ! Profesorul ! — protestă celălalt. Chiar și el mă îngrijorează, i-a aruncat în aer pe prietenii noștri fără să ne prevină.

— Controlează-te — interveni cel pe care-l chema Tony. Nu-i acum momentul să faci istericale. Cînd am acceptat această misiune, am știut foarte bine care sînt pericolele pe care le vom întîmpina ; pe deasupra, prea multă lume depinde de noi, mii

de nenorociți pe care nu-i putem lăsa în voia soartei. Eu cred în Azeneg, cred în tot ce am făcut în acești ani : Dumnezeu nu ne poate părăsi tocmai acum.

— Și Dumnezeu nu ne va părăsi !

Mino recunoscu vocea Îngerului și, o clipă, îl încercă o nebună dorință de a renunța la îndărătnica sa rezistență și să se cufunde în uitare.

— Domnule profesor — murmură Hansen cu un tremur în voce. Sîntem neliniștiți din cauza celor întîmplate...

— Am auzit totul — îl întrerupse Îngerul. Uiți că oriunde se află profeții mei sînt și urechile mele.

— Mi-e teamă, domnule profesor, mi-e teamă că totul se va sfîrși cu un eșec ; acum artificialii sînt pe urmele noastre...

Mino, cu un efort supraomenesc, reuși să întredeschidă ochii cu scopul de a vedea îngerul său păzitor, dar fu dezamăgit : cei trei erau concentrați asupra unui aparat asemăntor cu un radio portabil din interiorul căruia provenea vocea.

— Lipsa ta de credință mă întristează, Hansen. Uiți că și eu, cu ani în urmă, am fost victima lor și știi bine la ce am renunțat pentru a putea continua studiile noastre. Nu cumva vrei ca acum, cînd a fost vărsat sîngele primilor noștri martiri, să te dai bătut ? Vrei să lăsăm lumea să cadă în mîinile monștrilor ?

— Nu, asta niciodată, dar ce putem face ? Am mai rămas doar cîțiva.

— Doar cîțiva ! — se mînie profesorul. Cum poți să crezi una ca asta ! Noi sîntem sute de mii, milioane, sîntem conștiința acestei lumi în derivă. Noi,

oamenii de știință, sîntem depozitarii cunoașterii binelui și a răului, adevărații responsabili de tot ceea ce se întîmplă, s-a întîmplat și se va întîmpla, fie că este vorba de dreptate sau de mîrșăvii. Din noaptea timpurilor și pînă astăzi omul este opera noastră ; cu siguranță că nu au fost generalii sau regii cei care au condus popoarele, nu, cu toții nu au făcut altceva decît să urmeze calea pe care magii, filozofii, cercetătorii, geniile științei omenești le-au arătat-o. Oamenii nu sînt decît niște biete păpuși fără voință în mîinile celor pe care Dumnezeu sau Diavolul i-a dotat cu o mare inteligență, niște păpuși ca acei nenorociți pe care i-am operat pentru a ne ajuta în misiunea noastră de salvare a umanității. Tocmai această uluitoare putere este cea care ne impune să acționăm, să salvăm omenirea de monștri fără suflet pe care alți oameni de știință i-au plăsmuit cu mințile lor perverse. Eu deja mi-am sacrificat viața pentru Azeneg, voi vă temeți cumva pentru viețile voastre ? Am greșit cumva cînd mi-am ales discipolii ?

— Nu ! Noi sîntem gata, domnule profesor !

— Bine, atunci trebuie să știți că dușmanii noștri, prin persecuțiile lor, n-au făcut altceva decît să accelereze cursul evenimentelor. Nu ne-am atins încă toate obiectivele, dar sîntem suficient de puternici pentru a acționa.

O liniște grea se așternu după rostirea acestor cuvinte.

— Și acum ? — întrebă Tony iscodind mirarea prietenilor săi. Încă nu am reușit să individualizăm baza secretă a operațiunii Geneza.

— O vom descoperi — răspunse profesorul. Sînt sigur că se află în acest oraș, și numeroșii noștri adepți o vor găsi. Vom scotoci fiecare cartier casă de casă, metru cu metru, și în timp ce vom neutraliza semințele monstrului, îi vom găsi și cuibul. Nu uitați că un alt profet lucrează pentru noi și el va fi acela care ne va dărui victoria finală.

— Va trebui să ucidem ? — întrebă Hansen.

— Numai pe monștri, iar Mada va fi acela care va face în așa fel încît poporul să execute comenzile noastre. A demonstrat deja că știe să-și domine propriile emoții, va ști cum să controleze masele.

— Însă Mada s-ar putea să nu depășească criza...

— Atunci Niac îl va substitui, iar eu o să am grijă să nu ne mai facă și alte necazuri.

— Dar copiii ?

— Nu sînt copii ! — urlă Îngerul. Ci doar niște animale, niște animale mai periculoase decît orice sălbăticiune !

— Mă scuzați, domnule profesor, nu voiam să...

— Am luat măsuri să-l contactăm pe viceguvernator : dintre toți politicienii statului el este cel mai inteligent și cinstit. El va da semnalul pentru Azeneg. Acum plecați, și Dumnezeu să vă aibă în paza Lui.

Niac simți că ceața care-l izolase de lumea din jur se risipește. Cu un suspin se scutură și începu să vadă tulbure. Cei trei îl priviră ca și cum ar fi fost ceva care incomodează, ceva deranjant dar pe care trebuiau să-l suporte din rațiuni superioare.

— Unde sînt ? — întrebă Mino.

„Veghez asupra ta ca întotdeauna“ — îi răspunse sfetnicul său.

— Cine sînt acești domni ?

„Niște prieteni, să asculți de ei ca și cum aș fi eu.“

— Bine înțeles — se grăbi să zîmbească lunganul, un zîmbet căruia în mintea sa îi dăduse o nuanță sarcastică, ascunsă numai cu mare greutate în spatele luminii opace a ochilor obișnuiți de acum cu minciuna.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI PATRULEA

Planul de necesitate fusese elaborat în perioada războiului rece : fusese elaborat pentru a salva mințile cele mai luminate ale orașului în eventualitatea unui război nuclear. Omenirea secolului al douăzecilea își putea permite să dispară în holocaustul atomic, dar nu ar fi putut tolera să-și piardă șefii. Era o chestiune de civilizație !

Apoi, cu ajutorul disperării și al bunului simț, pericolul unui conflict global trecuse ; în amintirea sa mai rămîneau însă acele adăposturi ale planului de necesitate care părea că își păstrase intactă eficiența.

Prima „minte coordonatoare“ care sosi la fața locului a fost guvernatorul, cu un cortegiu de însoțitori necăjiți pentru că au fost nevoiți să se trezească de dimineață. Ieși din ascensor fulgerîndu-i pe cei prezenți cu o privire acuzatoare care se opri în cele din urmă asupra lui McGovern, stăpînul casei, avînd în vedere că adăpostul fusese săpat la subsolul Centralei Poliției. Cel din urmă, supărat de felul cum au decurs evenimentele, se mărgini să suspine și să arate cu un semn din cap viceguvernatorul care se afla lîngă el.

— Ce naiba se întîmplă ? — întrebă guvernatorul iritat. Chiar era necesar să mă luați din pat ?

— Îmi pare rău, excelență — răspunse cel întrebat, cu o politețe glacială. Însă este vorba de un ordin al Președintelui. Avem toate motivele să credem că orașul se află în pericol.

— În pericol ? — repetă celălalt nevenindu-i să creadă.

Pierdu vreo cîteva clipe, urmărind niște gînduri care-i tulburau și puținele idei clare pe care le avea, și în cele din urmă spuse :

— Un cutremur ! Va avea loc un cutremur... Eram sigur că mai devreme sau mai tîrziu se va întîmpla ! Am fler pentru lucruri de felul acesta, un fel de har ; ieri, cînd m-am sculat...

— Nu cunoaștem încă natura pericolului — se grăbi celălalt să-l lămurească. Președintele nu a fost prea explicit. Dar avînd în vedere că l-a convocat pe generalul Noyent, probabil acesta ne va explica totul. El are legătura prin radio direct cu Garda Națională și Casa Albă ; în caz de necesitate el poate autoriza o intervenție. Sper că înțelegeți...

— Sigur, sigur că înțeleg ! — bombăni guvernatorul. Nu sînt idiot. Dar mă întreb de ce președintele nu s-a pus în legătură direct cu mine ?

Se strădui să rămînă încruntat, dar imediat ce văzu bufetul plin de bucate se ilumină la chip. Făcînd abstracție de tot ce-l înconjura, se îndreptă spre el, uitînd de orice, inclusiv de bunele maniere.

Generalul apăru cu o jumătate de oră mai tîrziu, cînd deja un mic grup de asesori, oameni politici și diverși funcționari publici se strînsese în sala principală a adăpostului și făcea o mare gălăgie. În-

soțit de Mosseg și de Tarni (de un timp umbrele sale credincioase la orice apariție în public), trecu prin mulțime și se îndreptă spre viceguvernator.

— Din ce cauză mi-ați cerut să vin urgent ? — întrebă pe tonul său impersonal, care nu lăsa să se simtă nici un fel de emoție. Sper că nu ne așteaptă vreo surpriză !

Cel căruia i se adresase nici măcar nu se sinchisi să-și ascundă propria repulsie.

— Este vorba de un ordin prezidențial care se referă explicit la persoana dumneavoastră. Din el rezultă că tocmai dumneavoastră trebuie să ne explicați ce se întîmplă. Și spunînd asta, scoase o foaie de hîrtie și i-o arătă interlocutorului : Iată aici telexul prin care se dă ordin să se aplice imediat planul de necesitate și să se ia legătura cu Serviciile Speciale, pentru alte dispoziții.

Noyent studie pentru cîteva clipe documentul.

— Mi se pare că totul e în neregulă — comentă el în timp ce în jur se strînsese un grup de curioși. Superiorii mei nu mi-au comunicat absolut nimic în acest sens. Trebuie să fac o verificare. Mosseg, ocupă-te tu !

— Imediat, domnule — confirmă artificialul.

— Vin cu tine — murmură Tarni.

Cei doi traversară sala și se îndreptară spre un coridor lateral unde pe un perete se putea citi o tăbliță indicînd stația radio.

Rămas singur, generalul își roti privirea peste cei prezenți și zăbovi mai ales asupra unuia dintre ei, care tocmai își făcea drum prin gloata celor prezenți, un om bondoc care îl privea cu un zîmbet de

idiot, ca și cum ei doi s-ar fi cunoscut de cînd lumea.

— Domnule viceguvernator, — spuse militarul supărat —, nu ar fi trebuit să permiteți accesul în această sală persoanelor care nu fac parte din administrația publică. Vă rog să-i scoateți afară.

— Dar, domnule general, — protestă celălalt —, poate că dumneavoastră nu știți că domnul Leba este una dintre persoanele importante ale acestui oraș. Dumnealui a fost invitat aici chiar de mine.

— Știu prea bine cine este. Trebuie să iese imediat.

— Și eu cunosc metodele dumneavoastră — răspunse caustic viceguvernatorul ridicînd vocea, în timp ce oaspeții ceilalți se adunau în jurul lor. Știu că dumneavoastră ați ordonat să fie ucis primarul Hundred și cine știe cîți alții. Domnul Leba deține dovezile — și arătă valijoara pe care însoțitorul său o ducea cu un surîs idiot întipărit pe buze.

— Valiza ! — strigă Noyent mai mult grohăind. Asta-i o capcană, părăsiți localul, repede !

Leba rîse și o deschise : o adevărată cascadă de lame de oțel se revărsă pe podea și imediat zeci de mîini se grăbiră să le strîngă.

— A venit ziua Azeneg-ului — urlă omulețul excitat. Ucideți monstrul !

Noyent nici măcar nu încercă să se apere, ci se mărgini să se întoarcă spre Mosseg, care tocmai se întorcea grăbit.

— Garda Națională, cheam-o imediat — îi ordonă el. Acum tu ești la comandă... Gîndește-te cum să-i salvezi pe fiii noștri...

Agresorii îl străpunseră, cu strigăte în care se simțea excitația, și continuară să-l lovească și cînd corpul său se transformase doar într-o grămadă nedefinită de carne zdrobită.

Mosseg scoase un geamăt și o porni spre mulțimea care urla ; dar mîna lui Tarni îl opri :

— Vrei să sfîrșești la fel ? — îi zise el, apoi, în timp ce tînărul artificial se opri, scoase pistolul din buzunarul interior și trase.

Leba încetă să mai rîdă, cu o oarecare întîrziere, privindu-și pieptul pe care înflorise o pată roșie, și apoi căzu.

Ca prin farmec, furia ucigătoare care îi cuprinsese pe diferiții funcționari se risipi și chipurile lor uluite se pomeniră privind cele două cadavre și mîinile însîngerate. Cîțiva izbucniră în plîns, alții leșinară, iar cei mai mulți rămaseră aiuriți, căutînd în mințile lor zăpăcite o explicație a celor întîmplate, pe care însă nu o puteau găsi.

Chiar și Tarni resimți acea schimbare neașteptată, lăsă arma să-i scape din mîinile pe care și le duse la capul în care răsuna un strigăt jeluitor, o explozie de durere incontrolabilă. Se clătină și, în cele din urmă, se prăbuși lipsit de cunoștință.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI CINCILEA

Mino își petrecuse ultimele ore căutînd o cale de scăpare. Îl lăsaseră în cameră cu Mada, care își continuase în tihnă somnul său asemănător cu moartea și rămăsese acolo ferindu-se a se apropia de ușa care în mod sigur era supravegheată.

Randall fusese ucis, iar acum acei oameni îl suspectau pe el ; dar nu aveau dovezi, și poate că așteptau o mișcare greșită din partea lui pentru a nu mai avea îndoieli...

Trebuia să fie atent. Începu să reflecteze asupra misteriosului său înger păzitor. Îngerul vorbise prin intermediul aparatului de radio pe care acei indivizi l-au luat cu ei : același Înger pe care el îl auzea în cap, iar ei îl numeau profesor. Era un om, așadar, unul care se ascunsese cine știe pe unde, și îl ținea legat de el prin fire invizibile. Gîndul acesta îl făcu să tremure, dar fu suficient de atent pentru a nu se lăsa tîrît de furie. Trebuia să fie prudent pentru că intuia că viața lui depindea de modul în care se va comporta.

Începuse Azeneg, dar care era înțelesul său adevărat Mino încă nu putea să priceapă ; din ceea ce

auzise era limpede că Mada reprezenta un element cheie, iar, în lipsa lui, Niac trebuia să-l substituie. Instinctiv își aruncă privirea asupra sărmanului om întins pe pat : Tatăl cel Bun, marele sfînt, Mada, și el o biată păpușă mînuită de departe pentru a-i păcăli pe oameni...

Geamătul răsună din nou pe neașteptate în capul său, însoțit de un junghi dureros care îi opri cu brutalitate cursul gîndurilor. Deja de mai multe ori Îngerul îl mai lovise în felul acesta, și el se crispă străduindu-se să înțeleagă unde greșise... sau nu cumva sfetnicul său îi citea gîndurile ?

„A murit“ — îl anunță cu tristețe Îngerul prin golul minții. „Leba a murit.“

— Cum ? — suspină Niac, liniștit și întristat în același timp. Carl a murit ?

„Am simțit risipindu-se ultima zvîcnire a vieții lui și i-am trăit spaima... frica față de marele frig care îl copleșea... Dumnezeul meu, e groaznic, mă simt de parcă aș fi fost în locul lui... altă dată... simt nevoia să vorbesc cu cineva... mă simt atît de singur...“

Mino ascultă înșiruirea de fraze ; abia după o serie întreagă de mormăieli confuze Îngerul își reluă controlul asupra vorbelor sale.

„Să fii gata, să fii gata să acționezi, Niac. Noi toți am ales : eu, Randall, ceilalți băieți... Poate că pentru tine a fost altfel, dar și tu, fără să știi, ți-ai arătat bunăvoința : te-ai întors la noi, asta e important, înțelegi... Iar de un lucru trebuie să fii sigur : noi acționăm conform voinței lui Dumnezeu, să nu uiți niciodată !“

Lunganul confirmă în golul din jurul său. Îngerul, profesorul, oricine ar fi fost el, apăruse dintr-o dată uman, fragil de uman.

Individul numit Tony se întoarse în cameră și îl chemă ; apoi, în timp ce el ieșea, acesta se apropia de Mada, îl eliberă de diferitele canule și îl ajută să se ridice.

Dincolo de camera aceea, în biroul lui Leba, se aflau ceilalți doi. Păreau serioși, chiar încordați ; unul dintre ei ținea în mînă aparatul de radio care menținea contactul cu profesorul. Schimbară doar cîteva cuvinte și se despărțiră. Mino, Tatăl cel Bun, Tony și Hansen coborîră cu liftul pînă la garajul subteran și urcară într-o mașină decapotată care urcă în viteză rampa ce ducea spre ieșire.

Cum ajunseră în stradă, în palida lumină răspîndită de niște becuri, Mino simți cum aerul rece al nopții îi înțeapă obrajii, privi hainele grele pe care le purtau ceilalți și le compară cu veșmintele sale de sărăntoc, care în mod sigur nu erau suficiente să-l protejeze de frig... Se gîndi să protesteze, îl privi întrebător pe Tatăl cel Bun care, în ciuda înfățișării pline de suferință pe care o afișau buzele sale, îi răspunse printr-un gest de încurajare ; atunci el renunță. Puțin după aceea zări mulțimea : o masă de oameni tăcută, compactă care se legăna întruna pe marginile străzii și părea că-l așteaptă.

— Ridicați-vă — le ordonă Tony, iar Mino îl ascultă, urmat cu greutate de Mada.

Oamenii, la vederea lor, izbucniră în urale care răsunară peste liniștea de mormînt a orașului.

Mada salută, și curînd vehiculul trebui să încetinească, în timp ce laturile fluviului uman se strîngeau în jurul lor.

Chiar și Mino, la comandă, salută, zîmbi, îngăimă cîteva fraze de început. Toți acei oameni îl înspăimîntau și îl atrăgeau în același timp : mii de guri care îi pronunțau numele, ca un slogan... Observă imediat că unii dintre ei erau înarmați : pușți, pistoale, cuțite de bucătărie, bastoane pe care le înălțau spre cer în semn de omagiu. Totul apărea amenințător și plin de măreție : era ziua Azeneg-ului !

— Mergeți să vă îndepliniți misiunea — repeta Mada de lîngă el. Fiecare familie să-și urmeze propriul ei tată și fiecare tată să urmeze vocea voinței divine. Loviți acolo unde trebuie să loviți !

Dar ceva contrastă pe neașteptate cu marșul lor triumfal : un zgomot de geamuri sparte deasupra capetelor lor. Instinctiv își ridică privirea și văzu cum se prăbușește de la o fereastră un fel de leagăn în care se agitau mînuțe de copilaș. I se păru chiar că aude gemete de femeie, dar nu fu decît o senzație. Mulțimea vui entuziastă și totul sfîrși într-o învălmășeală.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘASELEA

— Cum te simți ?

Tarni clătină din cap. Abia îi injectaseră ceva care îi dădea o senzație de arsură în braț și acum, în ciuda faptului că ținea ochii închiși, începuse să perceapă lumea din jur.

— A fost îngrozitor — șopti el în timp ce încerca să alunge din minte senzația morții pe care o încercase într-un lung coșmar.

— Noyent a murit, guvernatorul, primarul,... toți cei care contează, se află într-o completă dezorientare, poate că nici nu mai pot fi recuperați. Tu ai reușit să te salvezi doar pentru că l-ai ucis pe Leba înainte ca el să se apropie de tine.

Polițistul se hotărî să privească lumea în față : îl întinseseră pe un divan într-o cămăruță în care se îngrămădeau Mosseg, un medic, sau cel puțin unul în halat, și doi agenți cu o înfățișare de oameni speriați.

— S-au mișcat cu siguranță, știau deja unde și cînd să lovească — continuă artificialul. În timp ce erai leșinat, am încercat să iau legătura cu baza noastră, dar a fost în zadar ; liniile telefonice erau

întrerupte, iar la radio nu am reușit să găsim un canal liber. Noyent avea dreptate : la mijloc se află Berthein cu sistemul său de condiționare a creierelor, și din păcate mă tem că el controlează rețeaua de transmisii prin satelit și toate stațiile radio.

— Vrei să spui că nu putem chema Garda Națională ? — întrebă Tarni.

— Nu.

— Domnule căpitan, — interveni unul dintre polițiștii prezenți —, la Centrală noi nici nu mai știm ce să facem, funcționarul de serviciu era jos în adăpost împreună cu alte persoane importante, am pierdut legătura cu agenții din patrula externă... Acum băieții sînt îngrijorați pentru familiile lor, un mare număr de oameni înarmați circulă pe străzi, se aud împușcături. Acest domn zice că ar fi de la Serviciile Speciale... În concluzie, e o mare învălmășeală, domnule căpitan !

- - Eu nu lucrez în acest sector — îi aminti căpitanul. Îmi pare rău...

Abia atunci observă un fel de coroană metalică ce înconjura capetele celor prezenți și verifică instinctiv dacă nu cumva și el purta una.

— Sînt generatoare de cîmpuri electromagnetice — îi explică artificialul. Trebuie să neutralizăm cîmpurile hipnotice ale profesorului Berthein, măcar pe cele mai slabe. Venind spre noi, Noyent a încărcat vreo douăzeci într-o mașină, pentru orice eventualitate... ar fi fost bine să le fi distribuit înainte !

Un zgomot neașteptat îl întrerupse ; un agent cu fața îngălbenită năvăli în încăpere și strigă :

— Mortul... mortul vorbește !

Ieșiră în fugă. Tarni, destul de greoi, se ridică și îi urmă. După ce urcară cîteva scări ajunseră într-o sală de gimnastică unde întinse pe podea zăceau una lîngă alta două siluete umane acoperite de cearșafuri.

— N-am știut unde să-i punem — se scuză medicul. Infirmeria este plină. N-am reușit să-i chemăm nici pe cei de la morgă, nici pe cei de la spital...

— Care dintre ei ? — se mărgini să întrebe Mosseg.

Îi arătară un cadavru pe jumătate descoperit.

— Tocmai îl aduceam aici... și a început să vorbească. Tony s-a speriat și l-a scăpat din mînă.

Se apropiară și auziră cum din capul lui Leba provenea sunetul unei voci omenești care vorbea în șoaptă, tulburat din cînd în cînd de descărcări ale circuitelor electrice.

— Familia Hallen, deplasați-vă la numărul 115 de pe strada Sesta Avenue... copilul are trei ani... Familia Bersen, ați întîrziat... Loviți, loviți fără milă : sînt monștri, sînt monștri...

— Nu este posibil ! — gemu Mosseg. Ne vînează ! Este îngrozitor.

— Poți să-mi spui ce înseamnă toate astea ? — întrebă Tarni privind chipul nemișcat al mortului care continua să vorbească încîlcit.

Artificialul păru că se controlează cu dificultate.

— Trebuie să-i fi pus un receptor în cap și acum transmit semnalele pe care el le captează. Împușcătura și căzătura au activat probabil vreun circuit. Acest nenorocit a fost operat la fel ca Farraghint, funcția lui era de a subjuga voința persoa-

nelor din jur... Cred însă că Leba însemna ceva mai mult. Toate aceste semnale pe care le auzim... se pare că cineva coordonează activitatea mai multor persoane și mă tem că știu și cu ce scop.

Căpitanul clătină din cap.

— Tot acel Berthein... Ce pune la cale ? De ce s-au întîmplat toate astea ?

Mosseg sări drept în picioare și îi privi pe cei prezenți cu ochi severi.

— Trebuie neapărat să-i oprim pe acei nebuni înainte de a fi prea tîrziu.

— Ce trebuie să facem ?

— Strînge toți polițiștii prezenți în clădire, îți voi explica apoi totul în amănunt — îi promise artificialul.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘAPTELEA

Erau mii, zeci și zeci de mii cei care alergau în jurul lor ridicînd brațele spre cer și strigînd isteric la trecerea lor.

— Azeneg ! Azeneg !

Iar el, Niac, zîmbea și saluta cu brațele întinse, ca un zeu ; cu toate acestea, niciodată nu s-a simțit ca în acel moment, doar o biată și fragilă ființă omenească.

— Mada se simte rău — îi aminti șoferului vocea lui Hansen. Nu știu dacă va reuși.

Mino, la auzul acelor cuvinte, se întoarse să-l privească pe Tatăl cel Bun : chipul îi era transpirat, iar zîmbetul de fericire afișat contrasta îngrozitor cu pielea cenușie și tremurul corpului care îl făcea să se clatine ca o frunză în bătaia vîntului. Pentru o clipă privirile lor se întîlniră : parcă îi transmise o mută rugăminte, o cerere de ajutor, apoi căzu. Mino se aplecă pentru a-l ajuta, dar vocea autoritară a lui Tony îl opri :

— Rămîi în picioare și continuă să zîmbești.

— Îi este rău — murmură Niac. Ttrebuie să fie îngrijit.

— Salută mulțimea, încearcă să te arăți fericit — insistă Tony. Ne vom îngriji după aceea de el.

Mino nu îndrăzni să nu asculte. Entuziasmul mulțimii îl contaminase, și gîndurile sale tulbure se transmiteau instantaneu mulțimii care dădea impresia că țipă cu și mai mult elan. Dar, în acea zăpăceală, nu putea să-l uite pe sărmanul căzut la picioarele sale, zguduit de convulsii din ce în ce mai violente:

„Lui Mada îi este frig... îi este frig... nu reușesc să mai suport durerea lui."

Aceea era vocea Îngerului, dar nu era Îngerul dintotdeauna. Pînă la moartea lui Leba impulsurile mentale împotriva cărora Mino trebuia să lupte fără încetare pentru a rămîne liber își diminuaseră forța, deveniseră din ce în ce mai slabe. Iar ceea ce percepea acum nu mai era deloc voința unui om care domina, ci văicărelile unui bătrîn obosit.

„Lui Mada îi este rău... iar eu nu mai am forța de a-l ajuta să suporte. Cere ajutor, cere mereu ajutor..."

Niac evita să se lase copleșit de emoție, de dorința de a-l ajuta pe Tatăl cel Bun. Aproape cu răutate se prefăcu a ignora acea făptură ghemuită la picioarele sale și își îndreptă atenția asupra mulțimii imense și a strigătelor ei excitate :

— Azeneg ! Azeneg !

O primă zvîcnire a lumii, undeva departe, dincolo de contururile regulate ale acoperișurilor, anunța lenta apariție a zorilor, dar alte lumini sîngeroase spintecau întunericul nopții.

— Idioții ! Au declanșat incendii ! — mugi Hansen. Trebuie să lăsăm pompierii să intervină.

— Nu ! — îl rugă Tony. Nu avem decît cîteva ore la dispoziție pentru a le găsi bîrlogul... iar forța profesorului este din ce în ce mai slabă. Trebuie să acționăm și mai repede. Mai repede !

— Orașul riscă să fie înghițit de flăcări...

— Focul va purifica această Geneză a noastră în sens contrar — îi declară celălalt. Din sîngele martirilor și din foc se va putea naște o lume nouă, o lume mai dreaptă. Curaj, să continuăm să mergem înainte, trebuie să-i găsim... mai avem puțin.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI OPTULEA

Cei mai mulți aveau un aer îngrijorat, ceilalți păreau doar somnoroși din cauza turei de noapte care se prelungise peste așteptările lor. Tarni numără vreo treizeci, inclusiv personalul feminin și asistenții de la punctul sanitar de prim ajutor. O armată mizerabilă care nu-și imagina nici pe departe ce necazuri o așteaptă.

— Acest domn aparține de Serviciile Speciale — îl prezentă căpitanul. O să vă explice ce se întîmplă.

Mosseg confirmă. Ultimele evenimente transformaseră înfățișarea sa de artificial și acum părea un om ca atîția alții, devorat de neliniște.

— Totul a început acum vreo sută de ani, — începu el —, cînd unii dintre psihologii de la armată au avut ideea de a confrunta rezultatele testelor de aptitudine ale tinerilor născuți după cel de-al doilea război mondial. Informațiile obținute îi determinară să-și aprofundeze cercetările, controlînd și lucrările de admitere la universitate și așa mai departe... Toate elementele pe care le-au avut la dispoziție au demonstrat că omul, sau mai exact o anumită parte a sa, creierul, se află într-un rapid proces de dege-

nerare. Evident, studiile au fost continuate, dar cu trecerea anilor fenomenul nu și-a schimbat tendința : de la o generație la alta coeficientul de inteligență al oamenilor scădea în mod vizibil. Experții apreciau că, dacă nu se vor produce modificări, în cîteva secole ne vom transforma într-o lume de idioți !

Tăcu, dîndu-le celor prezenți posibilitatea să-și arunce un schimb de priviri nervoase, apoi urmă :

— Autoritățile din vremea respectivă au căutat diferite soluții. Mai ales că ceea ce se întîmpla era dovedit cu prisosință de faptul că peste tot începuse să-și facă simțită lipsa personalului specializat, și dacă nu toți acordau atenția cuvenită amenințării, majoritatea oamenilor politici își dădeau seama de pericolele care ar fi păscut țara dacă nu ar mai fi persoane capabile să-și asume responsabilitatea de a conduce industria, aparatul statal, forțele armate...

— Mă scuzați, domnule, — îl întrerupse un tînăr agent cu înfățișarea posacă —, nu cumva vreți să ne faceți să credem că sîntem niște deficienți ?

— În comparație cu un altul de vîrsta dumneavoastră de la începuturile secolului al douăzecelea dumneavoastră apăreți ca un întîrziat mintal, — răspunse rece artificialul —, și pe vremea aceea nu ați fi reușit niciodată să treceți examenul de admitere pentru poliție.

— Dar progresul din ultimii ani...

— Dacă observați lumea care vă înconjoară veți descoperi că tot progresul de care se vorbește este numai o reelaborare a aparaturilor inventate cu zeci de ani în urmă. Automobilele pe care le folosiți, aparatele electrocasnice, chiar și felul de a vă îmbrăca, totul nu face altceva decît să repete vechile

idei. Se poate schimba culoarea, forma exterioară, dar adevărul este că nu reușim să producem ceva nou. Și dacă nu s-a produs un dezechilibru în societatea noastră, acest lucru se datorează numai tehnologiilor avansate, fabricilor automatizate care continuă să furnizeze bunuri de consum fără să solicite intervenția omului.

— Și nu a fost găsită o soluție atunci ?

Mosseg zîmbi cu tristețe.

— Acum vreo cincizeci de ani, cîțiva cercetători și-au propus să oprească evoluția acestui fenomen îngrijorător. Este vorba de două școli diferite : una de chirurgie și cibernetică, condusă de profesorul Berthein, alta de inginerie genetică sub conducerea profesorului Howard. Primii propuneau să se aplice creierelor umane ale noilor născuți niște stimulatoare ale activității undelor electromagnetice ; ceilalți, în schimb, propuneau să se intre direct în miezul problemei și să se creeze, prin modificarea corespunzătoare a ADN-ului din celule, ființe umane capabile să reziste la degenerarea alarmantă a facultăților lor intelectuale. Acest ultim proiect a fost preferat de către autorități...

— Ce este ADN-ul ? — întrebă unul, cu ochii pierduți.

Mosseg nu-l luă în seamă.

— Și în felul acesta ne-am născut noi, artificialii. Dar știți bine ce a urmat : opinia publică, dezinformată și manipulată, s-a opus existenței unor făpturi umane așa de... diferite de marea masă de oameni. Am fost atacați chiar și fizic, mulți dintre frații mei au fost omorîți, iar experimentul a eșuat. Guvernul din vremea respectivă a promulgat o lege care inter-

zicea alte creații de acest gen. Însă problema inițială continua să existe și să se înrăutățească, astfel a fost elaborat un nou proiect, numit Geneza : un experiment secret cu a cărui realizare au fost însărcinate Serviciile Speciale cărora li s-a dat aprobarea de a acționa în afara prevederilor legii. De proiectul Geneza depinde viitorul omenirii. Din cauza asta nu a fost supus dezbaterii publice ; imediat ce a fost aprobat el a fost pus în aplicare, și toți cei care au avut remușcări sau au încercat să obstrucționeze realizarea lui au fost neutralizați, indiferent cine ar fi fost ei : președintele statului, senatori, oameni de știință... Unii dintre ei au plătit cu viața și este posibil ca și alții să plătească în același fel.

Mosseg își întrerupse discursul, ca și cum ar fi ezitat să mai facă și alte dezvăluiri, apoi se hotărî să continuie, convins că nu putea evita acest lucru.

— Înainte de a vă vorbi despre proiectul Geneza aș vrea, totuși, să vă explic în ce consta și cealaltă soluție. Profesorul Berthein a avut intenția de a realiza un dispozitiv care ar fi putut schimba lumea. Stimulatorul său mintal, bazat pe o rafinată tehnică a miniaturizării, avea într-adevăr posibilitatea să determine celulele nervoase să lucreze la capacitatea lor maximă, poate chiar să inverseze tendința degenerantă, dar în spatele acestei realități se ascunde un pericol și mai mare. Stimulatorul, prin cîmpurile sale magnetice controlate de către un microsistem electronic, putea însă să condiționeze libertatea minții umane, să provoace emoții, să-l determine pe om să gîndească într-un anume fel și nu în altul, era atît de eficient încît putea acționa și la o distanță de zeci de metri, aidoma unui hipnotizor priceput capa

bil să manipuleze după bunul său plac oamenii din jur. Ceea ce s-a întîmplat în adăpost reprezintă un exemplu a ceea ce se poate într-adevăr obține condiționînd mințile oamenilor, iar căpitanul Tarni, care a trăit personal o asemenea experiență poate, să confirme. Omenirea ar fi riscat să devină o masă de roboți comandați de la distanță... Înțelegeți de ce nu a fost aprobat !'

Chipuri absorbite îl aprobară, și Mosseg, ceva mai înseninat, continuă :

— Însă profesorul Berthein nu era genul de om care să se dea bătut ; era foarte credincios, iar această credință a lui se transformă în adevărat fanatism cînd într-un accident își pierdu soția și copiii. Din acel moment fu obsedat de idea că este singurul apărător al religiei și al credinței împotriva celor ce, după opinia lui, pîngăreau legile divine. Declară război creaturilor genetice, artificialilor și, urmat de un mare număr de asistenți de ai săi, se străduí să-și realizeze proiectul, cu intenția de a-l opri pe cel al profesorului Howard. Serviciile Speciale au fost constrînse să intervină, și pînă cu puțin timp în urmă am crezut că a murit... Însă după tot ce s-a întîmplat, ne îndoim că este așa : nu știu cum, nu știu unde, dar este viu și manevrează de la distanță madeii ! Ceea ce se întîmplă în acest oraș este opera lui.

Se opri și căută în privirile uluite ale celor prezenți un semn de participare emotivă, care însă întîrzia să se manifeste.

— El era în cel mai înalt grad responsabil de lansările de nave în spațiul cosmic — continuă el. Ultima generație de sateliți a fost proiectată și lansată

de el... Dacă temerea mea este adevărată, înseamnă că el poate controla comunicațiile radio, creierele electronice și rețelele lor de legătură. În acest moment orașul întreg este izolat de restul lumii, pînă și telefoanele au fost blocate.

Un rîs iritant rupse magica atmosferă de atenție care se crease.

— Ai dreptate, monstrule — spuse încet o voce. Ești singur, și eu te voi zdrobi.

Toți priviră uluiți spre corpul nemișcat de pe podea.

— Cum e posibil ? Mortul vorbește ! — strigă un agent cuprins de o criză de isterie.

— Dumnezeu este prezent în orice loc, la fel și conștiința lui despre bine și rău — mîrîi vocea. Căiți-vă, păcătoșilor, nu dați crezare cuvintelor blestemate ale unui artificial. Nici măcar nu v-a spus îndeajuns despre celălalt proiect... nu v-a spus ce pun la cale, el și ceilalți de teapa lui, aici în acest oraș, în inima acestei sărmane și ignorante națiuni.

— Aș fi povestit, aș fi spus adevărul — protestă Mosseg în timp ce privea, nevenindu-i să creadă, cadavrul de la picioarele sale.

— Crezi ? — îl ironiză invizibilul interlocutor. Și cu toate acestea ai spus că, în ciuda faptului că legea a interzis, voi ați continuat să procreați monștri introducîndu-i în sînul unor familii neștiutoare, pentru a contamina neamul lui Adam, neamul copiilor lui Dumnezeu. Dar trucurile voastre nu pot învinge puterea credinței în Salvatorul nostru, nu... Cuibul de vipere în care v-ați ascuns va ieși la iveală ; vom zdrobi creaturile inumane care se ascund acolo, toți micii diavoli vor fi găsiți și purificați...

— Ajunge ! — urlă Mosseg. Scoase pistolul și descărcă întreg încărcătorul în capul lui Leba, care începu să scoată niște gemete și niște sunete slabe și încîlcite. Apoi, ca un apucat, călcă în picioare craniul ciuruit de gloanțe, pînă ce în sala de gimnastică nu se mai auzi decît gîfîitul său înăbușit.

— Ați înțeles adevăratul sens al descoperirii lui Berthein ? Orice om operat devine gura lui, urechile lui, iar cine se află în apropierea lui este hipnotizat și transformat într-o făptură fără voință... Acum însă nu ne mai poate auzi.

O centralistă gemu și căzu la pămînt leșinată ; alții își întoarseră capul îngroziți.

Mosseg, obosit, le dădu dreptate.

— Da, este îngrozitor, dar trebuie să vă dați seama că ne aflăm aici pentru a hotărî destinul întregii omeniri.

— Ceea ce a spus despre... vipere... — murmură încurcat căpitanul Tarni.

— Proiectul Geneza a fost pus în aplicare — admise artificialul. A fost pus în aplicare în cel mai mare secret, fără să știe opinia publică și oamenii politici ; nu eram la curent despre asta decît noi cei din Serviciile Speciale și cîțiva oameni de știință.

— Ați continuat, în ciuda... — interveni Tarni nedumerit.

— Este unicul motiv pentru care continuăm să trăim — replică vehement Mosseg. Pentru binele copiilor noștri și a celor care vor veni după ei. Însă de data aceasta am tras învățămintele necesare din experința anterioară și ne-am îngrijit să nu mai creăm ființe frumoase, înalte, perfecte... nu, au fost

alese cu grijă genele al căror aspect exterior să conducă la nașterea unor copii mediocri ca înfățișare fizică, uneori chiar urîți. Doar creierul rămîne superior mediei.

— Dar unde, unde îi duceți ?

— Proiectul Geneza a fost început în acest oraș, într-un centru secret ; copiii artificiali născuți în felul acesta sînt încredințați unor familii care nu știu absolut nimic — le explică Mosseg. Copii pe care nimeni nu-i va arăta cu degetul pe stradă, pe care nimeni nu-i va putea urî, pentru că sînt aidoma copiilor din toată lumea. O dată crescuți, vor fi niște persoane normale, și în scurt timp prin ei să va opri procesul degenerativ al umanității. Nici părinții lor, nici ceilalți nu vor ști niciodată ce s-a întîmplat cu adevărat. Acesta este proiectul Geneza și pentru el lupt eu. Dacă experimentul va reuși în acest oraș, el va fi extins la toate celelalte, și, numai în cîteva generații, vom atinge scopul pe care ni l-am propus.

— Însă se pare că Berthein știe unde se află acei copii — îi aminti Tarni cu amărăciune.

— Din păcate, cînd copiii sînt încredințați ei sînt trecuți în registrele de stare civilă. Îmi închipui că este destul de ușor pentru el să ajungă la adresele lor... sau poate că se limitează să-i elimine pe toți cei născuți după o anumită dată.

— Este inuman — suspină unul dintre cei prezenți. Ucid făpturi nevinovate...

— În acest moment este în joc altceva — interveni căpitanul cu răceală. Tu ce crezi ?

— Baza noastră secretă este în siguranță, cel puțin pentru moment. Nimeni nu știe cu precizie unde se

află, în afară de noi, artificialii însărcinați cu apărarea ei — răspunse funcționarul federal. Trebuie să încercăm să ajungem la Garda Națională și să o determinăm să intervină înainte ca ei să distrugă totul.

— Chiar dacă Berthein nu știe unde se află, — mai murmură căpitanul —, o vor descoperi foarte repede : sînt acolo afară sute de mii care o caută.

— Nu trebuie să se întîmple una ca asta — spuse consternat Mosseg. La bază nu sînt decît puțini agenți de pază și Howard, savantul care a inițiat proiectul, împreună cu asistenții săi. Sînt singurii în măsură să continuie această activitate în cazul în care... Fără ei, totul s-ar sfîrși.

Tarni se simți foarte hotărît, sigur pe sine, aproape un erou.

— Trebuie să-l împiedicăm pe acel nebun să ducă la bun sfîrșit Azeneg-ul său ! — exclamă el. Oricum, sîntem polițiști, este de datoria noastră. Luați cu voi toate armele care sînt aici, Mosseg ne va conduce la baza lor și vom aștepta acolo sosirea Gărzii Naționale.

Artificialul privi surprins chipurile celor prezenți, care parcă se înflăcăraseră.

— Un moment — îi mai reținu el șovăind. Vreau să vă dați seama că vă puneți în pericol viața. Acolo, afară, sînt bande de fanatici care nu vor ezita să vă facă bucățele imediat ce v-ar descoperi... și pe deasupra, la sfîrșit, indiferent cum s-ar sfîrși...

— Vreau numai voluntari ! — îl întrerupse Tarni. Ne vom împărți în două echipe : una va încerca să iese din oraș și va lua legătura cu cei din Comanda Gărzii Naționale, cealaltă, mai numeroasă, va veni

cu mine și Mosseg. Vom lua automobilele guvernatorului și ale primarului ; sînt blindate, le vom folosi ca pe niște tancuri. Sînteți de acord ?

Un cor de „da“ umplu sala de gimnastică. Mosseg, care nu participa în nici un fel la acea stare de excitație, privi cu tristețe spre polițiștii care-l înconjuraseră, ridică din umeri și fu de acord.

— Atunci, să ne grăbim !

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI NOUĂLEA

— Am reușit ! — exclamă Tony, care stătea pe locul șoferului. Aici totul merge bine.

— Nu vezi pe nimeni în jur ?

Celălalt negă și trase mașina lîngă trotuar, lîngă un tomberon cu gunoi ; apoi, ajutat de un coleg, luă corpul lui Mada și îl aruncă în obiectul metalic. Acestea au fost funeraliile Tatălui cel Bun, iar Niac, în timp ce asista, se minună mai mult de propria lui indiferență decît de nelegiuirea pe care o vedea. Dar mai avea oare vreun sens să se mai mire de ceva ? Pentru el în acest moment totul avea o explicație : miracolele, prezența Îngerului în capul său, masele acelea de madei strigînd la trecerea lor, acel du-te-vino al grupurilor de oameni de la o clădire la alta, tragicele violențe care urmau, plînsurile disperate. Nu, Mino nu se mai îngrijora de nimic, mintea lui aștepta în liniște un moment care nu putea fi prea îndepărtat, momentul în care își va redobîndi definitiv libertatea.

Un șuierat care se auzi în radio îi distrase atenția de la ultimele nenorociri pe care le vedea. Mada murise și fusese îngropat, rămînea doar el.

— Tony, mă auzi ? Se întîmplă ceva în Centrala Poliției — afirmă o voce bruiată de descărcări ale circuitelor electrice. Profesorul nu și-a făcut încă simțită prezența. Acolo totul este în regulă ?

— Totul se desfășoară normal, nu vă îngrijorați — replică celălalt. Rămîneți la post.

— Avem un alt necaz — continuă interlocutorul. A izbucnit un incendiu în zona de nord a orașului ; peste un ceas se va lumina de ziuă, fumul se va vedea de departe. Ce facem dacă intervine Garda Națională ?

— Nu se vor mișca ei pentru atîta lucru — îl asigură Tony. Am terminat.

— Hamilcar este îngrijorat — comentă el apoi adresîndu-se celui de lîngă el.

— Îl înțeleg — conveni Hansen. Profesorul mi s-a părut puțin cam... obosit. Va rezista pe parcursul întregii operațiuni ?

— Se află acolo sus de zece ani, — îl asigură Tony —, și a rămas totdeauna lucid. Poate să o ducă tot așa secole de-a rîndul !

— Nu uita situația în care se află — insistă celălalt. Este doar un creier menținut artificial în viață, legat de un computer... Chiar și o ființă excepțională cum este el are niște limite : poate doar să gîndească, să gîndească, să gîndească... Nici un fel de senzații, absența unui trup pe care să-l conducă.

— Uiți că nu trăiește numai prin computer ci și în mintea celor operați...

— Da, însă Leba și Mada au murit ! Îți dai seama ce poate să însemne să supraviețuiești propriei tale morți pentru a suferi apoi moartea altora, să încerci aceleași tragice senzații de mai multe ori ? Nu

pot să cred, dar o ființă normală ar înnebuni.

— Berthein nu este o ființă obișnuită — afirmă Tony cu asprime. Și, pe deasupra, au mai rămas încă doi în care poate trăi și, după succesul Azeneg-ului, îi vom face rost de alte persoane. Eu însumi mă voi oferi să-l găzduiesc.

— După ? Dar va mai fi un după ? Cu toți acei copii... chiar crezi că o vom scoate la capăt ?

— După eșecul proiectului Geneza, numai profesorul Berthein va putea să salveze omenirea — îi aminti Tony. Și noi împreună cu el. O să vezi, totul va fi ca altădată, cînd acei imbecili de politicieni depindeau de deciziile, de studiile noastre... Da, după aceea va fi altfel decît acum !

— Deplasați-vă toți la grădina zoologică... și tu, Tony... este important. Sîntem pe punctul de a descoperi baza lor secretă.

Vocea Îngerului îl făcu să tresară.

— Imediat, domnule profesor — se grăbi să răspundă cel vizat și apăsă pe acceleratorul automobilului care își reluă cursa nocturnă.

CAPITOLUL AL TREIZECILEA

Întunericul căpătase o înfricoșetoare și grea alură de amenințare. Tarni respiră cu greutate aerul rece al nopții și iscodi cu oarecare invidie firavele urme de lumină care se strecurau printr-o fereastră închisă. De ce se amestecase în toată această poveste absurdă ? Își deplînse existența de parvenit, de om fără probleme... Un zgomot de pași îl smulse din tristele-i gînduri ; strînse cu putere în mîini patul pistolului mitralieră și așteptă.

— Sînt eu, sergentul Baker — șopti o voce, și puțin după acea umbra masivă a polițistului apăru în golul din jur. Am spart toate becurile de acolo — continuă acesta gîfîind cu greutate, ceea ce trăda o vîrstă care nu se potrivea cu efortul făcut. Putem să începem.

— Dar nu erați doi ? — întrebă Tarni străduindu-se să iscodească ce se ascunde dincolo de chipul interlocutorului său.

— Agentul Huerta a șters-o, domnule — îi explică bătrînul polițist. Dar este mai bine așa : este periculos să ai lîngă tine un idiot ca el, mai ales dacă este și înarmat.

Căpitanul fu de acord, ca și cum răspunsul l-ar fi liniștit. Într-adevăr, entuziasmul voluntarilor scăzuse imediat ce le fuseseră înmînate armele, iar surprizele nu s-au lăsat așteptate.

— Îmi permiteți să vă pun o întrebare ? — zise bătrînul polițist, care continuă apoi fără să aștepte : Ce sperați să obțineți de la noi ?

— Nici eu nu știu.

— Vedeți, nu vreau să vă stric ziua, dar este vorba de bieți oameni care au fost îndepărtați din serviciul activ, niște oameni care cu greutate reușesc să se miște de la un birou la altul fără să se rătăcească — zise celălalt. Sau niște bătrîni ca mine în așteptarea pensiei ; femeile... dacă se va trage, o vor lua la sănătoasa...

Tarni confirmă. Și el își puse aceleași probleme și nu le găsise rezolvarea, dar o îndărătnicie de nestăpînit, care se născuse într-un colț îndepărtat al minții sale, îl făcu să nu cedeze.

— Sîntem la grea încercare, Baker — răspunse el în cele din urmă, suspinînd. Trebuie cel puțin să ne străduim.

— Așa este, așa este, domnule — confirmă agentul. Indiferent cum va fi, eu sînt mulțumit. De cînd am atins o anumită vîrstă mi-am dat seama că sînt înconjurat de deficienți, iar acel individ, prietenul dumneavoastră artificial, m-a făcut să înțeleg că avea dreptate. Oricum se va sfîrși, eu sînt mulțumit.

— Bine, în acest caz putem să ne aruncăm în luptă — zîmbi Tarni și lovi cu patul armei în ușa din spatele lui.

Aceasta se deschise cu aspre sunete metalice și din gura ei de beznă se auzi un zgomot de motoare. Patru motocicliști țîșniră afară și dispărură în întuneric, apoi continuară să meargă, dar mai încet. Un automobil de reprezentanță, cu luminile stinse, se opri lîngă ei, și cei doi se grăbiră să urce. Imediat ce plecară, alte cinci automobile îi urmară, formînd o suită care se îndepărtă pe străzile orașului.

— Frumoasă mașină — observă sergentul Baker după o lungă perioadă de tăcere.

— A fost a guvernatorului — comentă Tarni.

— Săracul de el — zise la rîndul lui ironic bătrînul polițist referindu-se la proprietar. În acest moment cred că mă pot considera dat afară din serviciu, nu-i așa, domnule căpitan ? — continuă el arătînd spre barul mobil care se afla între cele două scaune din față.

Superiorul confirmă, și după ce încercă zadarnic să sincronizeze radioul de la bord pe un post cu un program relaxant renunță pentru a se adresa șoferului.

— Este departe acel loc ?

Mosseg șovăi. În lumina palidă care venea dinspre tabloul de bord se putea zări un chip încordat, greu încercat.

— Poate ar trebui să facem un lung ocol. Probabil că cineva ne urmărește și nu aș vrea să fiu tocmai eu cel care îi conduce pe acei fanatici pînă la centrul nostru secret. Ar fi îngrozitor.

Tarni îi intui frica și îi adresă un surîs plin de înțelegere.

— Parcă nu mai este nimeni, poate că nici nu sînt chiar așa de numeroși cum credem noi.

Ca și cum ar fi vrut să contrazică acele vorbe, o figură umană răsări pe neașteptate de pe o străduță laterală și le tăie drumul ; apoi, văzînd automobilul care frînă brusc, țipă din răsputeri și se aruncă la pămînt. Baker, înainte ca să-l poată opri, sări jos din mașină și cortegiul se opri.

— Este o femeie ! — exclamă sergentul, în timp ce membrii celorlalte automobile îl urmară. Este maltratată, probabil a fost bătută.

— Idioților ! Nu stați acolo ca niște pari — strigă Mosseg. Dacă ne vede cineva de la vreo fereastră ne curăță pe toți cu o singură rafală !

— Întorceți-vă în automobile ! — interveni Tarni.

Ceilalți polițiști, nedumeriți și înfricoșați, se grăbiră să urce ; numai Baker mai zăbovi lîngă victimă care începuse să-și revină gemînd ușor.

— Mi-au luat copilul... mi-au luat copilul...

— Liniștiți-vă, doamnă, acum sînteți cu noi.

— Baker, las-o baltă — îl rugă Mosseg. Avem altceva de făcut.

— Dar această sărmană... se pare că i-au răpit copilul... n-o putem părăsi chiar așa.

— Urcă repede ! — strigă artificialul.

Bătrînul polițist șovăi, îl privi pe Tarni, iar cînd acesta, cu un semn, îl îndemnă să asculte, se îndepărtă încet de femeie.

— În treizeci și șase de ani de serviciu nu mi s-a mai întîmplat să comit o asemenea nerușinare — mormăi el și, în timp ce cortegiul de mașini porni din nou, se grăbi să soarbă îndelung dintr-o sticlă din frigiderul care se afla în bar.

— De ce fac asta, de ce ? — bombăni el după ce mai aruncă o ultimă privire mamei înlăcrimate care zăcea ghemuită pe asfalt.

— Sînt lucruri mai presus decît noi, ceva ce poate că nu înțelegem, dar pentru care merită să fim chiar și nemernici, cîteodată — lăsă Tarni să-i scape, absorbit în gînduri care păreau că vin dintr-o minte obosită, înfricoșător de singură și de îndepărtată. Cînd sînt în joc chiar principiile după care se desfășoară propria noastră viață, atunci și numai atunci chiar disperarea unei mame lipsită de ființa căreia i-a dat viață devine neînsemnată. Durerea ei, împreună cu durerea a mii și mii de ființe omenești este doar o formă a tributului pe care omenirea trebuie să-l plătească pentru a putea, în ciuda a tot și a toate, să meargă înainte.

— Poate fi așa cum spuneți dumneavoastră, domnule căpitan, — răspunse cu amărăciune bătrînul —, eu, oricum, aș fi vrut să rămîn acolo. La naiba cu principiile !

— Se văd niște oameni — se bîlbîi Mosseg aparent insensibil la acea dramă.

Drumul lor era întortocheat din cauza a două rînduri de mașini parcate neregulamentar pe marginile străzii. Pe deasupra, pe trotuare, tocmai se forma o mască tăcută de bărbați și femei care umblau în grupuri mari și ba apăreau, ba dispăreau la întîmplare de pe străzile laterale. În lumina șovăielnică a zorilor, sporită de lumina care venea din magazine și de la becuri, toată acea mulțime apărea ordonată, hotărîtă, sigură. Doar puțini dintre ei întorceau capul să privească mașinile care treceau. Unii aruncau blesteme grele.

— Nu-mi place — șopti Mosseg. Credeam că trebuie să mă lupt pentru a putea trece. Nu le-ar fi greu să ne oprească, un camion pus de-a latul, o baricadă...

— Probabil nu au primit ordine în sensul acesta — observă Tarni nesigur. În plus, trebuie să scotocească tot orașul, nu-i chiar o joacă. Nici măcar nu par înarmați...

— Sigur că sînt inocenți! — comentă Baker arătînd un automobil al poliției răsturnat și încă în flăcări. Și cînd mă gîndesc la toți acei nenorociți care au fost de patrulă în noaptea asta...

— Indiferent ce ar fi, atîta timp cît este lume în jur Berthein ne poate controla, iar noi nu putem să ajungem la obiectiv — conchise cu amărăciune artificialul. Nu putem să riscăm ajutîndu-l să-și atingă scopul.

Timpul parcă încremeni și toți se cufundară în propriile gînduri. Numai Baker nu reușea să se acomodeze cu acea coroană metalică din jurul capului și cu mulțimea de madei care continua nestingherită să se miște încolo și încoace. După o serie de bîlbîieli nearticulate și suspine gînditoare se hotărî, în sfîrșit, să vorbească.

— Chiar caută copiii, să-i omoare? Văzîndu-i așa, par oameni normali, parcă nu sînt în toate apele, dar oricum oameni normali.

— Astea sînt doar aparențe.

— Și restul orașului, toți ceilalți, cei care nu au fost păcăliți, ei ce fac?

Tarni dădu din cap.

— Stau închiși în casele lor, speră să nu fie implicați. Pe de altă parte, ce ar putea face ? Telefoanele nu funcționează, radioul și televiziunea nici atît. Nu m-ar mira nici dacă s-au întins în pat așteptîndu-și moartea.

— Ca și cum s-ar fi făcut întuneric.

— Cam așa.

Mosseg opri motorul pe o stradă laterală care șerpuia printre aleile neregulate ale unui parc de la periferie. Din locul unde se aflau se zăreau cu greutate, printre coroanele arborilor, vîrfurile clădirilor cele mai înalte care se înălțau spre cerul cenușiu al dimineții.

— Să coborîm — comandă el cu nervozitate, în timp ce cu pistolul în mînă iscodea tufișurile și cărările pustii care se pierdeau în vegetația parcului.

În cîteva minute, un grup de chipuri somnoroase se strînse în jurul artificialului. Acesta, după o clipă de meditație, individualiză în grup persoanele care nu-i inspirau suficientă încredere și le ordonă să urce în automobile și să se deplaseze într-un punct îndepărtat al metropolei, unde ar fi putut să se considere liberi. Cei vizați ascultară, lăsînd însă să se întrevadă pe chipurile lor priviri încărcate de o incomensurabilă nesiguranță. Cînd cortegiul de mașini dispăru, rămăseseră acolo vreo douăzeci.

— Dar sîntem pe jos ! — protestă unul dintre ei.

— Este aproape — îl asigură artificialul. Acum urmați-mă și încercați să mergeți pe unde este mai întuneric. Făcînd un semn plin de înțeles, se aventură de-a lungul spațiilor verzi, iar ceilalți îl urmară. Tarni, urmînd o înțelegere tacită, se așeză în urma

grupului, flancat de sergentul Baker care părea că-l adoptase ca pe un frate simez.

N-au fost nevoiți să meargă mult. Ajunși la marginea parcului trecură furiș peste gardul care împrejmuia grădina zoologică pînă ce dădură peste o străduță care se înfunda în niște ziduri înalte de ciment. În spate, lîngă o inscripție veche pe care scria că acel garaj era rezervat unei firme de călătorii organizate, se vedea o poartă mare. O altă inscripție, care suferise din cauza intemperiilor și a loviturilor aplicate de copiii din cartier, conținea amenințări drastice împotriva celor care s-ar fi încumetat să treacă dincolo. Totul se pierdea în anonimat și avea o înfățișare întîmplătoare, dar în ciuda acestui aspect Mosseg se apropie ca de un altar. Apăsă pe butonul abia vizibil al unei sonerii și vorbi la telefonul intern. Poarta se deschise însoțită de un zgomot ușor al motorului electric și grupul intră cu pași repezi.

Garajul era parțial ocupat de vreo zece autocare ; pe podea, între liniile albe care delimitau spațiile rezervate diferitelor vehicule, se zăreau dîre de ulei.

— Acesta să fie oare centrul vostru secret ? — murmură Tarni vădit dezamăgit.

— Ne-am trudit atîta pentru a veni să apărăm niște autobuze ! — comentă ironic Baker. Era gata să mai adauge și altceva, dar niște pași îi atraseră atenția.

Grupul de trei era compus din persoane foarte diferite : o fată care avea trăsăturile perfecte ale artificialilor, un tînăr obez șchiopătînd, un bătrîn uscățiv așezat într-un scaun cu rotile. Primii doi strîngeau cu siguranță în mîini puștile mitralieră și le ți-

neau îndreptate spre noii veniți care păreau mai uluiți ca oricînd.

— Domnule profesor Howard, Ester, Limneo, nu vă temeți — se grăbi să spună Mosseg. Căpitanul Tarni este polițist, la fel ca și ceilalți.

— Ai comis o imprudență foarte gravă aducîndu-i aici — îi răspunse pe un ton tăios femeia. Generalul Noyent nu va fi deloc de acord.

Aritificialul se întristă.

— Noyent a murit — murmură el. Am pierdut legătura cu baza nu ne mai rămîne decît să acționăm imediat. Berthein este în viață și mă tem pentru proiectul Geneza. M-am gîndit că este vital să aduc aici cîțiva oameni loiali pentru a proteja Casa Mamă.

Bătrînul îl țintui cu privirea pe Tarni și ochii săi dezvăluiră o vitalitate neașteptată.

— Ceea ce spui este foarte trist și îngrijorător — comentă el. Poate că este mai bine să ne povestești tot ce s-a întîmplat. Noi sîntem complet izolați de exterior de ieri seară... Cînd i-am văzut pe acei fanatici agitîndu-se pe străzi i-am trimis acasă pe cei care erau în vizită la noi și am trimis ștafete să ceară ajutor... dar nimeni nu s-a mai întors.

Mosseg îi făcu pe cei prezenți să retrăiască acele tragice evenimente și, cînd ecoul vorbelor sale se stinse, profesorul Howard exclamă :

— Așadar bătrînul Berthein trăiește, al dracului om ! Acum trebuie să aibă mai mult de o sută de ani, și cînd mă gîndesc că Noyent era sigur că l-a omorît ! Dar ceea ce este uluitor este ce a obținut cu drăciile lui electronice : și-a creat o armată de nenorociți gata să-i execute ordinele... Dacă ar fi fost mai rezonabil, acum proiectul Geneza ar fi garantat

supraviețuirea acestei sărmane lumi... În schimb, iată-ne în pragul unui eșec!

— Domnule profesor, încă nu am pierdut — protestă artificialul. Casa Mamă este nevătămată și sîntem în măsură să o salvăm pînă ce va sosi Garda Națională.

— Toți copiii noștri... au fost uciși — murmură Ester cu un tremurat ușor.

— Nu se știe, poate că unii au fost salvați. Orașul este mare, și oricît de mulți ar fi madeii, nu vor reuși să-l scotocească în întregime.

Bătrînul nu păru convins.

— Berthein nu este genul de om care să facă lucrurile cu aproximație. Mă tem chiar și pentru acest centru, el știe prea bine că este singurul care există...

Furia îi coloră puțin chipul uscățiv, apoi se relaxă cu un suspin și îi privi pe cei prezenți cu un aer foarte liniștit.

— Domnilor, — continuă el —, nu știu cum să vă mulțumesc pentru tot ce faceți. Indiferent cum va fi, omenirea vă va rămîne îndatorată. Îmi închipui că v-a fost înfățișată importanța acestui loc, în orice caz vă rog să nu puneți întrebări în legătură cu cele pe care le vedeți.

— Nu vom pune nici o întrebare — promise Tarni. Însă mă tem că nu vom putea face mare lucru în cazul în care am fi atacați, mă așteptam la cu totul altceva.

— Nu trebuie să vă temeți — interveni Ester foarte hotărîtă. Acest edificiu are pereți construiți anume pentru a rezista chiar și la bombardamente, nu există alte ferestre în afară de cele pe care le vedeți și nu are decît două intrări : cea din spate, pe

unde ați venit voi, este foarte ușor de controlat ; și în față, unde se văd geamurile acelea care sînt construite din cristal în stare să reziste și la atacuri cu proiectile.

— Și etajele superioare ? — se informă Tarni. Ieșirile în caz de pericol ?

— Există o singură scară interioară, care duce în garaj — îi explică Ester. Este un loc mai mult decît sigur dar, avînd în vedere că sînteți aici, merită să ne dați o mînă de ajutor.

Vorbele fetișcanei îi lăsară cu gura căscată pe polițiștii care erau deja impresionați de toate cîte aflaseră. Tarni își dădu seama și îi încurajă.

— Sîntem aici ca să ne cîștigăm léafa, prieteni, și poate că se va întîmpla ceva extraordinar. Ne vom împărți în două grupe : una va supraveghea drumul care duce aici, cealaltă va veni cu mine să controlăm cealaltă latură a clădirii.

— Domnule, — observă un tînăr îngrijorat —, ce trebuie să facem în mod concret ?

— Să împiedicați pe oricine să intre aici.

— Și dacă vor insista ?

— Trageți ! șuieră Ester.

— Dacă va fi necesar — admise ceva mai dulceag căpitanul ; îi făcu un semn lui Baker și se îndreptă spre fundul garajului unde se vedea începutul unui coridor.

— Limneo, fă te rog loc domnilor — ordonă profesorul Howard, și tînărul obez îi dădu ascultare imediat.

După nu puține șovăieli, o parte dintre polițiști îl urmă, și grupul se deplasă în liniște pînă ce atenția le fu atrasă de ambianța din jur.

— Pare un teatru — observă Baker arătînd marile ecrane albe care acopereau pereții unui salon în care intrase. Nu reușesc să înțeleg unde am nimerit.

— Trebuie să dea spectacole deosebit de nostime — rîse un agent văzînd cîteva pătucuri pe rotile îngrămădite într-un colț al încăperii.

Rîsetele se risipiră și dădură loc altor glume grosolane pe care Tarni le ignoră, preocupat cum era să fotografieze mental ceea ce vedea. În sfîrșit, ajunseră într-un birou mobilat elegant și cu un perete în întregime din cristal, dincolo de care se vedea o stradă aparent pustie. Tinerii încetară să mai glumească și rămaseră tăcuți să scruteze noaptea.

— Sînt într-adevăr capabile să reziste la proiectile ? — se întrebă neîncrezător sergentul pipăind cu încheieturile degetelor suprafața transparentă.

Limneo afișă un surîs.

— Aici totul sigur — afirmă el. Noi liniștiți.

— Ei ! Vorbește ca un sălbatic ! — exclamă un polițist. Tu biet negru, eu stăpîn.

— De unde vii ? — întrebă căpitanul, oprind cu un clipit din ochi alte rîsete. Ești străin ?

— Nu, eu născut aici — răspunse tînărul, insensibil la ironiile celorlalți.

— Bine, din cîte se pare teoriile savanților despre viitorul ființelor omenești sînt fondate — conchise Tarni. Acum adunați tot mobilierul pe care reușiți să-l găsiți, birouri scaune și construiți un fel de baricade le-a lungul geamurilor, pentru orice eventualitate. Baker, mergi împreună cu Limneo și controlează dacă nu sînt și alte intrări : acest loc este prea mare pentru a avea doar două intrări.

Ascultară fără să ezite și, în curînd, munca îi făcu să uite neplăcerile nopții care era pe punctul de a se termina. Sergentul, după o oră, întorcîndu-se din inspecția pe care o făcuse, se arătă entuziasmat din cauza descoperirii pe care o făcuse.

— Am descoperit ce loc este acesta — declară el. Este sediul firmei Călătorii în Vis, un fel de agenție turistică pentru tinerele perechi care vor să-și petreacă luna de miere și alte lucruri de felul acesta... O cunosc pentru că un nepot de-al meu a venit aici cu logodnica sa și mi-a mărturisit că totul a fost încîntător. Spune că ar fi vizitat locuri minunate pentru numai trei dolari și nouăzeci de cenți... Mi se pare foarte puțin, nu-i așa ? Mai ales că mi-a vorbit despre mare, munte, localități exotice... Indiferent ce ar fi călătoria, a mai folosit și la altceva ; ea a rămas însărcinată !

— Sînt oameni acolo jos ! — strigă pe neașteptate un agent alarmat.

Toți se grăbiră să privească afară și văzură în depărtare, între arborii din parc și cenușiile clădiri din cartier, o agitație de umbre nedeslușite.

— Nu par prea mulți — rînji nervos Baker. Poate că nu-i un lucru chiar atît de serios. Cel puțin atîta vreme cît aceste geamuri rezistă...

— Da, — admise Tarni gînditor. Pare să fie un loc sigur... și nu este vorba decît de a rezista cîteva ceasuri pînă ce vor interveni acei binecuvîntați militari.

— Măcar să primim cîte o medalie... ați auzit ce a spus domnul profesor ? „Omenirea vă va rămîne îndatorată !“ Cine știe la cît se ridică pensia unui erou ?

CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI UNULEA

„Sînt ca muștele, sînt prezenți peste tot și imediat ce se formează ceva dezgustător, ceva putred, ceva scîrbos, iată-i că apar, bîzîie în jur, înțeapă și, acolo unde aparențele sînt mai revoltătoare și mai chinuitoare, acolo își fac apariția în roiuri...“

— Doctor Tony, acesta este numele dumneavoastră, nu-i așa ? Dumneavoastră ne-ați convocat ? Din ce cauză ?

„Nu au nici un pic de respect pentru suferințe, pentru oboseală, pentru vinovați și pentru cei neprihăniți ; totul este doar un motiv de curiozitate, de manifestare zgomotoasă, de lipsă de respect sau de false emoții...“

— Ne puteți face un rezumat al conceptului fundamental al Azeneg-ului ?

„Pot să distrugă un om și să facă din el un mit, știu să creeze ocazii, să strivească speranțe, să manipuleze opinii, și totul în numele unei libertăți care le convine lor sau celor care plătesc mai mult...“

— Vreți cumva să spuneți că celebrul profesor Berthein se află încă în viață acolo sus, printre stele ?

— Putem să-l fotografiem ?

— Ce fac aici toți acești oameni ? Aveți autorizația poliției ?

— Această manifestație are ceva comun cu actualul black-out al liniilor telefonice.

„În lumea cea nouă nu va fi loc pentru ei, dar acum servesc cauzei Azeneg-ului, trebuie să fie prezenți pentru că lumea trebuie să știe. Lasă-i pe Tony și pe Hansen să le explice situația..."

— Ați răpit toți copiii sub cinci ani din acest oraș... chiar pe toți ?

— De ce ați făcut-o ?

— Chiar sperați ca noi să vă credem ?

— Așadar, dumneavoastră susțineți că experimentele artificialilor au fost continuate ? Aveți dovezi în acest sens ?

Cei doi asistenți ai profesorului Berthein făceau față cum puteau avalanșei de întrebări pe care ziariștii le puneau.

— Domnilor, vă rog, un pic de ordine — protestă în cele din urmă Tony. O să vă răspundem la toate întrebările, dar mai întîi lăsați-ne să vă expunem motivele pentru care am convocat această manifestație : acolo jos, în acea clădire care pare să aibă un aspect inofensiv este ascunsă dovada care demonstrează că, împotriva voinței națiunii contrariate, niște nebuni continuă să nască monștri artificiali care contaminează întreaga țară. Prezența dumneavoastră aici este indispensabilă pentru a depune mărturie despre acest adevăr și pentru a putea face în așa fel încît să se pună capăt acestei rușini. Iată adevăratul și singurul scop al Azeneg-ului, un ideal de puritate pentru care profesorul

Berthein s-a sacrificat în favoarea unei vieți invizibile, încredințîndu-se nouă tuturor succesul acțiunii. Noi acuzăm Serviciile Speciale, care depind direct de președinte, că au asasinat în acești ultimi ani pe toți cei care s-au opus ca ei să încalce legea, să submineze ordinea statală și să instaureze dictatura. Noi, cu ajutorul poporului din acest oraș, avem intenția de a incendia centrul secret de inginerie genetică al profesorului Howard și al artificialilor, de vreme ce nu se face deplină lumină în legătură cu nelegiuirile comise de ei. După aceea justiția ne va judeca și pe noi și pe ei.

La sfîrșitul discursului o liniște plină de nesiguranță se așternu peste grupul ziariștilor. Privirile lor uluite se întoarseră de la orator spre mulțimea din jur, spre strada unde se zărea locul incriminat.

Mino ascultase acele cuvinte în paralel cu cele rostite de Înger în capul său. Tot planul Azenegului, cu scopul său, îi apăreau acum cu claritate : era vorba de un vis idealist, un vis din care el nu ar fi cîștigat nimic. Cu amărăciune își dădu seama că în clipa în care s-ar fi declanșat procesul, indiferent cine ar fi fost învingătorul, Berthein sau adversarii lui, Niac nu ar mai fi fost de nici un folos. Ar fi devenit doar un instrument inutil, probabil țapul lor ispășitor...

— Cel din mașină nu este cumva Niac, brațul drept al lui Mada ?

Mino tresări. Îi văzu pe ziariști îndreptîndu-se spre el, îl orbiră cîteva blițuri.

— Spuneți-ne, domnule Niac, în ce raporturi sînteți cu profesorul Berthein ?

— Nu ați fost unul dintre asistenții săi, nu-i așa ?

— Ați participat direct la Azeneg ?

„Răspunde-le că nu ai nici o declarație de făcut și invită-i să se adreseze lui Tony“ — ordonă Îngerul în mintea lunganului. „El știe ce să spună.“

Mino simți cum crește în înăuntrul lui un fel de ură surdă. „El știe ce trebuie să spună.“ Retrăi toate experiențele trecute : întîlnirea cu Mada, masacrul, fuga în noapte, corpul Tatălui cel Bun care fusese ascuns cu brutalitate într-un tomberon pentru gunoi... Totul începuse de la gunoaie, probabil tot așa trebuia să se sfîrșească...

„Repede, răspunde cum ți-am zis“ — îi ordonă Îngerul. „De ce șovăi ? Nu trebuie, riști să strici totul cu îndoielile tale.“

„Îndoieli prostești“ — se gîndi Mino, în timp ce bătăile inimii deveneau tot mai intense în pieptul său.

— M-ați folosit ca pe o marionetă — urlă el. Acum știu de ce ați ales oameni ca mine pentru planurile voastre : sînt un delincvent, un vagabond, o nulitate, unul care poate fi sacrificat fără riscuri. Randall, Tony, viceguvernatorul... nu, pe ei nu i-ați operat, dar pe mine și pe toți acei nenorociți, da : cu noi se putea pentru că dacă lucrurile n-ar fi mers bine, oricum noi contam foarte puțin.

„Încetează !“ — îi ordonă Îngerul. „Te ascultă. Bagă de seamă că-ți pot face rău, mult mai rău decît ți-am făcut pînă acum...“

— Ticăloșilor ! — strigă lunganul sărind pe capota mașinii și privind spre grupul ziariștilor uluiți. Toți sînteți niște ticăloși !

Explozia internă se propagă prin tot creierul și se ramifică în mii și mii de împunsături chinuitoare

de-a lungul șirei spinării. Mino se clătină foarte mult, dar nu căzu și, cu un geamăt, se forță să rămînă drept. Își aruncă ochii plini de furie spre cer, ca și cum ar fi putut zări acolo pe cel care își arogase dreptul de a-l stăpîni. Și cu cît acela îl chinuia cu metodele sale, cu atît el răspundea cu izbucniri de mînie și de ură.

„Nu... nu“ — gemu, în sfîrșit, Îngerul. „Te gîndești să te răzbuni !“

— Nu ! — strigară mii de guri, în timp ce mulțimea privea cu ochii holbați viziunile necontrolate eliberate din capul lui Niac.

— Ce se întîmplă ? — murmură Hansen. Acționează asupra minților tuturor acestor oameni... Nu era prevăzut în plan.

— Lasă-l să o facă — îl îmbărbătă Tony cu siguranță. Domnului profesor i-au plăcut întotdeauna punerile în scenă, poate că este opera lui.

— Nu-mi place deloc — replică celălalt. Noi sîntem ecranați, dar ziariștii nu ! Dacă și ei vor fi implicați, nu vom putea obține mărturiile de care avem nevoie.

Niac auzea din ce în ce mai slab vocea tînguitoare a Îngerului ; nu mai înțelegea tot ce-i spunea, se simțea dezorientat și în același timp invadat de o mînie imposibil de controlat. Mulțimea trăia în el, în chipul său care lor li se părea că este înconjurat de flăcări infernale. Iar el le cerea lor răzbunare.

Desfăcu brațele și, ca prin framec, soarele care tocmai se ridicase dincolo de verdele arborilor din parc produse în ochii celor care-l ascultau stranii efecte de lumină. O muzică violentă, barbară, venind de undeva de sus, inundă acea masă de oa-

meni și făcu inimile să vibreze cuprinse de senzații nestăpînite.

— Răzbunare ! strigă în cor gloata de oameni. Răzbunare ! — repetară persoanele care se îngrămădeau pe străzile laterale precum și cei care veneau dinspre alte cartiere.

Niac le făcu semn că au dreptate, acum el nu mai înțelegea însă unde se termină voința sa și unde începea veninul strîns atîția și atîția ani : ură împotriva societății, împotriva dușmanilor de ieri și de azi, împotriva...

Masa de madei se contractă și se dilată ca un singur trup imens și se năpusti ca un fluviu fără maluri spre locul indicat.

— Oprește-i, ești nebun ! — interveni Tony sărind pe capotă. Acolo înăuntru sînt oameni înarmați, va fi un masacru... Ai înnebunit !

Hansen, cutremurîndu-se din tot trupul, se dusese la aparatul de radio.

— Domnule profesor, domnule profesor ! — urla el în aparat căutînd zadarnic să se sincronizeze pe post. Opriți-i ! Opriți-i !

Niac îi zîmbi omului înfuriat care sta în fața lui și, cu un gest plictisit, îl împinse jos de pe mașină. Acela blestemă și se strădui să se ridice din nou, dar sute de mîini îl prinseră cu putere și-l tîrîră în mulțimea de oameni unde se mistui cu un geamăt abia perceptibil printre strigătele excitate.

Hansen încetă să mai strige în microfon și-l privi cu alți ochi pe orator.

— Ce se întîmplă ? Cum de este posibil ? Berthein nu ar fi făcut niciodată un asemenea lucru...

Mino îl țintui cu privirea, furios.

— Profesorul tău Berthein nu mai există.

— Nu-i adevărat, te controlează la distanță.

— El nu mai controlează pe nimeni !

— Azeneg, noi am luptat pentru Azeneg, pentru a salva lumea...

Lunganul clătină din cap.

— Nu vă gîndiți decît la voi, la carierele voastre de mari creiere... Acum Azeneg sînt eu... eu !

Atrași de o chemare invizibilă, vreo zece tineri înarmați înconjurară vehiculul îndreptîndu-și puștile spre Hansen. Înainte de a-l ucide îi dădu un răgaz să poată urla.

CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI DOILEA

Rămase doar așteptarea. Așteptarea unui eveniment pe care nici unul dintre cei prezenți nu era în stare să și-l închipuie. Cum se vor comporta cei de afară ? Vor încerca să intre ? Și apoi ? Ei vor trage... vor fi morți, dar de ce ? Pentru un garaj pe jumătate gol, pentru cei doi artificiali, un flăcău deficient și un bătrîn savant aflat la odihnă. Nu, nu părea 'ogic, și Baker nu putu să nu observe acest lucru. Întîi sergentul măsurase cu pași nervoși localul, apoi a încercat să-l facă pe Limneo să vorbească, dar n-a scos de la el decît fraze incoerente, stîlcite și întotdeauna evazive, iar în cele din urmă rămăsese să privească soarele care pătrundea prin geamuri și da viață unui univers evanescent de pulbere care plutea prin aer.

— Domnule căpitan, — murmură el pînă la urmă —, ce facem aici ? Mi-am închipuit că vom găsi un fel de clinică plină de orfani care au nevoie de apărare : speranțele neîntinate pentru mințile noastre încețoșate... În schimb, sîntem doar noi !

Pe Tarni îl încerca aceeași stare de nervozitate însoțită de o inexplicabilă dezamăgire, ca și cum

Mosseg și Howard l-ar fi păcălit. Unde se ascundea adevărata Casă Mamă ?

— Ai dreptate — mormăi el plictisit. Rămîneți aici, eu mă duc să vorbesc cu indivizii ăștia.

O apucă nervos pe coridor și începu să iscodească atent locurile pe unde trecea, în căutarea unui indiciu revelator. Pe neașteptate cineva îl chemă, o voce obosită, aproape în agonie. Se opri și privi golul din jurul său.

— Cine e acolo ? — șopti el șovăind.

Vocea îi răspunse cu un geamăt de neînțeles. Nu venea din nici o direcție, avea doar impresia că interlocutorul s-ar afla undeva deasupra lui. Tarni își scoase dispozitivul care-i înconjura capul, îl privi și îl răsuci zadarnic în mîini. Explicația nu era acolo. Apoi, pe neașteptate, o prezență dominatoare îi invadă mintea.

„Cine ești ?“ — întrebă cu nervozitate prezența străină. „Ești unul din acei bastarzi... sau un sărman operat ca și mine ? Credeam că am fost singurul.“

Căpitanul șovăi.

— Sînt de la poliție — murmură el în cele din urmă.

„Un zbir ! Au pus mîna pe un zbir !“ exclamă prezența. „Un idiot în uniformă care nici măcar nu și-a dat seama că a devenit o marionetă !“

Tarni se clătină, apoi își aminti cele ce i se spuseseră despre pericolul hipnozei, își aminti experiența pe care o trăise și se grăbi să-și pună la loc dispozitivul de protecție.

„Nu-ți va folosi la nimic cînd o să vină vremea“ — rîse vocea. „L-am aranjat deja pe smintitul cel

bătrîn, acum eu comand, iar tu îmi vei fi de folos pentru a-i aranja și pe artificialii închiși acolo."

Polițistul încercă să reacționeze, dar fără succes. De prea mult timp renunțase să mai fie el însuși, era inutil să încerce acum să reziste. Noul stăpîn își impuse încet-încet voința asupra gîndurilor sale, iar el simți cum se risipește neliniștea care-l tot rodea, și îl cuprinse un fel de liniște.

Ajunse la garaj : rînduri de furgonete, o poartă întredeschisă prin care se vedeau niște adăposturi pentru diverse unelte, cabina paznicului, cu pereți de sticlă, un panou cu lumini și cîteva fotografii de automobile împodobite cu niște nimfe splendide cu forme bine dozate. Howard stătea mai la o parte, resemnat ; lîngă el Ester părea că moțăie cocoțată pe capota unei mașini. Dar cînd polițistul se apropie de ea îi observă ochii atenți care-l iscodeau. Tarni schiță un salut, iar ea îi răspunse rece ; omul se grăbi să ajungă la Mosseg și la ceilalți polițiști care se așezaseră pe pămînt, cu spatele lipit de zid, într-o așteptare deprimantă.

— Totul e în ordine acolo ? — îl întrebă artificialul invitîndu-l să se așeze lîngă el.

— Sînt oameni în parc, dar nu lasă impresia că s-ar interesa de noi — îi răspunse celălalt și, de la o fereastră prevăzută cu gratii, iscodi cu privirea afară.

— Ceea ce nu pot să înțeleg este cum de au reușit să ne găsească atît de repede — continuă artificialul dezamăgit. Doar nu puteau să ne urmărească de la distanță fără ca noi să ne dăm seama !

— Să nu vă faceți vreun reproș în privința asta — îl încurajă prietenul. Probabil că deja știau.

Se gîndi o clipă să povestească ce i se întîmplase, dar totul i se păru atît de îndepărtat, un fapt de viaţă de demult, aparţinînd lumii de gînduri inutile.

— Este imposibil. Acest loc este secret ; puţini ştiu că există, dar nimeni în afară de noi nu-i cunoaşte adresa. Domnul profesor Howard, pentru a continua proiectul Geneza, trăieşte aici de mulţi ani, practic aceasta este lumea sa.

— Oricum, alături de noi se află în siguranţă, nu vor îndrăzni să ne atace — afirmă Tarni.

Pentru o clipă mintea sa alergă spre o tristă realitate : acela era un loc secret, iar acum el şi ceilalţi poliţişti ştiau despre existenţa lui... Cutremurîndu-se, se gîndi la persoanele eliminate de Serviciile Speciale pentru a proteja acel loc. Cînd va fi rîndul lor ?

— Vin ! — exclamă unul care stătea de pază la fereastră.

Într-o clipă, toţi erau în picioare cu mîinile pe arme în poziţie de tragere. În fumul străzii apăruse o mulţime eterogenă de oameni care înaintau strigînd cuvinte de neînţeles. Puţini erau înarmaţi, cei mai mulţi se mulţumeau să agite în aer simple ciomege sau pumnii goi.

— Nebunii ! Nu se străduiau nici măcar să stea la adăpost ! — observă Mosseg.

— Domnule căpitan, dar printre ei sînt bătrîni, femei, copii — şopti un tînăr poliţist. Ce facem ? Tragem ?

— Nu trebuie să intre aici — spuse Ester hotărîtă.

— Va fi un măcel...

Tarni își dădu seama că lui îi revenea tragica sarcină de a lua o hotărîre.

— Trageți o rafală în aer — ordonă el în timp ce se simți cuprins de o stare de excitație pe care n-o putea controla. Cred că ajunge să-i risipească.

Ascultară. Dar imediat ce împușcăturile încetară, urletul mulțimii puse iarăși stăpînire pe locurile din jur. Pentru o clipă, dădură impresia că s-ar opri. Din zidul de oameni se desprinse o femeie care, alergînd, se năpusti asupra gardului și începu să-l zgîlțîie cu mîini neputincioase.

— Deschideți focul ! — porunci Ester. Doar n-ați venit aici ca la spectacol !

Și, cu o împușcătură, doborî femeia încolăcită de gard.

Polițiștii se dădură înapoi înspăimîntați ; îl priviră întîi pe artificial, apoi pe Tarni. Acesta din urmă luptă cu sine însuși, răvășit de sentimente opuse, iar în cele din urmă voința lui se stinse.

— Băieți, aici este în joc ceva care vizează direct viața noastră și pe a lor... Trageți !

Împușcăturile transformară strada într-o priveliște de cadavre însîngerate. Masa de oameni se risipi încet, se descompuse în rîuri de persoane înfuriate care alergau în toate direcțiile ; după cîteva minute dispăru complet, lăsînd în urmă gemetele răniților și tîrîtul greoi al cîtorva care se încăpățînau să înainteze.

— S-au retras, au fugit — murmură un tînăr polițist cu fața plină de lacrimi.

— N-am mai văzut niciodată ceva asemănător — tot repeta descumpănit un altul.

Tarni nici măcar nu-l auzi ; privindu-i pe cei căzuți își dădu seama că nu simțea nimic. Cu gesturi mecanice scoase încărcătorul armei și puse un altul.

— Mai avem nevoie de muniție, cea pe care am adus-o de la centrală nu ne va ajunge prea mult — observă el.

Mosseg o întrebă din priviri pe Ester și nu primi decît o mută negație.

— Trebuie să ne descurcăm cu cele pe care le avem — se resemnă el.

— Mă întorc la Baker, îl voi ruga să ne dea din ale lor — spuse Tarni și, ca un robot, traversă garajul și o luă pe coridorul care ducea spre latura opusă a clădirii. În aceeași clipă noi urlete se ridicară din stradă.

— Iată-i din nou ! — țipă cineva și împușcăturile se auziră încă o dată.

CAPITOLUL ÂL TREIZECI ȘI TREILEA

Ce dracului se întîmplă în partea cealaltă ? — întrebă sergentul la apariția lui Tarni. Priviți cumva la vreun film de război ?

Superiorul nu răspunse. Îl privi o clipă pe interlocutorul său, pe tînărul Limneo, pe toți ceilalți care așteptau de la el o explicație. Pînă la urmă, cu un calm distant, răspunse :

— Nu-i un film.

Trase lovitură cu lovitură, cu eficacitate studiată ; la fiecare împușcătură unul dintre cei prezenți se prăbușea. Cînd toți căzură la pămînt se îndreptă spre ușa care da spre stradă și o deschise.

— Domnule căpitan... de ce ?

Tarni se întoarse să-l privească pe bătrînul sergent îngenuncheat, cu mîinile apăsate pe pîntecul însîngerat.

— Îmi pare rău, dar așa trebuie să fac.

— Pui de viperă ! — mîrîi celălalt. Ești un... nenorocit !

Și muri ducînd cu el propria-i curiozitate tragică.

Polițistul ridică din umeri în timp ce în mintea sa momente de descumpănire alternau cu altele de

siguranță absolută. Strînse de pe jos încărcătoarele celor căzuți și, cu o grabă bine calculată, se întoarse în garaj unde bătălia era în toi. Trecu pe lîngă fiecare luptător dîndu-i muniție și spunîndu-i cuvinte de îmbărbătare. Găsi un tînăr rănit.

— Te doare ? — îl întrebă cu un glas patern.

— Nu face nimic, domnule — minți tînărul, conștient de rolul pe care-l avea. Acolo, afară, au început să tragă.

Un zgomot puternic făcu să se cutremure zidurile garajului și umplu încăperea cu un subțire nor de pulbere și fum.

— Au pus explozibil la gard.

Tarni se grăbi să se așeze lîngă artificial și iscodi de la fereastră : dincolo de fumul exploziei se vedeau mormane de cadavre și mai departe abia se zăreau figuri ghemuite așteptînd să țîșnească din nou pentru a înfrunta moartea. Peste tot și toate se ridica urletul a mii de guri care scandau : „Azeneg ! Azeneg !“

— Le-ar trebui altceva pentru a trece — îl asigură Mosseg. Este suficient să-i ținem la o anumită distanță... Totuși, nu mi-aș fi imaginat niciodată un lucru de felul acesta : nu-i omenește să-i lași să se măcelărească în modul acesta... n-are nici o noimă... e absurd. Berthein trebuie să fie complet nebun.

— Asta cred și eu — admise căpitanul fără să-și abată privirea de la scena de distrugeri. Cînd se dezlănțuie forțele care sînt în spiritul uman, numai Dumnezeu știe ce se poate întîmpla : ființele fără însemnătate devin giganți, iar geniile pot să se transforme în moluște.

Celălalt rămase perplex privindu-l ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Încercă să vorbească, dar evoluția evenimentelor le atrase atenția în altă parte.

— Poarta agenției este deschisă ! — strigă Ester, arătînd semnalul de alarmă care licărea în ghereta paznicului. Au intrat deja pe coridor... Nu înțeleg de ce grupul celălalt nu ne-a avertizat...

— Pune-l în siguranță pe profesor — ordonă Mosseg. Repede !

— Se întorc ! — strigă un polițist care supraveghea strada, și imediat după asta răsunară împușcăturile.

— Limneo este acolo — suspină fata. Nu-l pot lăsa.

— Acum e prea tîrziu, vin spre noi — replică Mosseg. Trebuie să ne gîndim la profesor, la proiectul Geneza... Nu vom rezista prea mult timp dacă ne cad în spate. În adăpost în schimb...

— Nu, vom muri aici !

— Încetează, Ester ! o dojeni Mosseg alergînd spre coridor. Numai dacă trăim vor reuși. Tarni, du-i pe băieți în fundul garajului și apără-l pe profesor.

Polițistul, care pînă în acel moment fusese un spectator absent, sări ca un arc, își chemă subalternii și, hotărît, o constrînse pe Ester să-l urmeze. Howard, nemișcat în cărucior, se lăsă împins. Cînd cîteva împușcături mușcară din podea se mărgini să ridice capul și să surîdă cu tristețe.

— Mai am puțin de trăit, gîndiți-vă la ceilalți.

— Ne vom salva cu toții — răspunse Tarni cu duritate. Ce vrea să facă Mosseg ?

— Ne ajută să intrăm în adăpost, intrarea este ascunsă în cămară — răspunse fata. De am reuși să-i mai ținem la distanță încă puțin !

Căpitanul fu de acord. Cămara în care se năpustiră rămase încet-încet fără un perete și lăsă să se vadă o încăpere iluminată de firave lumini albastre. Toți se aruncară înăuntru, în timp ce alte explozii zguduiau clădirea. Mosseg sosi ultimul, trase o rafală spre urmăritorii săi, apoi se grăbi să intre în timp ce peretele revenea la locul său.

Rămaseră cîteva minute în tăcere, iscodind cu privirea în slaba lumină din jur, peretele dincolo de care își imaginau mulțimea furioasă, însetată de sîngele lor.

— Băieți, puteți să vă odihniți — interveni în cele din urmă artificialul. Aici sîntem în siguranță.

— Aceasta este Casa Mamă ? — întrebă Tarni, care nu încetase să spioneze coridorul. Chiar aici se...

— Da, aici — admise bătrînul. Din moment ce vă aflați aici, merită să cunoașteți pentru ce ați luptat.

Cu un semn, o chemă din nou pe Ester lîngă el și o rugă să-l împingă spre fundul încăperii unde, lîngă o scăriță care cobora, se deschidea ușa unui ascensor pentru mărfuri. Urcară toți și imediat oprirea neașteptată a liftului îi anunță că au sosit.

— Ne aflăm sub nivelul străzii cu cel puțin douăzeci de metri — le explică apoi călăuza. Mai demult a fost un adăpost antiatomic, noi însă l-am adaptat intereselor noastre.

Ușa se deschise și apăru o sală în care vreo zece indivizi îi așteptau în tăcere.

Polițiștii se arătară uluiți de ceea ce vedeau acolo.

— Sînt niște maimuțoi ! — exclamă un tînăr agent. Maimuțe îmbrăcate în oameni.

Colegii începură să rîdă odată cu el. În schimb Tarni se dovedi imun și se controlă atît de bine încît nu i se putea citi pe chip nici cea mai mică mirare. Împins de o voință superioară se apropie de creaturile cu fețe păroase și le privi hotărît drept în ochi. În acei ochi găsi o lumină neașteptată, o profunzime care dezvăluia prezența sentimentelor : umilință pentru ilaritatea provocată, spaimă pentru armele pe care toți le strîngeau în mîini și atîta tristețe...

— Da, domnule căpitan, aceste ființe sînt foarte diferite de maimuțele pe care le cunoaștem.

Cel vizat se întoarse nedumerit către profesor.

— Sînt inteligenți ?

— Cu mult mai inteligenți decît oamenii dumneavoastră — sublinie Howard cu o notă de dojană la adresa noilor veniți care continuau să arate cu degetul și să facă haz de creaturile pe care le vedeau. Chiar v-aș ruga să le impuneți un comportament mai serios și rugați-i să depună armele undeva, copiii mei sînt și așa destul de speriați, nu au mai văzut niciodată atîția oameni împreună.

Tarni se grăbi să-i facă pe plac bătrînului și se întoarse să studieze creaturile : nu semănau cu nimic din ceea ce el cunoscuse ; erau cu mult diferite de maimuțele îmbrăcate cu haine omenești care apăreau în spectacole pentru a distra publicul. Stăteau perfect drepte, iar pe chipuri, fiecare avînd caracteristici estetice diferite, se întrezăreau note

tipic umane : nasuri ascuțite, fruntea și pometii trași...

— Vorbesc ? — lăsă el să-i scape în cele din urmă.

— Ei încă nu, dar eu da — interveni Ester cu asprime.

— Nu voiam să jignesc...

Howard opri reacția războinică a fetișcanei.

— Reprezintă un stadiu evolutiv intermediar al unei noi rase umanoide care are drept strămoși niște cimpanzei de laborator — îi explică el pe un ton liniștit. Acțiunea asupra ADN-ului ne-a permis să obținem în numai cîteva decenii ceea ce natura ar fi putut obține doar în ere geologice. Bietul Limneo aparținea unei trepte superioare, în timp ce Ester, Mosseg și toți ceilalți pe care voi îi numiți artificiali sînt produsul final : din punct de vedere estetic sînt la fel ca oamenii, dar din punct de vedere biologic sînt diferiți.

Tarni dădu din cap nedumerit.

— Cînd am început proiectul Geneza, procesul de degenerare al creierului devenise deja ireversibil, astfel că a fost imposibil să pornim de la culturi de celule umane. De aceea folosim maimuțele : sînt primate la fel ca noi, dar, spre deosebire de noi, și-au păstrat intact potențialul genetic. Și tocmai acest aspect l-am exploatat noi pentru a putea obține cu intervențiile de laborator de rigoare o rasă care să aibă calități intelectuale comparabile cu ale strămoșilor noștri. Poate că, domnule căpitan, dumneavóastră nu v-ați dat seama că ființa omenească este pe cale de dispariție : nu există viitor pentru fiii lui Adam, însă descendenții acestor

băieți ne garantează că putem salva patrimoniul cultural al omului. Mi-am permis să le dau un nume : după *homo sapiens* Pămîntul va cunoaște *homo novus.*

— Maimuțe... sînt doar niște maimuțe — murmură dezorientat polițistul. Cum de a putut guvernul să autorizeze un asemenea proiect ?

— Guvernul a autorizat proiectul Geneza doar în limita a ceea ce eu i-am permis să cunoască. Pe de altă parte, pentru ei asta reprezenta o bună investiție politică : să obțină o rasă de superoameni gata oricînd să asculte de autoritatea umană. Pentru ei era doar o chestiune de putere... Dar proiectul este în afara controlului politicienilor. Noyent a fost primul *Homo novus* pe care l-am creat și — în calitatea sa de șef al Serviciilor Speciale a lucrat în așa fel încît a împiedicat orice amestec.

— Dar oamenii au dreptul să știe ! Este lumea lor...

— Oamenii... repetă Howard cu un zîmbet obosit pe buze. O masă de bieți idioți pe care cineva rău intenționat îi poate manipula, corupe, înșela... Oamenii nu au nici un drept, nici unul. I-au refuzat pe artificiali pentru că se înfățișau prea frumoși, iar acum îi vînează pe copiii mei pentru că sînt exaltați de cuvintele unui nebun.

Emoția îl epuiză complet pe bătrînul savant care se lăsă tremurînd pe spătarul fotoliului.

— Mi-o vor plăti, — hohoti Ester de lîngă el —, nu voi mai îngădui alte masacre ca acestea.

— Totul fusese studiat ca nimeni să nu-și dea seama — interveni și Mosseg după cîteva clipe de liniște apăsătoare. Dar această înfrîngere nu ne va

opri : cînd va sosi, Garda Națională îi va împrăștia pe acești fanatici și noi vom începe din nou, în alt loc.

Lui Tarni nu-i mai rămîneau decît puține bucăți pentru a putea completa întreg mozaicul.

— Și Călătoriile în Vis ? — întrebă el în șoaptă.

Îi răspunse Mosseg.

— Atrăgeam tinerele perechi cu promisiunea unor călătorii minunate la prețuri foarte scăzute. Imediat ce se urcau în autobuz erau adormiți și aduși aici, unde, în stare de hipnoză, asistau la proiecții de documentare despre localitățile pe care doreau să le viziteze : între timp noi aveam grijă să implantăm în femeie un ou fecundat din culturile noastre. Era vorba de o operație simplă, nevătămătoare. Perechea ar fi avut în felul acesta un copil aparent asemenea cu ceilalți, pe care nimeni nu l-ar fi putut depista văzîndu-l și care, cu potențialul său genetic, ar fi garantat un viitor acestei sărmane omeniri. Proiectul Geneza se află în întregime aici : va fi cîte o Casă Mamă în fiecare oraș și, în cîteva generații, fiii lui *homo novus* îi vor înlocui pe cei ai lui *homo sapiens* fără revoluții, fără convulsii.

— Nu-mi vine să cred — murmură căpitanul. Cum de vă puteți gîndi că o operație atît de complexă poate izbuti ? Oamenii sînt în număr de miliarde, vor fi întotdeauna prea mulți ca ființele voastre să-i poată înlocui.

— De ce vorbiți cu el ? — interveni Ester pierzîndu-și răbdarea. E la fel ca toți ceilalți, nu-i datorăm nici o explicație !

— Nu este ca ceilalți — replică Mosseg.

— Așa este — conveni cu o zvîcnire de vitalitate Howard. Și-a riscat viața pentru a ne ajuta, nu toți oamenii sînt bestii. Acum că l-am pierdut pe Noyent, și cine știe cîți încă, avem nevoie de prieteni noi, iar căpitanul Tarni poate fi unul dintre ei. Noi avem nevoie de încredere, și aceasta trebuie să fie reciprocă. Sînteți de acord, domnule căpitan ?

Acesta confirmă.

— Sînt de-al vostru, domnule profesor. Numai de-aș putea să înțeleg... Însă acele cuvinte nu mai erau ale sale, acum un regizor îndepărtat îl conducea de-a lungul unei reprezentații al cărei sens îi scăpa.

Bătrînul savant cumpăni în tăcere privirea polițistului și apoi făcu un semn unuia dintre tinerii cu fața păroasă, care împinse căruciorul spre o ușă pe care o altă creatură se grăbi să o deschidă.

— Este necesar ca oamenii dumneavoastră să rămînă aici, ceea ce vreau să vă spun vă interesează numai pe dumneavoastră.

Păși în sala alăturată și pentru o clipă polițistul se pomeni privind cu gura căscată încîlcitura de aparate care acopereau pereții : în centru, în niște căzi transparente, se întrezăreau forme fetale suspendate prin lichidul opac.

— Un savant nu este niciodată făcut responsabil de aplicarea studiilor sale — începu Howard. Fie că te străduiești să găsești o nouă metodă de vindecare a cancerului, fie că proiectezi o armă ucigătoare, el se află întotdeauana deasupra. Vin apoi ceilalți, oamenii obișnuiți, și hotărăsc dacă și cum să fie folosite descoperirile sale. Gîndiți-vă la acei

savanți care în secolul douăzeci au servit mai întîi nazismul, iar apoi au trecut liniștiți să lucreze pentru guvernele democrate. Și eu aș fi putut urma același drum : să-mi mențin o poziție neutră față de cum ar fi fost utilizate descoperirile mele, dar nu mi-am permis să-i las pe ei să facă totul — continuă profesorul cu o voce obosită. Ei ar fi folosit *homo novus* drept un instrument de putere în mîna primului parvenit fără scrupule. Noua rasă ar fi fost opusă în mod inevitabil celei vechi și s-ar fi ajuns la distrugerea totală și a uneia și a alteia. Nu ! Nu am putut.

Se opri o clipă să privească lucrurile din jur.

— Aici eu am ales pentru lumea întreagă, nici mai mult nici mai puțin de cum a făcut Berthein în partea opusă. Singur, ajutîndu-mă doar de cunoștințele noastre și avînd în față obiectivele noastre. Fiii lui *homo novus* se vor naște din femei neștiutoare și vor crește împreună cu ceilalți oameni. Va fi imposibil să fie recunoscuți. Dar fructul pe care îl poartă în ei va salva civilizația. Poate că la început vor fi prea puțini, aveți dreptate, domnule căpitan, prea puțini... și toate Casele Mamă din lume nu ar rezolva problema. Vor fi numai cîteva sute de mii, risipiți în puzderia celor care le seamănă. Dar din ei se va naște lumea, pentru că așa am hotărît eu.

— Se vor încrucișa cu alții, vor naște hibrizi...

— Nu, domnule căpitan, nu vor putea : creaturile mele aparțin unei rase noi, orice încrucișare cu oameni normali va fi sterilă — afirmă Howard. Și nu m-am mărginit la asta : am făcut în așa fel încît

să devină adevărații stăpîni ai lumii pentru că le-am programat și istoria lor viitoare.

O pauză plină de tensiune scoase în relief greutatea frazei.

— Am modificat în așa fel ADN-ul încît acest lucru este posibil — urmă Howard. Fiecare *homo novus* poartă înscris în celulele sale cum se va dezvolta, ce studii va face, ce caracter va avea. Totul este deja aranjat pentru viitoarele generații. Iată adevăratul triumf al studiilor mele : am creat indivizi cu simțul cercetării științifice, fără complicații morale în afara celor dictate de rațiunea pură ; vor fi imuni la pasiuni și la dorința de mărire care îi deosebesc de semenii noștri ; în mod inevitabil se vor uni și se vor organiza pentru a garanta lumii pacea la care are dreptul !

— Este inuman ! — lăsă Tarni zăpăcit să-i scape.

— E necesar — replică savantul. Datoria lor este foarte importantă, pentru a o lăsa în voia instinctelor. Nu uita că noi lucrăm pentru a salva civilizația, și nu masele de brute sălbăticite cu care avem acum de-a face.

— Dar aceste ființe noi nu vor fi cu mult deosebite de acei nenorociți operați de Berthein : nu vor avea nici un fel de autonomie în alegerile pe care le vor face, nu vor fi umani... — observă polițistul.

— Greșiți — zîmbi calm profesorul. Omul nu este altceva decît fructul întîmplător al evoluției biologice ; natura a făcut milioane de încercări înainte de a-l găsi pe individul cîștigător, eu am accelerat doar procesul, am anticipat care va fi evoluția normală a naturii.

— Dumneavoastră vreți să vă substituiți lui Dumnezeu, — răsupnse Tarni exasperat —, la fel cum pretindea și Berthein înainte de a-l opri : să hotărască peste tot și toate. Nu, domnule profesor, oricît sînteți de inteligent și rațional, oricît ați fi de înțelept, nu aveți nici un drept să vă credeți mai bun decît alții.

Acele cuvinte îl loviră în plin pe savant.

— Vorbiți despre Berthein ca și cum ar fi mort. Dar nu el este oare cel care-i controlează pe acei zănatici care ne-au atacat ?

Polițistul nu răspunse imediat, și, cu pași lenți, se întoarse spre ușă.

— Marile genii, mereu îngrijorate de ce este bine pentru omenire ! — îl ironiză în cele din urmă cu un zîmbet trist. În realitate, dumneavoastră nici nu vă pasă de ce se întîmplă ; la fel ca și distinsul dumneavoastră coleg nu vă gîndiți decît la propria persoană. Dumneavoastră ne lăsați să dispărem în pacea eternă cu deficiențele noastre mentale, dar vă străduiți să găsiți înlocuitori care, ca din întîmplare, nu vor fi altceva decît tot atîtea copii ale profesorului Howard !

— Domnule căpitan, scutiți-mă de remarcile dumneavoastră personale și vorbiți-mi despre Berthein. Ce știți despre el ?

— Nu-i mai dați ascultare — interveni Ester. Să-l omorîm !

— Prețioase calități ale noii rase ies la iveală — zîmbi Tarni schițînd o plecăciune. Oare cîte persoane care încercau să afle adevărul ați ucis pentru binele omenirii ?

— Nu schimbați vorba — protestă Howard care se încordase pe neașteptate. Vorbiți-mi despre Berthein !

— Cum doriți, domnule profesor — se supuse polițistul. Eu însumi am avut ghinionul de a sfîrși în ghiarele acelui nebun : s-a întîmplat, cu puțin înainte ca artificialii dumneavoastră să sosească în sectorul meu, să fiu victima unui accident rutier organizat de ei. Salvarea m-a dus într-o clinică aflată sub controlul asistenților săi și, fără ca eu să știu, am fost operat.

— Ați fost operat pe creier ? — se alarmă Howard.

— Eu am fost printre primii care au fost supuși unui tratament complet, cel cărora ei îi spun de tipul A și de atunci am devenit, din nenorocire pentru mine, un pion pentru Berthein. Și el era un mare savant, și el își făcuse planuri ; totul fusese calculat de așa manieră încît artificialii dumneavoastră să vină în sectorul meu și să mă considere de-al lor. Cu acel blestemat de dispozitiv în cap eu am continuat să transmit clipă de clipă tot ce știam pentru a vă permite vouă să vă desfășurați lupta pe pielea altora...

— Deci tu ai fost cel care ne-ai atras în cursă — interveni și Mosseg. Tu m-ai convins să vin aici pentru a-i putea călăuzi pe madei pînă la Casa Mamă.

— Da, am făcut chiar mai mult.

— Spune tot. Unde era sau unde este Berthein ?

Căpitanul se relaxă. În timp ce vorbise trimisese spre mințile încețoșate ale polițiștilor impulsuri din ce în ce mai puternice care trecură dincolo de ba-

rajul dispozitivelor de protecție. Percepea în gîndurile lor nervoase dorința de a se elibera de căști, iar el urmă acest impuls. Acum era suficientă doar o comandă.

— Berthein nu a fost cu nimic mai prejos decît dumneavoastră în a proiecta lucruri măreție, domnule profesor — continuă el. Va fi un semn al timpurilor că, în vreme ce toți devin deficienți, voi doi ați ajuns pe culmi de neînchipuit.

— Fără divagații — îl întrerupse savantul. Unde este acum ?

— Unde vreți să fie ! ? Cînd a aflat că Serviciile Speciale manevrate de dumneavoastră intenționează să-l elimine a pus în aplicare un proiect pe care-l gîndise de multă vreme : a fost operat de unul dintre trepădușii lui, iar creierul a fost separat de corp și trimis într-un loc unde nimeni nu va putea ajunge vreodată.

— Pe un satelit artificial ! A fost închis în satelitul artificial de comunicații pe care l-au lansat înainte de a... Omul dracului, a reușit ! — exclamă uluit Howard.

— De necrezut, nu-i așa ? — conveni Tarni. În timp ce dumneavoastră v-ați îngropat de viu în acest cavou, el s-a dus în spațiu. Numai mintea lui, se înțelege, dar legată prin intermediul unor circuite cibernetice de sistemele de comunicație de pe Terra. Din spațiul cosmic el putea să controleze totul : transmisii secrete, calculatoare, în timp ce asistenții lui credincioși continuau să aplice studiile pe care el, acolo sus, avea tot timpul să le pună la punct. Iar apoi, pe măsură ce opera oameni ca

mine, își amplifica din ce în ce mai mult puterea sa de a asculta, de a vorbi, de a acționa...

— Nici nu-mi mai trebuie altceva ! — conchise savantul satisfăcut. Acum știu unde se află : voi lansa o rachetă balistică antisatelit și vom pune capăt madeilor și nebuniilor pe care le fac.

— Povestea încă nu s-a terminat — continuă Tarni hotărît. Dumneavoastră, ca și el de altfel, uitați că oamenii nu sînt doar niște marionete în mîna unor șmecheri. Unul și-a închipuit că are de-a face cu un biet vagabond prostit, iar apoi a descoperit că se află în fața unei minți mai puternice...

— Domnule profesor — îl întrerupse Mosseg. Ordonați să fie omorît. Cei care au fost operați sînt capabili să-i subjuge pe ceilalți...

Dar nu putu să termine. Polițiștii, la strigătul „Azeneg“ intrară în sală și se năpustiră asupra artificialilor. Cineva trase, un glonț îl atinse pe Tarni care țîșni afară și intră în ascensor. Simți un junghi foarte dureros la un picior înainte ca ușa ascensorului să se închidă. Urmă lenta mișcare de coborîre însoțită de loviturile furioase ale unor mîini care izbeau în pereți. Cînd ajunse în coridorul cu lumină albăstruie se opri să-și tragă răsuflarea. Mai făcu vreo cîțiva pași lăsînd în urmă o dîră roșie. Se pomeni clătinîndu-se. Zăbovi o clipă și, în timp ce sîngele izbea cu putere în tîmple, auzi pași grăbiți de oameni care urcau pe o scară de evacuare. Puternica voință care îl controla îl făcu să se miște, dar căzu, apoi iar se ridică.. Acum totul dispărea în jurul lui : zidurile de ciment, luminile albastre, acel panou metalic din perete pe care îl folsise Mosseg pentru a închide peretele mobil. După o

veșnicie ajunse la el. Îi fu ușor să-l deschidă, dar îi fu imposibil să distingă între diferitele butoane pe cel pe care ar fi trebuit să apese. Întinse mîna la întîmplare : luminile deveniră roșii, dar mai palide, sau poate că el era cel care nu mai vedea bine. Urmă o nouă împușcătură : de data aceasta nu putu să mai facă altceva decît să ducă mîinile la cap și să cadă. În ultimele clipe de viață zări cum peretele se dădea în liniște la o parte și auzi urletele neomenești ale mulțimii care pătrundea în Casa Mamă.

Muri fericit.

CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI PATRULEA

Niac coborî în clădire între două rînduri de oameni tăcuți : aveau fețele obosite, golite de orice dorință. Trecu peste mai multe trupuri înainte de a ajunge la cel care-l interesa, care era răsturnat la pămînt într-un strat de lichid lipicios care continua să iese din resturile unor enorme căzi de plastic. Ceva mai departe, văzu căruciorul pentru invalizi răsturnat și corpul frumos al unui artificial desfigurat.

— Domnule profesor Howard, sînteți încă viu ? — întrebă Mino.

Bătrînul se cutremură. Avea fruntea plină de vînătăi și buzele despicate ; iar un dinte, pe care doar un subțire fir de carne îl mai ținea legat de gingie, spînzura încă.

— Berthein a murit ? — șopti el cu greutate.

— Este ca și cum ar fi — îl asigură Niac.

— Cum... cum s-a întîmplat ?

— Era deja mort cînd i-au separat creierul de restul corpului... Continua să gîndească, să proiecteze, dar nu mai era decît un creier, un fel de mașină lipsită de suflet — îi explică Niac. Cînd a făcut legătura dintre mintea lui și a mea nu și-a dat seama

că, în afară de a primi ordine, și eu la rîndul meu puteam să-i dau lui. Astfel, încetul cu încetul, am devenit conștient de posibilitățile pe care le aveam și în cele din urmă l-am înlăturat de la Azeneg-ul său și i-am luat locul. Acum el este cel care mă ascultă și m-am folosit de el pentru a controla mulțimea asta de oameni și pe căpitanul Tarni.

— Dar tu, cine ești ?

— Sînt doar un nenorocit, domnule profesor — admise celălalt cu amărăciune. Unul care nu contează.

Howard păru că nu înțelege. Zadarnic se strădui să miște capul, nu reuși. Implacabil totul fugea...

— Proiectul meu... Geneza ... nu trebuie să se termine...

— Nici un proiect, domnule profesor, nici o Geneză. Omul va rămîne așa cum este. Dacă destinul vrea ca el să dispară, va dispărea. Iar, la urma urmelor, pentru univers nu va fi o pierdere importantă.

Cuvintele lui răsunară inutil în liniștea din Casa Mamă ; profesorul murise deja. Niac dădu din umeri, apoi se adresă celor de față care se îngrămădeau acolo cu fețe rătăcite.

— Întorceți-vă acasă, prieteni, și uitați dacă puteți.

— Azeneg ! — strigă unul dintre ei, dar vocea i se stinse în indiferența generală.

Încet, toți se îndreptară spre ieșire.

EPILOG

— ... Nu cunoaștem numărul precis al morților și poate nu-l vom afla niciodată : cîteva incendii sînt încă nestinse și cartiere întregi au fost aruncate în aer cu explozibil.

— Dar cum de nu a intervenit Garda Națională ? Am pus-o în stare de alarmă.

— Domnule președinte, au fost întrerupte toate comunicațiile, atît prin cablu cît și radio prin satelit. Oamenii noștri nu au putut primi ordinele de plecare.

— Dar generalul Noyent, l-ați găsit ?

— A dispărut, la fel ca toți artificialii. Probabil i-au vînat și omorît unul cîte unul.

— Totuși, nu s-a găsit nici un indiciu care să confirme asta.

— A fost o forță de nebunie colectivă de o violență nemaiauzită ; s-au înverșunat împotriva a orice semăna cu un artificial. N-au cruțat pe nimeni, nici pe femei, nici pe copii.

— Măcar ați descoperit cine sînt responsabilii ?

Mada este căutat, dar nu există nimic despre el în arhivele Poliției. Pentru ceilalți este imposibil să acționăm, ar trebui să arestăm cîteva milioane de suspecți.

— În concluzie, după o săptămînă de dezastru care a distrus tot orașul nu sîntem capabili să punem mîna pe vinovat ! Ce să le spun ziariștilor ? Că a fost o calamitate naturală ?

— Din păcate totul era în mînă Serviciilor Speciale : se numea proiectul Geneza, o afacere strict secretă.

Președintele Statelor Unite dădu din cap obosit. Moștenise proiectul Geneza de la înaintașii lui ; nu-i cunoștea bine scopurile, știa doar că într-o anumită zonă a țării un oarecare profesor Howard continua, în cel mai mare secret, experimente de interes național. Fusese prevăzut un buget astronomic pentru asta și nimeni nu era capabil să se opună. Pentru o clipă se întrebă dacă trebuie să se îngrijoreze. Mai bine nu, nu merita. Cu un semn îl concedie pe secretarul de stat și, imediat ce rămase singur, se grăbi să dea drumul la televizorul de la birou. Mai era puțin pînă la telenuvela sa preferată : n-ar fi renunțat la ea pentru nimic în lume !

SFÎRȘIT

COLECȚIA SCIENCE FICTION

EDITURA BRĂNCUȘI

Luigi MENGHINI

AZENEG !

9

Homo sapiens este fructul unei evoluţii ale cărei rădăcini se află în însăşi originea vieţii; ce se poate întîmpla dacă această evoluţie a atins apogeul dezvoltării biologice şi deja de o vreme a început să decadă?

Azeneg! transferă această ipoteză în realitatea unui viitor situat imediat după începerea declinului. Guvernanţii unei ţări mari au fost informaţi în legătură cu această ameninţare teribilă şi au decis să stopeze fenomenul. Cei mai de seamă savanţi au fost solicitaţi să găsească o soluţie.

Numai că există divergenţe în alegerea soluţiei optime, fapt care nu este lipsit de grave consecinţe. In faţa progresivei degradări a inteligenţei umane, cine are dreptate şi care principii vor călăuzi salvarea civilizaţiei omeneşti? Din această întrebare ia naştere o succesiune de întîmplări în care personalităţi importante şi oameni mărunţi sînt implicaţi într-o gradaţie ascendentă de tensiune, conflicte şi acţiuni imprevizibile care au ca fundal drama unei societăţi care este, poate, iremediabil destinată pieirii.

I.S.B.N. 973 - 9043 - 14 - 3